

NOMENCLÀTOR

ELS NOMS DELS CARRERS DE VIC

© Francesc de Rocafiguera i Garcia, 2012

© Ajuntament de Vic, 2012

Disseny: Manel Seuba

Fotografies aèries: Miquel Masallera

Impressió: Gràfiques Copyset, SL - Vic

Dipòsit legal: B-25523-2012

Imprès: Setembre de 2012

NOMENCLÀTOR.
ELS NOMS DELS CARRERS DE VIC
Francesc de Rocafiguera i Garcia

INTRODUCCIÓ

L'origen de moltes de les nostres ciutats, viles i pobles l'hem de buscar en èpoques reculades a partir d'un nucli inicial format a redós d'una església. El creixement d'aquest nucli inicial originava una trama urbana de carrers i places que rebien un nom propi per distingir-los. Aquesta denominació que els identificava sorgia espontàniament entre la gent. Es prenia de l'ofici majoritari dels que hi vivien, de la família principal que hi tenia casa, de l'església que hi donava, etc., i també espontàniament es modificava si variava la circumstància que hi havia donat nom.

La ciutat de Vic, fins a l'època moderna, pràcticament va ser closa per les muralles medievals, en l'espai delimitat avui per les rambles. Fora muralla sols hi havia les cases que s'alineaven a banda i banda dels camins pels quals s'accedia a la ciutat, el traçat dels quals canviava amb el temps: el carrer de Sant Francesc, a l'antic camí ral de Barcelona; el carrer de Sant Pere, que esdevingué

camí ral de Barcelona a partir de 1236; el carrer dels Caputxins, avui de Santa Joaquina, al camí ral del Collsacabra; el carrer de Manlleu, al camí ral de Ripoll i Puigcerdà, i el carrer de Gurb, al camí ral de Gurb i Sant Bartomeu del Grau.

Al segle XVII el pla de fortificació de Joan d'Àustria va causar l'enderroc dels edificis fora muralla, que eren massa propers i la feien vulnerable, i va deixar lliure d'edificacions l'espai que ocupen les actuals rambles.

L'eixample Morató, desenvolupat als segles XVIII i XIX entorn de la plaça dels Sants Màrtirs i limitat pels carrers de Manlleu, Nou i dels Caputxins, marca el trencament de la barrera que representaven les muralles. Aquesta barrera és trencada també per l'obertura de carrers nous, que comuniquen el nucli antic amb les rambles al segle XIX: els carrers del Progrés i de Sant Vicenç i el perllongament del carrer de Sant Just. A la segona meitat del segle XIX s'urbanitza l'espai entre els carrers de Gurb i de Manlleu.

Dels primers anys del segle XX, té lloc l'eixample de ponent, amb els carrers de Jacint Verdaguer i del Bisbe Morgades, com a eixos de l'espai limitat per l'actual carrer del Doctor Junyent, la via del ferrocarril i el carrer de Gurb. A partir de 1950 s'inicia el gran creixement de la ciutat de Vic amb la urbanització del Pla del Remei i de la zona de l'Estadi i de la carretera de Roda, que continua amb l'espectacular creixement dels darrers anys.

El ressò dels noms dels carrers i places ha fet que des del segle XIX la denominació dels carrers sigui una iniciativa del govern municipal, sobretot quan s'han dedicat a persones, institucions o ideals, a través d'un acord del ple municipal. La dedicació d'un carrer a una persona ha estat considerada una distinció i fins fa poc un homenatge i reconeixement després de la seva mort, de manera que no tothom n'és mereixedor. Fins fa molts pocs anys sols s'havien dedicat carrers en vida al monarca o al cap de l'Estat. Aquesta dedicació a persones, institucions o ideals ha estat motiu d'instabilitat del nomenclàtor de carrers, ja que moltes vegades aquests noms tenien con-

notacions polítiques o eren aliens a la cultura del país. Aquestes connotacions han fet que cada canvi de règim hagi estat seguit d'una revisió del nomenclàtor i la substitució dels noms dels carrers amb connotacions del règim caigut per noms més afins al nou règim o neutrals.

La denominació de les vies principals de la ciutat, la Plaça i el Passeig, ha estat utilitzada per enaltir el règim polític imperant: plaça Reial, de la Constitució, de la República, del Caudillo; passeig d'Alfons XIII, de Francesc Macià, de José Antonio. Aquesta denominació òbviament canviava immediatament amb el canvi de règim.

Aquests canvis -a part d'utilitzar-se la llengua catalana o castellana o a part de fer servir preposició i o article al nom oficial- sols afectaven alguns carrers, ja que la majoria eren lliures de connotacions polítiques. El 1931, amb l'adveniment de la segona República, a part dels noms de la plaça i el passeig, el carrer Nou va canviar el nom pel de 14 d'abril, i el 1934 el del barri de l'Estació, pel de Ferrer i Guàrdia. En temps de la República la principal polèmica sobre el nomenclàtor es va donar el 1933 amb el canvi de nom de la plaça dels Màrtirs pel de plaça dels Màrtirs de Collformic. Com que el va fer un ajuntament de majoria d'esquerres, va interpretar-se com un acte hostil a l'església, perquè va deixar de ser dedicada als Sants Màrtirs, i a la dreta perquè es commemorava l'assassinat, fet pels carlins en aquell indret del Montseny el 1874, d'uns ciutadans de Vic que fugien. En tenir la majoria les dretes en el govern municipal, es va anul·lar aquest canvi i les esquerres van aconseguir que es donés el nom de Màrtirs de Collformic al carrer de la Fusina, nom del qual es desconeixia l'origen, amb l'argument que els noms dels carrers podien decidir-se per votació popular i els veïns estaven a favor d'aquest canvi.

Potser aquesta disputa va fer que el 1936 es decidís un canvi radical en el nomenclàtor dels carrers en aprovar la Comissió de Govern del 16 de setembre de 1936 i el Ple del 7 d'octubre de 1936, que tots els noms dels carrers fossin substituïts per números de l'1 al 75. Aquest canvi no es va acabar d'imposar segurament per la dificultat d'assimilar-lo i pel curt temps de vigència. A la documentació es van utilitzar moltes vegades simultàniament el número i la denominació antiga.

Acabada la guerra el 1939, es va tornar a la denominació castellana dels carrers anterior a la República sense l'aprovació expressa del ple. Sols es van canviar expressament per acord del Ple els de la plaça de la República per Plaza Mayor i el de plaça dels Màrtirs per plaza de los Santos Màrtires.

Els altres noms donats en temps de la República a carrers nous: Pep Ventura, Anselm Clavé, Doctor Zamenhoff, es van respectar o van reparèixer al mateix lloc durant el franquisme. Aquest últim carrer, dedicat al lingüista polonès que va projectar la creació de l'esperanto, una llengua internacional, va constar al nomenclàtor fins al 1950 tot i que el moviment esperantista no gaudia de cap simpatia del règim, perquè hi pertanyien molts dels seus enemics.

La circular de la Direcció General de Estadística número 250 va ser la causa que el Ple del 17 de juliol de 1950 canviés el nom de les actuals places Major, de Sant Felip i de la Catedral i dels actuals carrers del Bisbe Casadevall, del Pare Xifré i de Jaume I, de la rambla del Passeig. Així la plaça Major es va dir oficialment plaza del Caudillo, i la rambla del Passeig, paseo de José Antonio.

La necessitat de donar nom a les noves vies públiques, creades amb el creixement urbanístic de la ciutat a la dècada dels anys 50 del segle passat, va fer que l'alcalde Josep Maria Costa i Velasco fes una consulta popular a través del setmanari *Ausona* per obtenir una relació de noms per donar als nous carrers i places. Aquesta relació, feta el 1958, va servir per donar nom a carrers i places ja oberts i als que es van obrir els anys vinents. Era una relació en què figuraven noms de persones afins al règim, de celebritats, noms d'indrets... No cal dir que la llengua utilitzada per denominar la gran majoria dels carrers era el castellà; el passeig de Pep Ventura o el de l'Estudiant de Vic eren una excepció.

Els nous aires del temps de la transició democràtica van empènyer inicialment a catalanitzar els noms dels carrers i en un primer pas el Ple de l'Ajuntament de Vic, del 28 de desembre de 1977, va prendre l'acord de canviar les plaques de marbre amb el nom dels carrers en castellà per una

nova retolació de ceràmica amb el nom en català. Aquesta catalanització sols es va preveure per als carrers del nucli antic.

L'Ajuntament democràtic, sorgit de les eleccions municipals de 1979, va fer una revisió del nomenclàtor, i el nou es va aprovar al Ple del 30 de gener de 1980. La revisió es va fer seguint el criteri de fer el mínim de canvis i modificar aquells que estiguessin mal escrits, que tinguessin connotacions franquistes o que estiguessin dedicats a persones alienes a Catalunya. Tot i que es va fer una relació de canvis que afectaven tots els carrers, la gran majoria eren deguts al canvi de la llengua castellana per la catalana: en *calle* per carrer i *plaza* per plaça; en l'aparició d'abreviatures, com Dr. en lloc de Doctor, o en la introducció de l'ús de preposicions i articles.

Sobre l'origen dels noms dels carrers del centre històric, el doctor Junyent, en la seva obra *La ciutat de Vic i la seva història*, en l'apartat "Els vells carrers de la ciutat", parla de l'origen del nom dels carrers més antics. L'any 1990 la revista *Vic* publicava un article de Ramon Febrer i Musach: "Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places", en què agrupava els noms dels carrers antics de Vic per temàtiques. De 1991 a 1996 Josep Maria Solà i Sala va publicar regularment al setmanari *Ausona* un seguit d'articles sobre els principals carrers antics de Vic.

L'esquema seguit en aquest treball per tractar de cada carrer és: el nom, la identificació, les notes. A les notes no s'assenyala la *Gran Enciclopèdia Catalana* ni altres enciclopèdies que s'han fet servir en tots els noms propis que no són vigatans. Tampoc s'assenyalen les més o menys breus línies sobre el motiu pel qual es dóna el nom al carrer, que a vegades figuren als acords de les comissions i del Ple; segueixen els diferents noms que ha tingut el carrer i la data d'aprovació del nom o de l'època en què apareix aquest nom. Quan ha estat possible s'ha remarcat la vinculació amb la ciutat i la comarca del personatge al qual ha estat dedicat el carrer, per petita que sigui.

Es considera canvi de nom quan canvia la paraula *calle* per carrer o *plaza* per plaça, quan es modifica per una abreviatura Dr. per Doctor, quan s'utilitza o no la preposició i o l'article.

NOMENCLÀTOR

ABAT ESCARRÉ, CARRER DE L'

AURELI M. ESCARRÉ I JANÉ (l'Arboç, 1908 - Barcelona, 1968). Abat del monestir de Montserrat (1946-1966). Amb les festes de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1947) va marcar una fita decisiva cap al retrobament i reconciliació dels catalans després de la Guerra Civil. Va donar suport a recerques culturals i acollí tota mena d'iniciatives. Va fer possible l'existència de publicacions com *Germinabit*, *Serra d'Or*, *Qüestions de Vida Cristiana* i *Studia Monàstica*. La seva actitud crítica i les declaracions d'oposició a la dictadura franquista, que va fer al diari francès *Le Monde* el 1963, van fer que hagués d'exiliar-se el 1965 i a renunciar al títol d'abat el 1966.

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

El Ple del 2 de maig de 2001 va donar aquest mateix nom a un altre carrer, cosa que va ser esmenada al Ple del 24 de setembre de 2001.

ABRAHAM CRESQUES, CARRER D'

ABRAHAM CRESQUES (+ 1381). Cartògraf jueu de Mallorca. Era d'ofici rellotger, bruixoler i constructor d'instruments nàutics. Va ser protegit pels reis Pere el Cerimoniós, Joan el Caçador i Martí l'Humà. Les cartes nàutiques que va fer no ens han arribat, però se n'hi atribueixen amb fonament algunes d'anònimes, com el notable *Atlas Català* del 1375, que va fer amb la col·laboració del seu fill Jafudà Cresques.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

ADOBERIES, CARRER DE LES

ADOBERIA. Establiment destinat a elaborar pells de vacum per a sola de calçat, cuir industrial, etc. A causa de la necessitat d'aigua per dur a terme el procés, era una indústria situada vora el riu. Era una de les principals indústries de la ciutat de Vic i ha donat nom a un barri.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Tenerias (1939); via número 45 (1936); Adoberies (1936); Tenerias (1846); Adoberias (1755)

AGUDES, CARRER DE LES

LES AGUDES. És un dels cims culminants del Montseny, de 1.076 metres d'altitud, de contextura angulosa i molt accidentada, que contrasta amb els altres cims del massís.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Montseny (1958)

AJUT PARROQUIAL, PASSATGE DE L'

AJUT PARROQUIAL DE SANT PERE DE LA CATEDRAL. És el nom de l'entitat fundada per mossèn Josep Guiteras per procurar habitatge a les famílies obreres a la dècada de 1950. (1)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Ayuda Parroquial (1960)

ALBERGUERIA, CARRER DE L'

ALBERGUERIA. Des de l'època medieval pren el nom de l'antic casal de l'Albergueria, construït al segle XI com a hospital, lloc d'allotjament i residència clerical, dirigit pel canonge alberguer de la catedral.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Albergaria

ALFONS IV EL MAGNÀNIM, CARRER D'

ALFONS EL MAGNÀNIM (? 1396 - Nàpols, 1458). Rei de la Corona d'Aragó (1418-1458). Va conquerir Nàpols i hi va fixar la seva cort el 1442. El 1450 va comprar al comte de Foix la partida dels Montcada de la ciutat de Vic, que va quedar així unificada sota el domini reial. Va atorgar a la ciutat de Vic el privilegi en què concedia el règim municipal en la constitució del consell unificat i en els càrrecs d'oficials i en les maneres d'elegir-los.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Alfonso V (aprovació: Ple de l'11 de gener de 1959)

ALGUER, CARRER DE L'

L'ALGUER. És una ciutat i municipi de Sardenya, repoblada per catalans al segle XIV, quan l'illa va

formar part de la Corona d'Aragó. En aquesta ciutat es parla l'alguerès, un dialecte del català, que té el seu origen en els repobladors catalans i que és influenciat per les llengües veïnes: l'italià i el sard i que, a causa de la llunyania dels territoris de parla catalana, ha seguit una evolució diferent.

Aprovació: Ple del 24 de setembre de 2001

ALUDERS, CARRER DELS

ALUDER. Ofici de l'antiga indústria de la pell. Els aluders eren menestrals que adobaven pell de xai o cabrit. La indústria de la pell va ser una de les principals de la ciutat de Vic i el gremi dels aluders va existir a la ciutat fins ben entrat el segle XX.

Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: via número 46 (1936); Aluders (1716)

També es coneixia com a carrer de les Banyes (1816) (2)

ALUDERS, PASSATGE DELS

V. ALUDERS

ALZINA, CARRER DE L'

ALZINA. És un arbre de capçada espessa arrodonida, d'escorça clivellada i de fulles petites d'un verd fosc són verdes tot l'any. Abunda als boscos de les muntanyes que tanquen la plana de Vic.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm, vies E i G (1970)

AMUSIC, PLAÇA DE L'

AMUSIC. Príncep dels ausetans, una de les tribus ibèriques de l'interior, aliades dels cartaginesos, que resistiren l'exèrcit romà, comandat pel cònsol Gneu Escipió, que havia desembarcat a Empúries al segle III abans de Crist, en el decurs de la segona guerra Púnica. La ciutat d'Ausa va haver de capitular en ple hivern al setge dels romans després que ell es retirés. (3)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

ANDREU COLOMER MUNMANY, PLAÇA D'

ANDREU COLOMER I MUNMANY (Vic, 1913-2008). Industrial i mecenes, continuador d'una nissaga de pellaires que s'ha expandit com a Colomer Munmany, SA. Cofundador del Patronat d'Estudis Osonencs, va afavorir la creació de l'Escola del Treball el 1952 i de l'Escola d'Arts i Oficis a Vic, inaugurada el 1979. L'any 1991 es formalitzava el compromís de cessió a la Generalitat de Catalunya dels béns de la col·lecció Andreu Colomer, formada per peces treballades sobre la noble textura de la pell en diferents èpoques i procedents de tot el món, una fita que va permetre la inauguració del Museu de l'Art de la Pell, el 30 de març de 1996, a l'antic convent del Carme. (4)

Aprovació: Ple del 25 de març de 1996

ANDREU FEBRER, CARRER D'

ANDREU FEBRER I CALLÍS (Vic, c. 1375 - ? 1444). Va néixer en una família que pertanyia a la menestralia enriquida de la ciutat, però en la qual abundava la gent de lletres i cultura. Era nebot del jurista Jaume Callís. Segurament, va néixer a la casa que el seu pare tenia al capdamunt del que avui s'anomena carrer de Sant Miquel dels Sants. El 1393 era escrivà del rei Joan I, a la Cancelleria, on treballaven personatges de prestigi com Bernat Metge. Va alternar les missions diplomàtiques amb el servei d'armes al rei i va viatjar per França i Itàlia. Va escriure poesies de joventut en llengua occitana i el 1429 va acabar la traducció catalana en vers de la *Divina Comèdia*, de Dant, en què va demostrar un coneixement molt ampli de la llengua catalana i les possibilitats poètiques d'aquesta llengua. El seu retrat figura a la Galeria de Vigatans Il·lustres des de 1976. (5)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: General Mola (1958)

ÀNGEL CUSTODI, PLAÇA DE L'

ÀNGEL CUSTODI. Aquesta denominació recorda l'advocació al sant Àngel Custodi de l'antiga església que la ciutat va lliurar als caputxins el 1608. Com que va resultar insuficient, es va enderrocar tot seguit per construir-hi l'església del convent dels caputxins. Els seus arcs i columnes es van aprofitar a la galeria superior del pati de la casa de don Miquel de Clariana. (6)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Ángel Custodio

ANSELM CLAVÉ, CARRER D'

JOSEP ANSELM CLAVÉ I CAMPS (Barcelona, 1824-1874). Músic, poeta i polític. Mogut per la seva inquietud social, va fundar l'agrupació coral L'Aurora amb l'objectiu de dignificar la vida dels obrers i allunyar-los de la taverna durant les hores de lleure. Va ser la primera coral i funcionava com a societat d'auxilis mutus. Aquest model tingué una àmplia difusió i donà lloc als Cors de Clavé.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Anselmo Clavé (1939); via número 49 (1936); Anselm Clavé (aprovació: Ple del 26 de juliol de 1933)

ANTIC CAMÍ A FOLGUEROLES, CAMÍ

FOLGUEROLES. És una vila i municipi de la comarca d'Osona. El carrer recorda el camí que portava a aquesta població veïna.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 2007

ANTIC CAMÍ A TARADELL, CARRER DE L'

TARADELL. És una vila i municipi de la comarca d'Osona. El carrer recorda el camí que menava a aquesta vila i que passava per aquell indret.

ANTONI D'ESPONA I DE NUIX, CARRER D'

ANTONI D'ESPONA I DE NUIX (Vic, 1849-1917). Advocat, arqueòleg i poeta. Va exercir d'advocat i va ser jutge municipal. Membre de l'Esbart de Vic, va ser un bon coneixedor dels clàssics grecs i llatins i va traduir la *Divina comèdia*. Va ser fundador de la Societat Arqueològica, creada el 1882 arran del descobriment del Temple Romà, i un dels organitzadors i el primer conservador del Museu Episcopal de Vic. (7)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

ANTONI GAUDÍ, PLAÇA D´

ANTONI GAUDÍ I CORNET (Reus, 1852 - Barcelona, 1926). Arquitecte. Va exercir a partir de 1882, en el període del Modernisme, amb un segell personal inconfusible. És considerat uns dels arquitectes expressionistes més singulars del traspàs del segle XIX al XX per la seva obra ben personal i desinhibida. Bona part de la seva obra és a Barcelona, on va projectar cases unifamiliars, com la casa Vicenç; cases de veïns, com la Pedrera, i obres monumentals, com la Sagrada Família. De convalescència a Vic el 1910, va idear els fanals obeliscs commemoratius del centenari del naixement de Jaume Balmes, que es van aixecar a l'entrada a la Plaça pel carrer de Jacint Verdaguer fins que es van enderrocar el 1924. (8)

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

ANTONI GRIERA, PASSATGE D´

ANTONI GRIERA I GAJA (Sant Bartomeu del Grau, 1887 - Castellar del Vallès, 1973). Prevere i filòleg. Va estudiar al Seminari de Vic i a les universitats de Halle i de Zuric. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans, va crear una xarxa de corresponsals per a l'aportació de lèxic de tot Catalunya. Mogut per grans projectes, va iniciar la publicació de l'*Atlas lingüístic de Catalunya* amb les enquestes fetes, però per culpa de la Guerra Civil no va acabar fins al 1964. Va tenir prestigi a l'estranger i va ser menystingut pels intel·lectuals del país per la seva actitud hostil a l'Institut d'Estudis Catalans. La seva biblioteca es conserva a la Biblioteca Episcopal de Vic. (9)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

ANTONI ROVIRA I VIRGILI, PARC URBÀ

ANTONI ROVIRA I VIRGILI (Tarragona, 1882 - Perpinyà, 1949). Polític, periodista i historiador. El 1922 va fundar Acció Catalana i va començar a escriure la seva gran obra: *Història Nacional de Catalunya*. El 1924 va fundar la *Revista de Catalunya*. Va ser diputat al Parlament de Catalunya per Esquerra Republicana de Catalunya i en va ser president a l'exili.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

El Ple del 2 de maig de 2001 havia donat aquest nom al mateix parc.

ANTONI VILA I BENET, CARRER D'

ANTONI VILA I BENET (Vic, 1908-1998). Conegut com en Ton de Can Serè. Fou regidor de l'Ajuntament de Vic del 2 de febrer de 1964 al 7 de febrer de 1971. En ser nomenat regidor, va rebre la delegació de Sentfores i va ser l'impulsor de la portada d'aigua potable a Sentfores el 1968, la carència de la qual havia estat un impediment per al desenvolupament d'aquest nucli urbà.

Aprovació: Ple del 7 de novembre de 2011

ARCS, CARRER DELS

ARCS. Segurament aquest nom recorda un curt passatge per sota els arcs que sostenien edificis de l'època medieval, moment en el qual ja es coneixia amb aquest nom. (10)

Aprovació: Ple 30 del gener de 1980

Nom anterior: Arcos (1939); via número 55 (1936); Arcs (1936); Arcos

ARGENTERS, CARRER DELS

ARGENTERS. En aquest carrer, s'hi van establir en l'època medieval obradors de menestrals, productors d'eines, ferrers d'obra grossa, coltellers, espasers, llancers i pedrenyalers, per la qual cosa s'anomenà carrer dels Serrallers. La decadència d'aquests oficis i la substitució per obradors d'argenters ha fet que actualment tingui aquest nom. (11)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Cerrajeros (1939); via número 37 (1936); Serrallers (1936); Cerrajeros; Serrallers (1716); Pontarró (1716)

ARMAND QUINTANA I PANEDAS, PARC D'

ARMAND QUINTANA I PANEDAS (Manlleu, 1921 - Vic, 2005). Professor de llengua i literatura catalana i escriptor. Activista destacat en pro de la llengua i cultura catalanes en temps de la repressió, els anys cinquanta va participar activament en l'organització dels primers cursos de català. Va ser membre fundador de *Cavall Fort*, del Cineclub Vic i de l'Òmnium Cultural d'Osona, del qual també

va ser president. Va prologar molts llibres de poesia i va pronunciar nombroses conferències sobre temes literaris, artístics i nacionals. Va publicar nombrosos articles i llibres com *El temps cremat* i *A l'ombra del semàfor. Contes i narracions*. Va ser regidor de cultura de l'Ajuntament de Vic de 1983 a 1987. (12)

Aprovació: Ple del 31 de gener de 2005

ARQUEBISBE ALEMANY, CARRER DE L'

JOSEP SADOC ALEMANY I CONILL (Vic, 1814 - València, 1888). Dominic i arquebisbe. Va estudiar al seminari de Vic i professà a l'orde dominicà d'aquesta ciutat. Arran de l'exclaustració de 1835, va anar a Itàlia, on fou ordenat el 1837. Destinat a les missions dominicanes d'Amèrica el 1840 arribà als Estats Units, on es va establir al convent de Sant Josep de Somerset (Ohio) i va ser elegit superior de la província dominicana de Sant Josep el 1848. El 1850 va ser consagrat bisbe de Monterey, quan aquest bisbat comprenia tot Califòrnia i Nou Mèxic. En crear-se l'arquebisbat de Califòrnia el 1853, en va ser el primer arquebisbe. El 1884 va presentar la renúncia i es va establir a València. Va ser enterrat a la capella fonda de l'església de Sant Domènec de Vic i traslladat a l'antiga catedral del seu arquebisbat als Estats Units el 1965. El seu retrat figura a la Galeria de Vigatans Il·lustres des de 1925. (13)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Arzobispo Alemany (1939); via número 14 (1936); Arquebisbe Alemany (1936); Arzobispo Alemany (aprovació: Ple del 3 d'octubre de 1924)

ARQUÍMEDES, CARRER D'

ARQUÍMEDES (Siracusa, 287 aC - 212 aC). Matemàtic i físic grec. Va perfeccionar el sistema numèric grec i va fer els primers treballs de geometria infinitesimal. En mecànica, se li atribueix l'invent del cargol sense fi, de la politja mòbil, de les mufles i de les rodes dentades, i la teoria de la palanca. Va enunciar el principi que porta el seu nom i va establir les lleis fonamentals de la hidrostàtica.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

ASSEMBLEA DE CATALUNYA, CARRER DE L'

ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Organització unitària i clandestina de l'oposició catalana a la dictadura franquista. Es va institucionalitzar el 1971 i va aplegar diversos grups polítics, sindicats, associacions de barris, d'estudiants, professionals, intel·lectuals i artistes. El lema "Llibertat, amnistia, estatut d'autonomia" resumia les seves reivindicacions. La crisi entre els sectors més radicals i els més moderats i la transició democràtica van afavorir-ne el declivi i la dissolució el 1977, després de la restauració de la Generalitat.

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

ATÓ, BISBE, CARRER D'

ATÓ (s. X - Vic?, 971). Arxipreste i ardiaca de la catedral de Girona, va ser elegit bisbe de Vic el 957. Va tenir cura del patrimoni episcopal i va consagrar i dotar nombroses esglésies. Amb fama d'expert en ciències matemàtiques, va tenir cura de la instrucció del monjo Gerbert d'Orhac per encàrrec del comte Borrell. Amb ells dos va viatjar a Roma i va obtenir del papa Joan XIII la refundació de l'antiga província Tarraconense, amb el trasllat de la seva seu a Vic i el càrrec d'arquebisbe per a ell el 971. Va morir assassinat. (14)

Aprovació: Ple del 25 de gener de 1993

AUSETANS, RONDA DELS

AUSETANS. Era una tribu ibèrica que ocupava el territori comprés entre els límits de la Cerdanya, tota la conca del Ter, amb les contrades que s'hi aboquen, passant per les Guílleries, fins a les comarques del Gironès, limitades a migdia pel Montseny i el Congost. Pren el nom de la ciutat d'Ausa, centre de comerç agrícola i ramader, destruïda al segle VIII, que és l'origen de la ciutat de Vic. (15)

Aprovació: Ple 30 del gener de 1980
(1975)

AUSIÀS MARC, CARRER D'

AUSIÀS MARC (València o Gandia, c. 1397 - València, 1459). Poeta i cavaller valencià que va tenir una vida sentimental tempestuosa. En la seva obra es poden distingir els cants d'amor, els cants de mort, els cants morals i el *Cant Espiritual*, l'obra principal. La seva poesia tracta el tema amorós. Va influir notablement en la lírica castellana dels segles XVI i XVII.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Botánico Micó, C. (1970)

AVET, CARRER DE L'

AVET. És un arbre de gran port, de capçada cònica i branques perpendiculars al tronc i fulles d'agulla sempre verdes. És propi de l'alta muntanya i de la part superior de muntanyes com el Montseny. De plançó, es comercialitza com a element de decoració per Nadal i n'abunden plantacions a les Guílleries.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via B. (1970)

BAC DE RODA, CARRER D'EN

FRANCESC MACIÀ I AMBERT, ANOMENAT BAC DE RODA (Roda de Ter - Vic, 1713). Polític i guerriller. Membre de la petita noblesa rural, va prendre partit per l'arxiduc Carles a la Guerra de Successió i va participar en la defensa de Barcelona de les tropes borbòniques. Va organitzar una partida de guerrillers que actuava a la plana de Vic fins que fou capturat i penjat a la forca a Vic, a l'indret situat avui a la rambla de les Davallades, on una inscripció recorda l'esdeveniment des del 1913 i on la diada de l'Onze de Setembre les autoritats fan una ofrena floral.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Edison (1958)

BAIXADA DE L'ERAIME, CARRER DE LA

BAIXADA DE L'ERAIME. Va prendre el nom del mercader Erasme de Montserrat, nebot del bisbe

Cosme de Montserrat, que va edificar-hi el seu casal a la darrera del segle XV. (16)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Bajada de la Arayma (1939); via número 43 (1936); Baixada de l'Arayma (1936); Bajada de la Arayma; Devallada de La Arayma (1716)

BANYOLES, CARRER DE

BANYOLES. És una ciutat i municipi de Catalunya, capital de la comarca del Pla de l'Estany.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

BARCELONA, CARRETERA DE

BARCELONA. Cap i casal de Catalunya. Va ser el nou traçat de la carretera de Barcelona, que va substituir el 1845 l'antic camí de Barcelona, que sortia pel carrer de Sant Pere i continuava pel carrer del Remei i l'antic camí ral. Inicialment la carretera de Barcelona començava en passar el pont sobre el Mèder, construït amb motiu del nou traçat.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Rebia aquest nom des de 1845.

BARÓ DE SAVASSONA, CARRER DEL

JOSEP DE FERRER-LLUPIÀ-VILA DE SAVASSONA, BARÓ DE SAVASSONA (Vic, 1764-1826). Va estudiar a la Reial Acadèmia Militar de Matemàtiques i el 1779 va ser nomenat membre d'honor de la Real Acadèmia de San Fernando i vocal de la Reial Junta de Comerç del Principat de Catalunya, amb l'encàrrec de tenir cura i orientar les obres de l'edifici de la Llotja de Barcelona. Va participar activament en la política catalana i espanyola en el període de la guerra del francès: va ser un dels dos representants de Catalunya a la constitució de la Junta Central Suprema Governativa del regne a Aranjuez el 1808, va ser nomenat comissari de la Junta Central a la ciutat de València el 1809, el 1811 va representar el corregiment de Vic en la reorganització de la Junta de Diputats de tots els corregiments de Catalunya. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1959. (17)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Barón de Sabasona (1958)

BASSA DELS GERMANS MARISTES, PARC DE LA

BASSA DELS GERMANS MARISTES. És a l'indret on hi havia l'horta del convent del Carme, edifici que fou ocupat al segle XIX pels germans maristes i el col·legi que regien. A l'horta, una gran bassa recollia l'aigua necessària per regar les verdures i hortalisses que s'hi conreaven.

Aprovació: Ple del 29 de març de 2004
Abans se li atribuïa el nom de Bassa dels Hermanos.

BASSES, CARRER DE LES

El seu nom, d'origen medieval, indica la presència de basses per abeurar el bestiar a tocar del vell camí ramader on es formà l'actual carrer de la Ramada. Desaparegudes les basses, el terreny es va edificar amb construccions que es van enderrocar recentment per formar la plaça d'Antoni Gaudí. (18)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Basas (1939); via número 55 (1936); Bases (1936); Bassas (1716)

BELLMUNT, CARRER DE

BELLMUNT. És un cim de la serra del mateix nom, que forma part de la serralada transversal, entre Osona i el Ripollès, que divideix les conques dels rius Ter i Fluvià. Té 1246 metres d'altitud i és coronat pel santuari de la Mare de Déu de Bellmunt, d'origen romànic.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Bellmunt (1979)

BERGA, CARRER DE

BERGA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Berguedà.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1992

BERNAT DE GRANOLLACS, PASSATGE DE

BERNAT DE GRANOLLACS (Vic, 1421 - Barcelona, c. 1478)

Astròleg, polític i mestre de medicina. Va ser el metge de la reina Maria de Luna, esposa d'Alfons el Magnànim. És autor d'un llunari i repertori del temps, amb taules cronològiques, que es va imprimir en català i llatí el 1485 i en castellà el 1488, i fou un llibre molt popular. Addicte al partit de la Busca, va ser membre del Consell de Cent de la ciutat de Barcelona, amb una actuació molt controvertida. (19)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

BERNAT DESCLOT, CARRER DE

BERNAT DESCLOT (segle XIII). Cronista. Va ser autor del *Llibre del rei En Pere d'Aragó e dels seus antecessors passats*, la segona de les quatre grans cròniques catalanes. Hi narra amb detall el regnat de Pere el Gran, sobretot l'inici de la intervenció catalano-aragonesa a Itàlia i els conflictes que causà, la invasió del Principat pels francesos i el seu alliberament a mans del rei.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Botánico Micó A. (1970)

BISBAL D'EMPORDÀ, CARRER DE LA

LA BISBAL D'EMPORDÀ. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Baix Empordà.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

BISBAT, RAMBLA DEL

BISBAT. Cada una de les circumscripcions territorials principals en què s'organitza l'Església. La ciutat de Vic és seu del bisbat, que porta el seu nom, l'origen del qual es remunta a l'època visigòtica.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Obispo Perelló (aprovació: Ple del 9 de juliol de 1956); Muralla (1939); via número 12 (1936); Muralla (s. XIX)

BISBE CASADEVALL, CARRER DEL

LLUCIÀ CASADEVALL I DURAN (Vic, 1785-1852). Bisbe de Vic (1848 - 1852). Nascut a la casa que fa cantonada amb el carrer de la Riera i el de les Basses, gairebé va viure a Vic tota la vida. Va ser vicari capitular de 1837 a 1848. Va defensar el patrimoni eclesiàstic davant la desamortització liberal en uns temps difícils entre l'Església i l'Estat. Essent bisbe, es va fundar la casa-asil de sacerdots del bisbat. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1896. (20)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Obispo Casadevall (aprovació: Ple del 17 de juliol de 1950); Santos Mártires (1939); via número 26 (1936); Màrtirs (1936); Santos Mártires

BISBE FONT ANDREU, CARRER DEL

JAUME FONT I ANDREU (Vic, 1894 - Sant Sebastià, 1963). Bisbe de Zamora (1944-1950) i de Sant Sebastià (1950-1963). Va estudiar a la Universitat Pontifícia de Comillas, on va ser ordenat el 1916. Destinat a la cúria del bisbat de Vic el 1935, va ser nomenat canonge i adjunt del vicari general. Va ser vicari general del bisbat durant la Guerra Civil i ardiaca de la catedral de Vic el 1942. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1966. (21)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Tram entre la carretera de Prats i el carrer de l'ermita de Sant Sixt (aprovació: Ple de l'11 d'abril de 2005)

Noms anteriors: Obispo Font Andreu (1970); camino del Nadal (1940)

BISBE MASNOU, CARRER DEL

RAMON MASNOU I BOIXEDA (Taradell, 1907 - Vic, 2000). Bisbe de Vic (1955-1983). Ordenat el 1931, va ser professor de teologia i de moral al Seminari de Vic i va fer tasques pastorals en el camp del joventut d'Acció Catòlica. Ja com a bisbe va ajudar i va fomentar els moviments catòlics de joventut, els moviments obrers catòlics, els Cursets de Cristiandat i també els de caire cultural, com la festa literària de Cantonigròs i l'aplec de Matagalls. Va ser el primer bisbe a recuperar la llengua catalana en les pastorals i en va defensar l'ús. Emparà també publicacions catalanes molt

conegudes com *Cavall Fort i Oriflama*. Essent bisbe, es van acabar les obres del nou seminari. És autor d'*El problema català. Reflexions sobre el diàleg* (1986) i *Carta sobre nacionalismes* (1996). L'Ajuntament de Vic el va nomenar fill adoptiu de Vic i li va concedir la medalla de la ciutat el 2007. (22)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

BISBE MORGADES, CARRER DEL

JOSEP MORGADES I GILI (Vilafranca del Penedès, 1826 - Barcelona, 1901). Bisbe de Vic (1882-1899) i de Barcelona (1899-1901). Ordenat el 1852, va ser professor i rector del Seminari de Barcelona. Canonge penitencier de Barcelona el 1862, va implantar l'obra de l'Apostolat de l'Oració. Bisbe de Vic, va combatre l'integritisme i va treballar en la recristianització del bisbat i de la societat catalana. Va fundar el Museu Episcopal de Vic el 1891 i, influït per la Renaixença, va restaurar el monestir de Ripoll el 1893. Bisbe de Barcelona, va ser molt criticat per la monarquia, el govern espanyol i el Vaticà per la seva pastoral sobre la necessitat d'ensenyar el catecisme en llengua catalana. L'Ajuntament el va nomenar fill adoptiu de Vic. (23)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Obispo Morgades (1939); via número 72 (1936); Morgades (1916); Morgades (aprovació del Ple del 9 de novembre de 1910). (En aquest mateix Ple es suprimeix el nom de plaza Obispo Morgades, aprovada pel Ple del 2 de novembre de 1901, situada al final del carrer dels Estudis, on començava el carrer de l'Estació, que era coneguda popularment com a paseo de los Fresnos.) Afueras San Juan (1905); Rec del Gas

BISBE OLIBA, PLAÇA DEL

OLIBA (c. 971 - Cuixà, 1046). Bisbe de Vic del 1017 al 1046. Era fill del comte de la Cerdanya Oliba Cabreta, del qual va heretar els comtats del Berguedà i del Ripollès, als quals va renunciar el 1003 per entrar de monjo al monestir de Ripoll. El 1008 va esdevenir abat d'aquest monestir i va ser elegit també abat de Cuixà. El 1017 va ser nomenat bisbe de Vic. Va imposar avinences entre les cases comtals i, amb l'ajut dels comtes de Barcelona, va promoure la Pau i Treva, destinada

a protegir els febles i a suprimir les violències habituals a l'època. La seva acció de reforma de l'esperit religiós va influenciar les decisions preses als concilis provincials. Va consolidar la diòcesi amb la reestructuració de les parròquies, moltes de les esglésies de les quals es construïren en l'estil predominant a l'època: el romànic. El 1038 va consagrar la nova catedral de Vic, de la qual ha arribat al nostre temps el campanar i la cripta. L'espai de la plaça és el resultat de l'enderroc de l'edifici de la Biblioteca Popular Jaume Balmes, construïda el 1931. (24)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Obispo Oliba (1958)

BISBE STRAUCH, CARRER DEL

RAIMON STRAUCH I VIDAL (Tarragona, 1760 - Vallirana, 1823). Bisbe de Vic (1816-1823). Va entrar a l'orde dels caputxins a Mallorca el 1776. Va escriure gran quantitat d'articles al *Semanario Cristiano Político* de Mallorca durant el trienni 1812-1815. Es va declarar obertament antifrancès i anticonstitucional. Va ser empresonat durant el Trienni Liberal i afusellat a Vallirana el 1823. (25)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980.

Nom anterior: Obispo Strauch (aprovació: Ple del 24 d'agost de 1940); Remedio, carretera del (1939); via número 66 (1936); carretera del Remei (1936)

BISBE TORRAS I BAGES, CARRER DEL

JOSEP TORRAS I BAGES (les Cabanyes, l'Alt Penedès, 1845 - Vic, 1916). Bisbe de Vic (1899-1916) i escriptor. Ordenat el 1871 a Girona, va exercir una intensa tasca pastoral i intel·lectual a Barcelona: va ser capellà de diverses institucions religioses, consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluç, president de la secció de propaganda religiosa de la Unió Catalanista i fundador de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Va intervenir en la redacció de les bases de Manresa el 1892. Va escriure *La Tradició Catalana* (1892), de signe conservador moderat, en què defensava la llengua catalana i les arrels cristianes de Catalunya. El 1896 va ingressar a l'Acadèmia de Belles Arts de Barcelona i el 1898 a la de Bones Lletres. Les seves pastorals van transcendir el bisbat de Vic i la

seva obra ha influït en totes les grans figures de la renovació cristiana de la primera meitat del segle XX. Va encarregar a Josep Maria Sert la decoració de la catedral de Vic el 1900. L'Ajuntament de Vic el va nomenar fill adoptiu de la ciutat el 1997. (26)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Torras y Bages (1939); via número 34 (1936); Bisbe Torras i Bages (aprovació: Ple del 8 de març de 1916); Santa Teresa (1716)

BLANQUEIG, PARC URBÀ DEL

BLANQUEIG. El blanqueig és una operació que consisteix a eliminar dels teixits les impureses que els coloren. En un prat d'herba s'estenia el teixit, que era blanquejat per l'acció de l'ozó i després per les herbes. Recorda el blanqueig de la fàbrica de teixits de lli d'en Bassols.

BLANQUERS, PASSATGE DELS

BLANQUER. Antic ofici de la indústria de la pell que consistia a blanquejar les pells per convertir-les en matèria útil per a la confecció de calçat, etc.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

BLAT, PARC URBÀ DEL

BLAT. És una planta gramínia anual conreada, els grans de la qual són utilitzats arreu per a la fabricació de pa i de farina, i la tija, per menjar i com a jaç del bestiar. És un conreu de secà molt practicat des de temps immemorials a les planes interiors catalanes i de bon rendiment a la plana de Vic. El gra, convertit en pa, ha estat un dels productes bàsics en l'alimentació de la població.

BON AIRE, CARRER DEL

BON AIRE. Es va donar aquest nom a un carrer de la zona de planejament propera als carrers dedicats a les quatre estacions de l'any.

Aprovació: Ple del 9 d'octubre de 1989

BOTÀNIC MICÓ, CARRER DEL

FRANCESC MICÓ (Vic, 1558-1592). Metge i farmacèutic. Va estudiar a les universitats de Vic, Salamanca, on es doctorà en medicina i farmàcia. Eminent botànic, va descobrir diferents plantes que figuren a l'obra del savi francès Jacques Delachamps (1587). Es dedicà també a l'astronomia i al dibuix. El seu nom figura en la denominació de diferents espècies de plantes.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Botánico Micó (1970)

BRUGUER, AVINGUDA DEL

BRUGUER. Fa referència al mas medieval i al pont sobre el Gurri, al terme de Vic, al camí de Folgueroles, que han donat nom al polígon industrial que creix a les proximitats.

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

CABRERA, CARRER DE

CABRERA, serra de. És una muntanya que forma part de la serralada transversal, entre la Garrotxa i Osona, de 1312 m d'altitud. Al pla del cim hi ha el santuari de la Mare de Déu de Cabrera.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Cabrera (1958)

CABRERÈS, CARRER DEL

CABRERÈS. Aquest territori, format per les parròquies de Santa Maria de Corcó, Sant Martí Sescorts, Roda de Ter, Sant Llorenç Dosmunts i Sant Julià de Cabrera, formaven el vescomtat de Cabrera.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

CAÇADOR, CARRER DELS

CAÇADOR. Família d'origen suís que traduí al català el seu cognom Jäger, que significa caçador. El negociant Guillem Caçador, establert a Vic com a pellaire i sabater a finals del segle XV, va donar

origen a la nissaga dels Caçador, membres il·lustres de la qual van ser els seus fills Guillem, bisbe de l'Alguer, i Jaume, bisbe de Barcelona, i els seus néts Jaume, bisbe de Girona, i Guillem, bisbe de Barcelona. La seva casa es trobava en aquest carrer, al qual va donar nom. (27)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Obispo Cassador (1939); via número 52 (1936); d'en Cassadó (1936); Cassador; Cazador (1755)

CADÍ, PASSATGE DEL

CADÍ, serralada del. És un conjunt muntanyós dels Prepirineus de Catalunya paral·lel al Pirineu, del qual és separat per la falla del Segre, que divideix la conca del Segre de la del Llobregat. Té uns 40 km de llargària i el cim més alt és el Baridana, de 2647 metres d'altitud. Hi predominen els boscs de roure i pi roig i el pi negre i les pastures, a partir dels 2.000 metres, que són la base d'una economia forestal i ramadera.

Notificació del 12 de setembre de 1985, en què es comunica que l'Ajuntament de Vic ha donat aquest nom a aquest passatge particular

CALL, CARRER DEL

És un dels carrers del nucli antic de la Guixa. Aquest nom, documentat ja al segle XVIII, prové de la seva funció de pas o accés al pou de la Guixa des del camí ral, actual carrer Major.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

CALL MOLTÓ, CARRER DEL

El seu nom és d'origen medieval. Deriva del pas estret per accedir als corrals de moltons que hi havia al costat del camí ramader, on es va formar el carrer de la Ramada i al costat de les basses on s'abeuraven. (28)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Call Moltó (1939); via número 53 (1936); Call Moltó

CALL NOU, CARRER DEL

El seu nom és d'origen medieval; 'call' designava un passadís més o menys estret, que permetia passar entre horts i cases d'una ciutat que estava en procés de creixement al segle XI, quan s'estava ampliant la zona urbana paral·lelament al carrer de la Riera fins al corredor de la muralla; d'aquí ve l'adjectiu 'nou'. (29)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Call Nou (1939); via número 53 (1936); Call Nou

CAMÍ DE LA TOLOSA, CARRER DEL

CAMÍ DE LA TOLOSA. Aquest camí conduïa a la Tolosa, masia del terme de Vic que ja consta al cadastre de 1755.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

CAMP, CARRER DEL

Va rebre aquest nom abans que es materialitzés, ja que era un indret de camps.

Aprovació: Ple del 29 de febrer de 1980

Nom anterior: Caidos Vicenses (AMV. Obres particulars 364/1965)

CAN CASSANY, PARC DE

CAN CASSANY. Era un antic mas situat en aquest indret.

CAN GORCHS, CARRER DE

CAN GORCHS. És un mas situat al terme de Calldetenes.

Aprovació: Ple del 24 de febrer de 1984

CAN MASTROT, PASSATGE DE

V. MASTROT.

Per una notificació del 3 de gener de 1992, l'Ajuntament de Vic comunica que considera adequat donar aquest nom al passatge particular per distingir-lo de la plaça Mastrot.

CAN PAU RABA, CARRER DE

CAN PAU RABA. Era una antiga masia, situada a la cantonada del carrer del Raval Cortines i del carrer del Canigó, seu del centre cívic que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

CAN PAU RABA, PARC DE

V. CAN PAU RABA.

Aprovació: Ple del 28 d'octubre de 2002

CANIGÓ, CARRER DEL

CANIGÓ. Massís dels Pirineus, a França, entre el Conflent, el Rosselló i el Vallespir, format per materials axials modificats per les glaciacions quaternàries, el cim més alt és la pica del Canigó (2784 metres). La vegetació és esglaonada amb un domini successiu d'alzina, roure, faig, pi negre i pastures alpines. El massís ha estat l'origen de tradicions, com el foc de Sant Joan, i ha inspirat Jacint Verdaguer i altres autors.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Canigó (1958)

CANONGE COLLELL, PLAÇA DEL

JAUME COLLELL I BANCELLS (Vic. 1846-1932). Sacerdot, literat i periodista. Va seguir els estudis eclesiàstics i va ser ordenat prevere el 1873. El 1880 va ser nomenat canonge de la catedral de Vic i el 1910 ardiaca. Va ser l'inspirador de les reunions de l'Esbart de Vic a la font del Desmai. Va concórrer als Jocs Florals de Barcelona, en els quals durant tres anys seguits (1869-1871) va obtenir el títol de Mestre en Gai Saber i el 1888 la Flor Natural. La seva principal activitat va ser el periodisme, en què va destacar per la seva força combativa. Va col·laborar en la premsa catalana del seu temps i va fundar i dirigir el periòdic de Vic *La Veu del Montserrat* (1878-1902), la influència del qual va transcendir la ciutat de Vic, i va participar en posteriors periòdics vigatans: *Gazeta Vigatana*, *Gazeta Montanyesa* i *Gazeta de Vich*. El seu retrat es va col·locar discretament a la Galeria

de Vigatans Il·lustres en temps de la República. (30)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Canónigo Collell (1939); via número 37 (1936); Canonge Collell (Aprovació: Ple del 9 de març de 1932); Garces (1716)

CANONGE RAMIS, CARRER DEL

PERE RAMIS (Figueres, s. XVII - Vic 1683). Va obtenir una canongia a la catedral de Vic el 1647 i amb les rendes del seu patrimoni va afavorir esglésies i hospitals. Va ser un gran benefactor de l'Hospital de la Santa Creu de Vic i va costejar les grans obres que s'hi van fer a la segona meitat del segle XVII i hi va deixar un generós llegat. (31)

Aprovació: Ple de 26 d'abril de 1985

CANTONIGRÒS, CARRER DE

CANTONIGRÒS. Aquest poble pertany al municipi de Santa Maria de Corcó - l'Esquirol. És conegut pel certamen literari que s'hi va celebrar de 1944 a 1968 per iniciativa de l'abat de Montserrat Aureli Maria Escarré i el bisbe de Vic Ramon Masnou, i pel festival internacional de música que porta el seu nom des de 1983.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

CANYELLES, CARRER D'EN

El doctor Eduard Junyent esmenta el carrer medieval d'en Bacho de na Canyelles, que anava a parar a l'indret on avui hi ha la plaça del Canonge Collell. (32)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Cañellas

CARBÓ, PLAÇA DEL

A tocar de l'antic portal de Santa Eulàlia, aquesta plaça va rebre el nom de les cases principals que s'hi anaren construint: plaça d'en Mas, d'en Codina i d'en Morgades i, finalment, plaça del Carbó,

perquè allà era costum descarregar-lo i vendre'l als traginers que el duïen de les Guilleries. La plaça actual, resultat de l'ordenació urbanística de l'indret que ocupava antigament la plaça, coneguda amb aquest nom o amb la forma castellana, ha recuperat el nom antic. De 1936 a 1939 tenia el nom oficial de via número 40, juntament amb els carrers de Cardona i Dues Soles i la plaça de Don Miquel. (33)

CARDONA, CARRER DE

Aquest carrer, al segle XIV, s'anomenava carrer de l'Hospital. En desaparèixer la casa dels hospitalers de l'orde de Sant Joan de Jerusalem, va canviar el nom pel de carrer de Cardona, manllevat del casal dels Cardona, família de juristes d'aquell segle. (34)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anteriors: Cardona (1939); via número 40 (1936); Cardona (s. XIV), Hospital (s. XIII)

CARLES RIBA, CARRER DE

CARLES RIBA I BRACONS (Barcelona, 1893-1959). Va ser un escriptor i humanista català. Fou professor de l'Escola de Bibliotecàries (1916-1939), catedràtic de grec a la Fundació Bernat Metge (1925) i professor de grec (1927). Del 1923 al 1932 va treballar amb Pompeu Fabra a l'Institut d'Estudis Catalans. Es va exiliar el 1939. Autor d'obra poètica, va destacar en la traducció d'autors moderns: Rilke, Poe i clàssics: Sòfocles, Plutarc...

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

CARME, RAMBLA DEL

CARME. Hi dóna nom l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, del segle XVIII, que té la façana principal en aquesta rambla. Aquest temple havia estat l'església del convent del Carme.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Carmen (1939), via número 12 (1936); Carme (1936); Carmen; Carme (1716); Gran del Carme (1716)

CARNISSERIES, CARRER DE LES

CARNISSERIES. Aquest nom segurament es refereix al lloc de venda de carn. En l'època medieval es coneixia com a carrer de na Muntells. (35)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Carnicerias (1939); via número 38 (1936); Carnisseries (1936); Carnicerias; Carniceria (1755)

CARQUINYOLI, PASSATGE DEL

CARQUINYOLI. El Carquinyoli de les festes del carrer de Gurb té els seus orígens en el ninot que els veïns d'aquest carrer de Vic passejaven i cremaven el dia de Sant Albert de Sicília, patró del carrer, que representava l'epidèmia de la qual es va deslliurar el carrer cap al 1850. És el símbol del carrer de Gurb i la seva arribada, amb una caracterització renovada cada any, marca l'inici de les festes del carrer de Gurb a principis d'agost. (36)

Aprovació: Ple del 25 de març de 1996

CASA FORCADA, PARC DE

CASA FORCADA. Ocupa l'espai del jardí de la desapareguda casa Forcada, al carrer del Bisbe Morgades. El seu nom recorda aquesta casa.

Aprovació: Ple del 15 d'octubre de 1990

CASASSES, CARRER DE LES

LES CASASSES. Era un antic mas del terme de Vic del qual hi ha constància al Cadastre de 1755.

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

CASTELL D'EN PLANES, CARRER DEL

CASTELL D'EN PLANES. És un turó situat al nord-oest de la ciutat de Vic, també anomenat puig d'en Planes. Actualment, el corona un recinte murallat que aparenta les façanes d'un castell fet construir el 1963 per Jaume Genís i Rius, segons un projecte de l'arquitecte Josep Maria Bassols

i Genís. (37)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

CATALUNYA, PLAÇA DE

CATALUNYA. És una nacionalitat històrica, avui comunitat autònoma de l'Estat espanyol.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Cataluña

CATEDRAL, PLAÇA DE LA

CATEDRAL. La Catedral -l'església principal del bisbat- dona nom a la plaça on hi ha la façana i és en bona part fruit de l'enderroc de l'església romànica de Santa Maria de la Rodona, la planta circular de la qual es veu resseguida al paviment.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Catedral (aprovació: Ple de 17 de juliol de 1950); Santa Maria (1939); via número 5 (1936); Santa Maria (1716)

CENTELLES, CARRER DE

CENTELLES. És una vila i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: calle 18 de julio (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

CERVERA, CARRER DE

CERVERA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca de la Segarra.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

CÍRCOL LITERARI, PASSATGE DEL

CÍRCOL LITERARI. De la tertúlia literària que tenia lloc a la casa Bru de Sala, a la plaça de Don Miquel, freqüentada pels prohoms de la ciutat, es va constituir el 1860 el Círcol Literari. Als seus

estatuts es definia com a societat exclusivament científica i literària. Pretenia desvetllar la consciència ciutadana i renovar l'antiga esplendor de la ciutat adormida. Entre els vuitanta-dos fundadors consten personalitats com Joaquim Salarich i Verdaguer o Manuel Galadies i en van ser socis molts dels prohoms de la ciutat. Disposava de local per reunir-se on va recollir una important biblioteca. Es va extingir el 1921. (38)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: pasaje avenida Estadio

CIUTAT, CARRER DE LA

CIUTAT. El seu nom prové del veïnatge de l'edifici de l'Ajuntament, on hi ha la façana principal. El traçat actual va absorbir la plaça del Pa el 1854 perquè va edificar-s'hi l'actual casa Codina. (39)

JUNYENT, Eduard. *La ciutat de Vic i la seva història*, pàg. 384

Nom anterior: Ciudad (1939); via número 58 (1936); Ciutat (1936); Ciudad

CLOQUER, CARRER DEL

CLOQUER, Carrer del. Està situat sota el campanar o cloquer de la catedral, consagrada pel bisbe Oliba, i va ser acabat el 1064, i en pren el nom. (40)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Cloquer (1939); via número 43 (1936); Cloquer (1755). Al cens de 1818 consta com a calle del Campanario.

CLOTES, PARC DE LES

CLOTES. En aquest barri vora el riu es feien les operacions de ribera de l'adob de pells. Es feien en clotes excavades al mateix sòl en un indret que havia de ser proper a un corrent d'aigua. (41)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

COLLSACABRA, CARRER DEL

COLLSACABRA. Aquest altiplà està situat al nord-est de la comarca d'Osona, tallat per la vall

d'Hostoles i les Guilleries, que enllaça amb la plana de Vic. Separa les conques del Ter i del Fluvià. El sector occidental forma part del Cabrerès.

Aprovació: Ple del 29 de maig de 1989

COMTAT D'OSONA, CARRER DEL

COMTAT D'OSONA. Va ser una demarcació creada pels francs per consolidar el territori de la Catalunya central, que van posar sota el govern de Borrell, comte d'Urgell i Cerdanya. Despoblat a conseqüència de la revolta contra els francs, va quedar vinculat al comte de Barcelona sense tenir comte propi. Al segle XIV Pere el Cerimoniós va compensar els serveis de Bernat de Cabrera i li va atorgar el títol de comte d'Osona amb la ciutat de Vic, concessió revocada quan va caure en desgràcia i va ser decapitat.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980.

Noms anteriors: Condado de Ausona (aprovació: Ple del 28 d'abril de 1952). En la cessió de terrenys per a l'obertura el 1950, se l'anomenà calle de los Condes de Ausona.

CONGOST, PASSATGE DEL

CONGOST. Aquest riu neix al sud d'Osona i s'obre pas cap al Vallès entre el Montseny i els cingles de Bertí i forma el pas natural entre la plana de Vic i el Vallès. A Montmeló s'uneix amb la riera de Mogent i ambdues formen el riu Besòs.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serrra de Sanferm via G. (1970)

CORRETTGERS, CARRER DELS

CORRETTGERS. Aquest carrer era habitat principalment per menestrals que hi obraven objectes de pell, cinters, basters i corretgers en època medieval. El predomini d'aquest antic ofici va fer que rebés aquest nom ja en l'època medieval. (42)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Correjeros (1939); via número 60 (1936); Corretgers (1936); Corregeros ; Corretgers

COSTA D'EN PARATGE, CARRER DE LA

COSTA D'EN PARATGE. Era el nom de l'indret on eren situats els terrenys on es va construir el cementiri rural el 1835.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

CREU, PLAÇA DE LA

CREU. El nom d'aquesta plaça, a l'entrada del carrer Major de la Guixa venint de Vic, recorda la petita creu de terme que hi havia en aquell indret. Alguns veïns, però, associen la creu al record d'un crim que, segons la tradició es va cometre allí. (43)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

CREU DEL MARCÉ, PASSATGE DE LA

CREU DEL MARCER. Creu de terme en terres del mas Marcer (44)

Notificació en què l'Ajuntament de Vic comunica que no hi ha inconvenient que es doni aquest nom al passatge particular (5 de març de 1984).

DAVALLADES, RAMBLA DE LES

DAVALLADES. Aquest indret fora muralla és on s'alçaven les forques. L'indret va donar nom al convent de monges carmelites calçades de la Presentació, que va fundar el canonge de Vic Francesc Llucià de Codina. Aquesta església i convent van ser destruïts en temps de la Guerra Civil de 1936 a 1939. (45)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Devallades (1939); via número 12 (1936); Devallades; Davallades (1716)

DIVINA PASTORA, PLAÇA DE LA

DIVINA PASTORA. Devoció a la Mare de Déu, iniciada al segle XVIII a Sevilla, fou promoguda a Catalunya pels caputxins. La plaça rep el nom de la propera església parroquial de la Divina Pastora, que abans havia estat l'església de l'antic convent dels Caputxins. (46)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Divina Pastora (1939); via número 11 (1936); Divina Pastora, plaza de los Tilos o de la Cárcel (47)

Nom popular: plaça de la Presó per haver-hi estat ubicada la presó de Vic, enderrocada el 1970

DOCTOR ANTONI VILÀ I CANELLAS

ANTONI VILÀ I CANELLAS (Vic, 1917-1996). Atleta i metge otorinolaringòleg. El 1936 va ser membre de l'equip vigatà d'atletisme que va guanyar el títol de Campió de Catalunya. Va ser guanyador del primer trofeu Josep M. Pallàs el 1954, millor esportista de Vic el 1957, medalla a la constància atlètica atorgada pel Col·legi de Cronometradors de la Federació Catalana d'Atletisme el 1961 i homenatjat per les autoritats a la Sala de la Columna de l'Ajuntament de Vic aquell any. Fou president del Club d'Atletisme de Vic de 1953 a 1956, quan s'inauguraren les instal·lacions de l'estadi Torras i Bages. Va ser també entrenador d'atletisme. Com a artista va destacar en el dibuix a la tinta xinesa. (48)

Aprovació: Ple del 17 de desembre de 1997

Nom anterior: Esport (aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993)

DOCTOR CANDI BAYÉS, CARRER DEL

CANDI BAYÉS I COCH (Tona, 1867 - Vic, 1955). Metge. Va dedicar-se exclusivament als seu ofici en un temps que els metges de capçalera havien de curar i operar malalts en condicions molt precàries. Va fer les primeres operacions d'hèrnia estrangulada que es van fer a la ciutat i la seva fama el va fer molt sol·licitat. El 1894 va obtenir per oposició el títol de metge director numerari del cos de Banyes i va succeir el seu pare en la direcció del Balneari Ullastres de Tona. De jove es va integrar al grup de successors de l'Esbart de Vic, dirigits per Narcís Verdaguer i Callís, que fundaren el periòdic efímer i combatiu *L'Almogàver*. El 1948 se li va atorgar la medalla de la ciutat de Vic. (49)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Dr. Cándido Bayés (1958)

DOCTOR ENRIC ROSELLÓ OCHOA, PARC DEL

ENRIC ROSSELLÓ I OCHOA (Mataró, 1929 - Vic, 2003). Cirurgià. A finals de la dècada dels anys setanta del segle passat va formar part de la Comissió Assistencial, l'objectiu de la qual era convertir l'Hospital de la Santa Creu en un veritable hospital general que atengués amb preferència els malalts aguts. Va dirigir l'Hospital de la Santa Creu entre 1981 i 1985, on va desenvolupar un servei d'oncologia pioner entre els hospitals comarcals de Catalunya. L'Ajuntament de Vic el va nomenar fill adoptiu de Vic el 2005.

Aprovació: Ple del 25 d'octubre de 2004

DOCTOR FLEMING, CARRER DEL

ALEXANDER FLEMING (Lochfield Farm, 1881 - Londres, 1955). Metge britànic. Va estudiar una floridura del gènere *Penicillium* i va observar que segregava una substància antibiòtica: la penicil·lina. Va obtenir el premi Nobel de Medicina el 1945.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Dr. Fleming (1958)

DOCTOR JORDI SALA I SOLER, PARC DEL

JORDI SALA I SOLER (Vic, 1925 - Vic, 2003). Metge. Va practicar la medicina a Vic des dels anys 50 del segle passat a l'Hospital, a la Clínica de l'Aliança i a la consulta privada. Director mèdic de l'Hospital de la Santa Creu, de 1972 a 1979, va contractar un equip de metges de guàrdia permanent ja que s'havia iniciat l'ingrés a l'Hospital de pacients privats i de la Seguretat Social.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

DOCTOR JUNYENT, CARRER DEL

EDUARD JUNYENT I SUBIRÀ (Vic, 1901-1978). Prevere, arqueòleg, arxiver i historiador. Ordenat sacerdot el 1926, anà a Roma a estudiar arqueologia cristiana, on es va doctorar. De retorn a Vic va succeir mossèn Gudiol com a conservador del Museu Episcopal i també va ser nomenat arxiver municipal. Exiliat a Roma, va ser cridat el 1941 per dirigir el Museu Episcopal, que traslladà a l'antic col·legi de Sant Josep. El 1944 fou nomenat director dels arxius del bisbat i, el 1947, canonge arxi-

ver de la catedral. Durant molts anys va ser el principal promotor cultural de la ciutat de Vic i va ser un dels fundadors del Patronat d'Estudis Osonencs. Autor de nombrosos estudis d'història i art, la seva obra va ser reconeguda amb nombroses distincions. D'aquesta obra destaquen *Catalunya Romànica* (1975-1976), que havia estat publicada a França amb el títol *Catalogne romane*, el 1960 i 1961, i la *Ciutat de Vic i la seva història* (1976). Se li va atorgar la medalla d'or de la ciutat el 1976 i el 1981 el seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres. (50)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: calle General Barrera (1939); via número 71 (1936); Estudis (1936), General Barrera (1926)

El tram de la rambla de l'Hospital al carrer Bisbe Morgades, des del segle XVIII, rebia el nom de carrer dels Estudis.

El tram del carrer Bisbe Morgades al carrer Mossèn Josep Gudiol va rebre el nom de carrer o passeig de l'Estació, en construir-se l'antiga estació de ferrocarril. En inaugurar-se la nova estació a l'actual plaça de l'Estació el 1910, tot el carrer es digué dels Estudis fins al 1936.

DOCTOR PASTEUR, CARRER DEL

LOUIS PASTEUR (Dole, 1822 - Villeneuve-l'Étang, 1895). Químic i biòleg francès. Va estudiar les fermentacions i les malalties infeccioses i va demostrar que eren produïdes per microorganismes. Va idear el tractament de la pasteurització per conservar els aliments. Va descobrir el principi de les vacunacions preventives i va obtenir la vacuna contra la ràbia.

Aprovació: Ple del 31 de gener de 2000

DOCTOR ROBERT, PASSATGE DEL

JOSEP ROBERT I SERRAT (Poboleda, 1832). Metge i veterinari. Va ser catedràtic de l'escola de Veterinària de Còrdova. Va exercir a Lleó i Saragossa i va publicar diverses obres d'anatomia veterinària. Fundà a Vic la sucursal de la Clínica de l'Aliança. Es va jubilar el 1909 i s'ignora on i quan va morir. (51)

L'alcaldia tramet un comunicat al representant dels veïns en què informa que l'Ajuntament de Vic no té cap inconvenient a posar el nom del Doctor Robert al passatge particular (10 de juliol de 1980).

DOCTOR SALARICH, CARRER DEL

JOAQUIM SALARICH I VERDAGUER (Vic, 1816 - Caldes d'Estrac, 1884). Metge i historiador. Va estudiar al Seminari de Vic i el seu desig d'entrar a l'orde de la Mercè es va veure truncat per l'exclaustració de 1835. Va estudiar medicina, es va llicenciar el 1845 i va exercir a Vic des de 1848 fins a 1880. Escriptor polifacètic va ser autor de diversos estudis sobre temes mèdics i de previsió. Com a historiador, empès per enaltir la seva ciutat, va escriure la seva obra principal: *Vich, su historia, sus monumentos, sus hijos y sus glorias* el 1854, que li va valer l'ingrés a l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i a la Societat Arqueològica de Montpeller. També va escriure assaigs novel·lístics i nombrosos discursos i conferències. Per la seva actuació professional i per la seva labor patriòtica, va ser nomenat per l'Ajuntament de Vic cronista de la ciutat amb dret d'ús de medalla. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1949. (52)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Dr. Salarich (1956)

DOCTOR TRUETA, CARRER DEL

JOSEP TRUETA I RASPALL (Barcelona, 1897-1977). Cirurgià. Va ser director del Servei de Cirurgia de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau de Barcelona el 1935. Durant la Guerra Civil va aplicar un sistema per guarir les fractures obertes, que va ser aplicat pels aliats en la Segona Guerra Mundial. Exiliat als Estats Units el 1939, va exercir-hi de cirurgià, i el 1965 va ser professor de traumatologia i ortopèdia de la universitat d'Oxford. El 1967 va retornar a Barcelona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Torres Quevedo (1958)

DOLORS, CARRER DELS

DOLORS. L'església de la Venerable Congregació dels Dolors -obra de l'arquitecte Josep Morató i Soler- es va construir en aquest carrer del 1724 al 1728 al qual ha donat nom. D'aquesta església, en surt al vespre del Diumenge de Rams la processó dels Armats (53)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Nuestra Señora de los Dolores (1939); via número 44 (1936); Dolors (1936); Nuestra Señora de los Dolores; d'en Caralt (1716)

DON MIQUEL DE CLARIANA, PLAÇA DE

MIQUEL DE CLARIANA. Miquel de Clariana va construir-hi el seu casal el 1609, que posteriorment esdevingué seu de la vegueria de Vic. A l'edifici va integrar-hi les arcades de l'església de l'Àngel Custodi, que havia estat enderrocada. Per construir-lo va enderrocar les cases que hi havia a l'espai que ocupa la plaça que porta el seu nom. (54)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Miguel de Clariana; Via número 40 (1936); Don Miquel (1936); Don Miguel

DOS DE NOVEMBRE DE 1930, CARRER DEL

El 2 de novembre de 1930 l'Ajuntament de Sentfores va celebrar una sessió del Ple, en què va acordar declarar la voluntat absoluta d'aquest municipi de fusionar-se amb el de Vic. Es va comunicar aquest acord a l'Ajuntament de Vic perquè fes la mateixa declaració i va facultar l'alcalde i dos tinents d'alcalde per formar la comissió perquè l'Ajuntament de Vic proposés les condicions de la unió i, si s'esqueia, constituís el nou municipi.

Aprovació: Ple del 7 de novembre de 2011

DUES SOLES, CARRER DE

DUES SOLES. El nom d'aquest carrer, de significat desconegut, és de l'època medieval.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Dos Solas (1939); via número 40 (1936); Dues Soles (1936); Dos Solas; Duas Solas (Cadastre 1716)

ELISABETH EIDENBENZ, CARRER D'

ELISABETH EIDENBENZ (Wila, Suïssa, 1913 - Zuric, 2011). Mestra i infermera en zona republicana, va passar per Vic al gener de 1939 de camí cap a la frontera francesa, acompanyant els refugiats que fugien de l'avanç de les tropes franquistes. Va fundar una maternitat a Elna, on entre

1939 i 1944 va ajudar a néixer i a sobreviure fills de dones exiliades republicanes recloses en camps de concentració del sud de França. La Generalitat de Catalunya l'hi ha concedit la Creu de Sant Jordi. (55)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

ENAMORATS, PARC DELS

ENAMORATS. Aquest idíl·lic nom es va atorgar inicialment al parc situat entre el riu Mèder i el pas-satge de l'Orfeó com a missatge de pau i felicitat a la ciutat.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

El Ple del 31 de març de 2003 va canviar el nom de parc dels Enamorats pel de parc de l'Horta d'en Pau, la part compresa entre l'avinguda dels Països Catalans i el carrer de Sant Pere.

ENRIC GONZÀLEZ I TORNÉS, PLAÇA D'

ENRIC GONZÀLEZ I TORNÉS (Vic, 1959-2000). Sindicalista. Va ser secretari d'organització de Comissions Obreres d'Osona de 1985 a 1993 i secretari de relacions institucionals. Nomenat coordinador del CEPROM el 1995, la seva feina consistia a reinserir al món laboral les persones aturades, preparar els treballadors per als canvis i adaptar-los a les noves tecnologies. (56)

Aprovació: Ple del 2 de maig de 2001

ENRIC PRAT DE LA RIBA, CARRER D'

ENRIC PRAT DE LA RIBA (Castellterçol, 1870-1917). Polític i advocat. Va estudiar dret a la Universitat de Barcelona i va ser president del Centre Escolar Catalanista el 1890. Secretari d'Unió Catalanista el 1891, va participar en la redacció de les Bases de Manresa, i el 1901 va ser secretari de la Lliga Regionalista. La seva política perseguia fer compatibles el nacionalisme i l'hegemonia burgesa, la consolidació d'una força política moderna (la Lliga), amb una base social cohesionada i un òrgan de premsa que l'adoctrinés (*La Veu de Catalunya*) i la creació d'una estructura de govern que dotés Catalunya d'autonomia. Va escriure *La Nacionalitat Catalana*. Va defensar l'eficàcia dels serveis públics i la va posar en pràctica a la Diputació de Barcelona des de 1905 i a la Mancomunitat de Catalunya des de 1914.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Víctor Pradera (1958)

ERA D'EN SELLÉS , CARRER DE L'

ERA D'EN SELLÉS. Aquest mas estava situat prop l'indret on hi ha la comissaria dels Mossos d'Esquadra, desaparegut a causa del creixement urbanístic de Vic. També era conegut com a Era d'en Pujol, el cognom del propietari.

Aprovació: Ple del 25 de gener de 1993

ERA D'EN SELLÉS, PARC DE L'

V. ERA D'EN SELLÉS.

Aprovació: Ple del 3 d'agost de 2009.

ERMITA DE SANT FRANCESC, CARRER DE L'

SANT FRANCESC DE S'ALMÚNIA. Aquesta capella d'origen medieval està situada prop de l'antic mas Almúnia, prop de l'actual carretera de Roda. La tradició popular situa el seu origen en el pas de sant Francesc per aquest indret i l'evolució del llenguatge va fer que s'anomenés 'Sant Francesc s'hi moria', que és amb el nom que es coneix. Va ser destruïda el 1936 i refeta a la postguerra en estil neoromànic. (57)

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

ERMITA DE SANT SEBASTIÀ, CARRER DE L'

SANT SEBASTIÀ. L'ermita de Sant Sebastià, situada a l'extrem del terme municipal de Vic, amb el seu esvelt campanar, és un punt de referència de la serralada que tanca per ponent la plana de Vic. El seu origen cal situar-lo a principis del segle XVI, quan les pestes van atacar fort la nostra terra i sant Sebastià era el protector contra la pesta. En aquest indret el 1705 s'hi va fer la reunió clandestina de vuit prohoms de la comarca i un delegat de l'arxiduc Carles d'Àustria, que va donar lloc al pacte dels vigatans que va preparar l'aixecament del país contra Felip V. (58)

Aprovació: Ple del 7 de novembre de 2011

ERMITA DE SANT SIXT, CARRER DE L'

SANT SIXT DE MIRALPLÀ. Aquesta capella romànica va ser dedicada al segle XI a sant Sixt, papa i màrtir del segle III. L'edifici, situat prop de l'actual carretera de Gironella, va ser refet al segle XVII. Els pagesos de Vic li tenien una devoció especial. (59)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

Nom anterior del tram entre l'eix 11 de setembre i el carrer del Bisbe Font i Andreu: passatge d'Oristà. Canvi de nom aprovat pel Ple de l'11 d'abril de 2005

ERMITA DE SANTA LLÚCIA, CARRER DE L'

SANTA LLÚCIA DE RUPIT. El pedró, situat a l'antic veïnat de Collsallosa, prop de Rupit, es va restaurar el 1963, juntament amb la masia de Santa Llúcia, i se'n va conservar el sòcol i la petita creu de ferro de l'antic pedró. (60)

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

ERMITA DE SANTA MAGDALENA, CARRER DE L'

SANTA MAGDALENA, A RUPIT. L'ermita de Santa Magdalena està situada en un indret des d'on s'albira la vila de Rupit. És una construcció que sembla del segle XVII, feta amb una tècnica arcaica que, a l'interior, recorda les capelles romàniques. Profanada el 1936, es va tornar a obrir al culte després d'una acurada restauració els anys setanta. (61)

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

ESBART DE VIC, CARRER DE L'

ESBART DE VIC. En la tertúlia que cap a 1867 a la qual assistien els estudiants que seguien carrera a Barcelona durant les vacances d'estiu a la casa dels germans Masferrer, a la plaça de Don Miquel, va sortir la idea de reunir-se de bon matí a la font de Morgadès (avui coneguda com a font del Desmai), on va néixer l'Esbart de Vic. L'empenta d'aquest grup de jovent, amb les idees reformadores de la Renaixença, el farà destacar en el renaixement de la literatura catalana. En formaren

part personalitats com Jacint Verdaguer, Jaume Collell, Martí Genís, Narcís Verdaguer i Callís, Josep Serra i Campdelacreu, Antoni d'Espona i de Nuix i altres. (62)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

El 30 de gener de 1980 aquest nom es va posar a un carrer que va passar a formar part de l'avinguda dels Països Catalans. Aquest carrer s'anomena així d'acord amb el Ple del 13 de desembre de 1993.

ESCALES, CARRER DE LES

ESCALES. Es va obrir el 1941 amb l'enderroc d'un edifici. El 1980 va esdevenir oficial el nom popular que tenia per raó de les escales amb replans del seu traçat per salvar el desnivell entre el Passeig i la plaça del Canonge Collell.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Tercio de Requetés de Nuestra Señora de Montserrat (aprovat pel Ple de l'11 de maig de 1941)

ESCOLA, CARRER DE L'

ESCOLA. L'edifici, construït el 1506 a la part baixa del carrer i destinat a escola o centre d'ensenyament mitjà i superior mantingut per la catedral i el consell municipal, va ser renovat el 1569 i va donar lloc a la Universitat Literària de Vic, facultada per concedir graus, que va ser suprimida el 1714. (63)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980.

Noms anteriors: Escola (1939); via número 59 (1936); Escola (1716)

ESCOLES, CARRER DE LES

ESCOLES. Rep aquest nom perquè hi ha les escoles de la Guixa, construïdes on el 1960 hi havia un camí.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Escuelas (1975); Darrera (Padrons de 1965 i 1970)

ESCORIAL, CAMÍ DE L'

CAMÍ DE L'ESCORIAL. Aquest camí, des de la carretera de Roda, conduïa al mas Escorial.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Camino del Escorial (1958)

ESGLÉSIA, PLAÇA DE L'

ESGLÉSIA. En aquesta plaça hi ha la façana de l'església parroquial de Sant Martí de Sentfores, obrada el 1878.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

ESPERANÇA, CARRER DE L'

L'ESPERANÇA. En aquest mas del terme de Gurb s'aixecà al segle XV un convent de carmelites, del qual es conserven alguns elements arquitectònics. Cap al 1924 s'hi va construir l'Estació Agropecuària de Vic. Avui és la seu de l'Ajuntament de Gurb (64)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

ESQUIROL, CARRER DE L'

L'ESQUIROL. És una vila de Catalunya, a la comarca d'Osona, seu del municipi de l'Esquirol - Santa Maria de Corcó.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

ESTACIÓ, PLAÇA DE L'

ESTACIÓ. L'estació del ferrocarril va ser inaugurada el 1910 en la celebració de les festes del centenari del naixement de Jaume Balmes, en substitució de la primera estació construïda uns metres més enllà en direcció a Barcelona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Centenario (1939); via número 1 (1936); Centenari (aprovació: Ple del 18 de desembre de 1911)

ESTADI, AVINGUDA DE L'

ESTADI TORRAS I BAGES. Aquestes instal·lacions esportives van ser inaugurades l'11 de desembre de 1955 amb un camp de futbol, una pista d'atletisme i una piscina, construïdes sota el patrocini del bisbat de Vic. Ha donat nom al barri que ha crescut al voltant. (65)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Estadio (1958)

ESTIU, CARRER DE L'

ESTIU. Al mateix Ple, es va donar el nom d'altres dues estacions de l'any: Primavera i Hivern, a uns altres dos carrers propers. Així en aquell sector hi ha carrers dedicats a les quatre estacions. La tardor hi era des de 1984.

Aprovació: Ple del 19 de setembre de 1988

ESTRET DE SANT CRISTÒFOL, CARRER

ESTRET DE SANT CRISTÒFOL. És la refosa del nom popular i del nom oficial del carrer feta el 1980. Popularment s'anomenava Estret per la seva estretor i, oficialment, el nom era de Sant Cristòfol, sant venerat a la capelleta que tenia dedicada a l'antic portal de Manlleu, al capdavant del carrer. (66)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Cristóbal (1939); via número 36 (1936); Sant Cristòfor (1936); San Cristóbal; Sant Cristòfol (1716)

Nom popular: carrer Estret, (67)

ESTUDIANT DE VIC, CARRER DE L'

ESTUDIANT DE VIC. El miler d'estudiants del seminari, que hi havia al segle XIX en una ciutat com Vic, no podien passar desapercebuts i ha quedat en la memòria col·lectiva la imatge de la seva indumentària amb capa i tarot. (68)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Estudiant de Vich (1958)

ESTUDIS, PARC DELS

ESTUDIS. La creació de l'Escola Universitària de Mestres el 1977 va iniciar la recuperació dels estudis universitaris a Vic, que va culminar amb l'aprovació el 1997 al Parlament de Catalunya de la llei de creació de la Universitat de Vic. (69)

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

ESTUDIS, PASSATGE DELS

ESTUDIS. La supressió de la Universitat el 1714 va deixar Vic sense ensenyament de filosofia, teologia i sagrada escriptura per a la formació del clergat. El bisbe Manuel Muñoz i Gil, per satisfer la necessitat d'aquests estudis, va tirar endavant la creació del seminari i el 1749 es va iniciar la construcció d'un edifici que va donar nom al carrer dels Estudis. El passatge actual es troba al solar que ocupava aquest edifici, que va ser destinat posteriorment a caserna d'infanteria i va ser enderrocat poc després de la Guerra Civil de 1936-1939. (70)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Estudios

EUROPA, PLAÇA

EUROPA. És la comunitat d'estats a la qual pertany la nostra terra. Geogràficament és un dels cinc continents, en el qual és situada la península Ibèrica.

Aprovació: Ple del 29 de novembre de 1999

EUSEBI MOLERA, CARRER D'

EUSEBI MOLERA I BROS (Vic, 1847 - San Francisco, 1932). Enginyer militar. Membre del Círcol Literari de Vic, des de 1870 va residir als Estats Units. Va construir una cadena de fars a Califòrnia. Amb motiu del terratrèmol i incendi de la ciutat de San Francisco de 1906, va impulsar l'eficàcia dels treballs de reconstrucció, fet que li va valer el nomenament com a alcalde honorari d'aquesta ciutat americana. Amb Joan Cebrian va inventar i patentar nombrosos aparells per a l'enllumenat, motors, etc. Sempre va estar en contacte amb Vic a través de la correspondència, i hi va fer di-

verses estades. Va concedir beques d'estudi als alumnes de l'Escola de Dibuix. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1985. (71)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

FÈLIX MACIÀ I BONAPLATA, PARC DE

FÈLIX MACIÀ I BONAPLATA (Barcelona, 1835 - Barcelona, 1891). Enginyer i polític. Va ser alcalde de Barcelona i diputat a Corts per Vic i Puigcerdà. Va ser gerent de la companyia del ferrocarril de Barcelona a Sant Joan de les Abadesses i, gràcies a la seva insistència, es van continuar les obres, paralitzades per diferents causes. El Círcol Literari el va nomenar soci d'honor. En l'aniversari del ferrocarril va pagar un premi per un treball del certamen organitzat amb aquest motiu i va subvencionar-ne la publicació. (72)

Aprovació: Ple del 2 de maig de 2001

FIGUERES, CARRER DE

FIGUERES. Aquesta ciutat i municipi de Catalunya és cap de la comarca de l'Alt Empordà.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

FLORS, CARRER DE LES

FLORS. A més de les connotacions botàniques d'aquesta paraula, les flors són símbol de bellesa i joia i expressió de sentiments.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Flores (aprovació: Ple del 20 de juny de 1969)

FLUVIÀ, CARRER DEL

FLUVIÀ. Aquest riu del Pirineu oriental neix a la Garrotxa, passa per Olot, i desemboca al golf de Roses, prop de Sant Pere Pescador.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via H (1970)

FOLGUEROLES, CARRER DE

FOLGUEROLES. És una vila i municipi de la comarca d'Osona. Té límits amb el terme municipal de Vic.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

FONT DE SANT PERE, CARRER DE LA

FONT DE SANT PERE. És un mas situat prop del Gurri. L'arquitecte Josep Maria Pericas, entre 1905 i 1910, va dirigir-ne la reconstrucció. En la mateixa època, aquest arquitecte va dissenyar en un lloc proper al mas el conjunt format pel pedró dedicat a sant Pere i la font ensorrada uns dos metres sota el nivell natural del terreny, amb unes petites construccions annexes, tot en un recinte marcat per petits murs. La font de Sant Pere es troba en una arbreda que havia estat molt concorreguda pels vigatans. (73)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: La Cierva (1958)

FONT DELS FRARES, PASSATGE DE LA

FONT DELS FRARES. Recorda la font anomenada així per la seva proximitat al convent de frares franciscans del carrer de Sant Francesc. (74)

Nom proposat per l'Ajuntament a un passatge particular per notificació del 22 de febrer de 1993

FORAT MICÓ, CARRER DE

FORAT MICÓ. És un congost molt estret, obert pel riu Ges a través de les serres de Curull i de Bellmunt per obrir-se pas cap al Ter. En aquest indret hi ha la captació de part de l'aigua del riu per proveir en part la ciutat de Vic des de 1952.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Forat Micó (1958)

FRA JOAN, PLAÇA DE

DALMAU I FARRÀS, JOAN (la Seu d'Urgell, 1895 - Vic, 1963). Aquest frare del convent del Remei era molt popular entre la gent del barri i de les cases de pagès del cantó de la Guixa, on anava a acaptar amb el carro i el burriquet. Va ser el darrer frare almoiner del convent del Remei i és recordat per la seva senzillesa, esperit de servei i el seu afany d'ajudar. (75)

Aprovació: Ple del 17 de maig de 1990

FRANCESC CAMPRODON, RONDA DE

FRANCESC CAMPRODON I SAFONT (Vic, 1816 - l'Havana, 1870). Advocat, poeta, autor dramàtic i polític. Va ser autor de notables obres teatrals en llengua castellana i catalana. Va ser diputat pels districtes de Gràcia, Vic i Santa Coloma de Farners. Fou administrador de les rendes reials a l'illa de Cuba. Era soci d'honor del Círcol Literari de Vic. (76)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Camprodon (1939); via número 16 (1936); Camprodon (1934); el tram entre el carrer de Manlleu i l'avinguda de Sant Bernat Calbó va rebre aquest nom per aprovació del Ple del 17 de juliol de 1950; aquest tram portava fins llavors el nom del Doctor Robert, aprovat al Ple del 7 d'agost de 1935

FRANCESC MACIÀ, PLAÇA DE

FRANCESC MACIÀ I LLUSSÀ (Vilanova i la Geltrú, 1859 - Barcelona, 1933). Polític. Va haver de renunciar a la seva condició de cap militar el 1907 a causa de la seva candidatura pel moviment Solidaritat Catalana. Va ser diputat a Corts de 1910 a 1923. El 1922 va fundar el partit Estat Català. Exiliat durant la dictadura de Primo de Rivera, el 1926 va organitzar una frustrada expedició d'homes armats que havien d'entrar per Prats de Molló. El 1931 va fundar Esquerra Republicana de Catalunya i en fou el primer president. La seva victòria a les eleccions municipals de 1931 el va portar a proclamar l'Estat Català dins la federació de Repúbliques Ibèriques, que a causa de les pressions del govern provisional de la República va canviar per una entitat d'autogovern anomenada Generalitat, de la qual va ser el primer president.

Aprovació: Ple del 24 de febrer de 1984

FRANCESC DE BORJA MOLL, CARRER DE

FRANCESC DE BORJA MOLL I CASANOVAS (Ciutadella, 1903 - Palma de Mallorca, 1991). Lingüista, dialectòleg i editor. Va treballar amb mossèn Antoni Maria Alcover en la confecció del seu diccionari, conegut com a Alcover-Moll, i hi va aportar rigor científic. Va restablir les relacions amb l'Institut d'Estudis Catalans i va publicar una ortografia i gramàtica segons les normes de l'Institut, adaptades al parlar de les illes.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

FRANCESC MARIA MASFERRER, CARRER DE

FRANCESC MARIA MASFERRER I VERNIS (Vic, 1899 - Buenos Aires, 1954). Advocat i polític. Va fundar amb Oriol Anguera de Sojo la Unió Jurídica de Catalunya. Va ser un dels fundadors i director del *Diario de Vich* (1930). Va representar Catalunya en diversos congressos de minories nacionals. Va formar part del consell del Partit Nacionalista Republicà. Es va haver d'exiliar a l'Argentina. (77)

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

FRANCESC MORAGAS, PLAÇA DE

FRANCESC MORAGAS I BARRET (Barcelona, 1868-1935). Advocat, sociòleg i economista. El 1904 va fundar la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, que, fusionada amb la Caixa de Barcelona, va donar lloc a la Caixa de Pensions de Barcelona. A la plaça que porta el seu nom la Caixa va construir els anys 50 uns edificis de pisos.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Francisco Moragas (1960)

FRANCESC PLA (EL VIGATÀ), CARRER DE

FRANCESC PLA I DURAN, CONEGUT COM *EL VIGATÀ* (Vic, 1743 - Barcelona, 1805). Pintor. Va viure a Vic i a Barcelona. Inscrit al Col·legi de Pintors el 1771, va ocupar diferents càrrecs. Es va dedicar a decoracions murals sobre temes mitològics i bíblics i se'l considera el pintor català més destacat del darrer quart del segle XVIII. Entre les seves obres destaquen les pintures del Palau del

Bisbe i del Palau Moja, a Barcelona, i les de la casa Cortada de Vic. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1986. (78)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

FRANCESC SANTCLIMENT, CARRER DE

FRANCESC SANTCLIMENT (s. XV-XVI). Mestre d'artimètica de Barcelona. El 1482 va publicar una *Summa de l'art de l'aritmètica*, la primera obra d'aquest tipus que utilitzà xifres aràbigues.

Aprovació: Ple del 31 de gener de 2000

FRANCESC DE PAULA VAN HALEN, PASSATGE DE

FRANCESC DE PAULA VAN HALEN (Vic, 1814 - Madrid, 1887). Pintor. Deixeble de José Aparicio a l'Acadèmia de San Fernando. Va freqüentar els ambients pictòrics i cortesans de Madrid al segle XIX. És autor de grans quadres amb continguts històrics i de diferents col·leccions de làmines litogràfiques. Moltes de les seves obres es troben en edificis públics i palaus de Madrid. Va ser nomenat pintor de cambra d'Isabel II i professor de pintura d'història. (79)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

FRANCESCA BONNEMAISON, CARRER DE

FRANCESCA BONNEMAISON I DE FARRIOLS (Barcelona, 1872 - 1949). Pedagoga. Va militar a la Lliga Regionalista i va animar diverses iniciatives i institucions destinades a fomentar la millora cultural i social de les dones. Era casada amb Narcís Verdaguer i Callís. Va escriure nombrosos articles a *La Veu de Catalunya* i va fundar l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular per la Dona.

Aprovació: Ple del 7 d'abril de 1997

FREDERIC MOMPOU, CARRER DE

FREDERIC MOMPOU I DENCAUSSE (Barcelona, 1893-1987). Compositor. La seva obra, i sobretot les seves inconfusibles peces de piano, és impregnada d'un profund sentit poètic i d'una expressió lírica molt singular. És l'autor entre altres obres d'*Impressions íntimes* i *Pessebres*.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

FRESSER, CARRER DEL

FRESSER. Aquest riu pirinenc conflueix amb el Ter a Ripoll. El seu cabal i el fort desnivell han fet que s'hi instal·lessin nombroses centrals hidroelèctriques.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via D (1970)

FURA, CARRER DE LA

LA FURA. Aquesta antiga masia, desapareguda, estava situada prop de l'Institut Jaume Callís. Consta al cadastre de 1755.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

FUSINA, CARRER DE LA

FUSINA. El nom d'aquest carrer de l'Eixample Morató, del segle XVIII, sembla segons Ramon Febrer que té l'origen en l'ofici dels fusiners o fonadors. Segons Josep Maria Solà i Sala pot provenir del colorant usat pels tintorers anomenat fucsina. (80)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Fusina (1939); via número 22 (1936); Fusina (1936); Màrtirs de Collformich (aprovat per la Comissió de Govern del 25 d'octubre de 1935), Nou de Santa Clara (1755), Fusina (1716)

GANDESA, CARRER DE

GANDESA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca de la Terra Alta.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

GARBÍ, PASSATGE DEL

GARBÍ. És un vent del sud-oest o del sud-sud-oest.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

GAUDÍ, PASSATGE DE

V. ANTONI GAUDÍ.

GELADA, CARRER DE LA

GELADA. La gelada és un fenomen meteorològic corrent a la ciutat de Vic als mesos d'hivern, que dona nom a aquest carrer de l'Eixample Morató.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: calle Helada (1939); via número 27(1936); carrer de la Gelada (1936); Helada (Cens 1818)

GENERALITAT, PASSEIG DE LA

GENERALITAT DE CATALUNYA. Institució d'autogovern de Catalunya. Tot i que el seu nom recorda una institució d'origen medieval, l'actual Generalitat va néixer l'abril del 1931, quan Francesc Macià va retirar la proclamació de la República Catalana. Des dels fets d'octubre de 1934 fins a les eleccions de 1936 va ser intervinguda per l'Estat i va ser dissolta pel general Franco. Va ser restaurada el 1977 durant la transició democràtica.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Diputación (1939); via número 64 (1936); Diputació (1936); Diputación (1924); Diputación (81,)

GES, CARRER DEL

GES. Aquest riu és un afluent del Ter. Neix a la serra de Santa Magdalena de Cambrils, a Vidrà, i travessa les serres de Curull i Bellmunt per Forat Micó i rep les aigües del riu Fornès. Part de les seves aigües són captades per subministrar-les en part a la ciutat de Vic.

Aprovació: Ple del 29 de febrer de 1980.

Nom anterior: Ges (1975)

GIBALTAR, CARRER DE

GIBALTAR. Aquest nom recorda el carrer que passava per darrere l'altar de l'església de la Rodona, dit de Jubaltar, paraula modificada per l'evolució del llenguatge i transformada en Gibraltar des del segle XVIII. (82)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Gibraltar (1939); via número 62 (1936); Gibraltar(1716); Jubaltar

GIRONA, CARRER DE

GIRONA. Aquesta ciutat i municipi de Catalunya és el cap de la comarca del Gironès i de la província que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Gerona (1958)

GRAN FONT, PARC DE LA

LA GRAN FONT. L'edifici d'aquesta antiga masia ha quedat dins la trama urbana de la ciutat.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

GRANOLLERS, CARRER DE

GRANOLLERS DEL VALLÈS. Aquesta ciutat i municipi de Catalunya és cap de la comarca del Vallès Oriental.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

GRAVAT CROSTA, CARRER DE

ANTONI NOFRARIAS I BASSOLS, CONEGUT COM *EL GRAVAT CROSTA* (Vic, 1895-1973). Fuster d'ofici, aviat es va deslligar de qualsevol activitat professional. Va ser un home en desacord amb la societat en què vivia, cosa que explicaria la seva idiosincràsia i manera personal de fer les coses. Va ser dibuixant, fotògraf, intèrpret, venedor al mercat i lector empedreït. La seva figura de pòtol,

amb la gorra i el cabàs inseparables i el sac ple de llibres, el va convertir en un personatge molt popular que té un ampli anecdotari. (83)

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

GREGAL, CARRER DEL

GREGAL. És un vent del nord-est.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

GUILLERIES, CARRER DE LES

LES GUILLERIES. Massís muntanyós, entre les comarques d'Osona i de la Selva, és cobert per boscos d'alzines, roures, faigs i castanyers, travessat pel Ter en gorges que han facilitat la construcció dels embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral. El cim més alt és el de Sant Miquel de Solterra, de 1204 metres d'altitud.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Guillerias (1958)

GUIU, CARRER D'EN

GUIU. A l'edat mitjana es va posar aquest nom al carreró que comunica la plaça de la Pietat amb la plaça de Mont-rodon, on el 1280 s'establiren els jueus. Per això també es coneixia com a carrer dels Jueus. (84)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Vergós

GUIXA, CARRETERA DE LA

LA GUIXA. És el nom del nucli urbà format a partir del segle XVIII a Sentfores, al camí ral de Vic a Santa Eulàlia, a tocar del terme de Vic.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: carretera de Balsareny, carretera de Senforas i calle J. Soldevila; carretera de Santa Eulàlia (1939); via número 65 (1936); carretera de Santa Eulàlia (1936)

GURB, CARRER DE

GURB. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona. Limita amb el terme municipal de Vic. El carrer de Gurb va néixer i créixer des d'època medieval fora el portal de la muralla de Vic, vora el camí que portava a aquest municipi veí.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Gurb (1939); via número 15 (1936); Gurb

GURB, CARRETERA DE

GURB, Carretera de. És el tram de la carretera BV 4601 de Vic a Sant Bartomeu del Grau al seu pas pel terme municipal de Vic, que era l'antiga via de comunicació de Vic amb Gurb.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Bartolomé del Grau

GURRI, CARRER DEL

GURRI. Aquest riu de la plana de Vic es forma al N.O. del Matagalls. Travessa els termes de Tardell, Malla, Vic i Gurb i desguassa al Ter, a Malars. A Vic rep les aigües del riu Mèder.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

GUTENBERG, CARRER DE

JOHANN GENSFLEISCH, ANOMENAT GUTENBERG (Magúncia, c. 1397-1468). Impressor alemany. Va descobrir la tipografia el 1440 i el 1455 va imprimir la Bíblia, associat amb Johann Fust. El 1457, juntament amb Peter Schöffer, va imprimir el *Mainzer psalterium*. És considerat l'inventor de la impremta.

Aprovació: Ple del 31 de gener de 2000

HISTORIADOR RAMON D'ABADAL I DE VINYALS, CARRER DE L'

RAMON D'ABADAL I DE VINYALS (Vic, 1888 - Barcelona, 1970). Historiador i polític. Es va llicenciar en dret. La seva obra és indispensable per conèixer la història de Catalunya. Fou un intel·lectual que investigà amb precisió la història del període comtal de Catalunya i que, lluny de quedar-se

reclòs a la seva cambra d'estudi, sabia connectar també amb les inquietuds del seu temps i de la seva gent. Estudiós del període comtal català i dels seus precedents en l'alta edat mitjana, les seves obres han tingut un reconeixement internacional. Va ser autor de nombroses obres d'investigació històrica, la principal de les quals és la *Catalunya carolíngia*. Membre de la Lliga Regionalista va ser elegit diputat per Vic el 1917 i el 1921. Va participar en el projecte d'Estatut de Catalunya i va ser promotor d'Acció Catalana, de la qual se separà en instaurar-se la República. Va dirigir *La Veu de Catalunya* i fundà *L'Instant*. Va ser membre del consell privat de Joan de Borbó. Se li va concedir la medalla de la ciutat de Vic el 1961. El 1978 el seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres. (85)

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

Noms anteriors: carretera de Prats (tram entre l'antic pas a nivell i els carrers de Joan de Serrallonga i de Perot Rocaguinarda). (Aprovació: Ple del 30 de gener de 1989); carretera de Gironella; carretera de Prats (1939); via número 73 (1936); carretera de Prats 1936)

HIVERN, CARRER DE L'

HIVERN. Al mateix Ple, es va donar el nom d'altres dues estacions de l'any: la Primavera i l'Estiu als altres dos carrers propers. Així en aquell sector hi ha carrers dedicats a les quatre estacions. La tardor hi era des de 1984.

Aprovació: Ple del 19 de setembre de 1988

HORTA D'EN PAU, PARC DE L'

Pau Escalé era el nom de l'hortolà que va fer que l'horta que portava en aquell indret tingués renom per la selecció de granes i pel planter que s'hi feia.

Aprovació: Ple del 31 de març de 2003

Nom anterior: parc dels Enamorats (aprovació: Ple del 14 de gener de 2002)

HORTA DE LA SÍNIA, PARC

HORTA DE LA SÍNIA. Era una antiga horta situada en aquell indret.

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

HORTA DE SANT JOSEP, PASSATGE DE L'

HORTA DE SANT JOSEP. L'horta del convent de Sant Josep, de l'orde dels carmelites descalços, construït al segle XVII, es trobava en aquell indret i ha estat l'origen del nom del passatge.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San José (1950); Sant Josep (1933)

HORTA NOVA, PARC DE L'

HORTA NOVA. L'antiga horta estava situada en aquell indret.

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

HORTA VERMELLA, PARC DE L'

HORTA VERMELLA. És l'antiga horta que ha donat nom al barri proper.

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

HORTA VERMELLA, PASSATGE DE L'

V. PARC DE L'HORTA VERMELLA.

Aprovació: Ple del 11 d'abril de 2005

HOSPITAL, RAMBLA DE L'

HOSPITAL. L'Hospital de Ramon de Terrades, fundat el 1348 i conegut des del segle XV com a Hospital de la Santa Creu, va esdevenir amb l'ajut del capítol de la catedral i del consell municipal de Vic el principal hospital de la ciutat. Aquest tram de rambla s'anomena així perquè hi ha la façana de l'antic hospital i l'església. (86)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Hospital; via número 12 (1936); Hospital

HOSPITAL D'EN CLOQUER, CARRER DE L'

HOSPITAL D'EN CLOQUER. Aquest hospital va ser fundat per Arnau de Cloquer fora del recinte murallat, a l'altra banda del pont de Queralt, al costat de l'església de Sant Bartomeu, al carrer de

Sant Francesc. (87)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

IGUALADA, CARRER D'

IGUALADA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca de l'Anoia.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

INDÚSTRIA, CARRER DE LA

INDÚSTRIA. Aquest nom d'un dels pilars del progrés es va donar a un carrer situat en una zona on s'havien establert nombroses indústries des de finals del segle XIX.

Aprovació: Ple del 29 de febrer de 1980

Noms anteriors: Indústria (1958); camí de la Premsa

JACINT VERDAGUER, CARRER DE

JACINT VERDAGUER I SANTALÓ (Folgueroles, 1845 - Barcelona, 1902). Prevere, poeta i escriptor. Va estudiar al Seminari de Vic i va participar amb èxit als Jocs Florals de Barcelona de 1865. Va ser un dels fundadors de l'Esbart de Vic el 1867. Va escriure el poema èpic *L'Atlàntida* el 1877 i *Canigó* el 1886. Proclamat poeta nacional de Catalunya, va gaudir de gran popularitat i de reconeixement internacional. Va viatjar a Amèrica, com a capellà de la Compañia Transatlántica, i, amb els marquesos de Comilles, dels quals era almoiner, a Europa i el Nord d'Àfrica, i també va anar a Terra Santa. Indisposat amb els marquesos per causes personals i religioses i amb les autoritats eclesiàstiques, se li van retirar un quant temps les llicències per fer de capellà. Va conrear la poesia religiosa i la civil i patriòtica i la prosa narrativa i descriptiva. La seva obra va donar forma al català literari modern i el va dotar, com a poeta, amb una estètica entre el romanticisme i el realisme, de validesa universal. (88)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Verdaguer (1939); via número 13 (1936); Verdaguer (1936); Mossèn Verdaguer (aprovació: Ple del 8 de juny de 1903)

JAUME BALMES, PARC DE

V. PLAÇA DE JAUME BALMES.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: parque Balmes (1955)

JAUME BALMES, PLAÇA DE

JAUME BALMES I URPIÀ (Vic, 1810-1848). Prevere i filòsof. Va estudiar al Seminari de Vic i pel seu talent el bisbe el va enviar a la Universitat de Cervera el 1826, on va completar els estudis després de ser ordenat el 1834. Es va relacionar amb els seus companys de Cervera, que residien a Barcelona, i es va interessar per la sociologia, la política i l'apologètica. Els seus escrits sobre temes polítics i religiosos d'actualitat, en aquell moment, li van donar gran popularitat i va anar a viure a Barcelona el 1841, on va ser nomenat soci de l'Acadèmia de Bones Lletres i va escriure *El protestantismo comparado con el catolicismo y sus relaciones con la civilización europea*, que també es va traduir al francès, l'alemany i l'italià. Després de viatjar per França i Anglaterra, es va instal·lar a Madrid on va entrar en contacte amb els intel·lectuals i polítics catòlics. De retorn a Barcelona va fundar la revista *La Sociedad*, en què va donar a conèixer el seu pensament d'aquell moment. Les turbulències polítiques el van fer refugiar-se fora de Barcelona dues vegades i va escriure *El criterio*. Instal·lat a Madrid, va intervenir en política i va fundar la revista política *El Pensamiento de la Nación*, en què va desenvolupar l'ideal de govern d'un grup que pretenia governar i va proposar sense èxit el matrimoni d'Isabel II amb el pretendent carlí per solucionar el conflicte dinàstic. Va ser conseller del nunci en la recomposició de les relacions entre l'Església i l'Estat el 1847 i va influir en el nomenament de bisbes d'origen català.

A la seva obra *Pío IX* (1847), tractà d'avaluar i judicar la política liberalitzadora del papa als Estats Pontificis, d'amnistia i democratització. Va tenir difusió per tot Europa i va suscitar elogis, però també dures crítiques dels contraris als postulats del papa. Malalt, va tornar a Vic on va morir en poc temps.

Després de la seva mort van començar els homenatges que la ciutat de Vic li ha rendit continuadament: li va dedicar la plaça que porta el seu nom, on llavors hi havia l'entrada a la ciutat des de

Barcelona; li va construir un monument funerari el 1853 al cementiri, que va ser traslladat al mig del claustre de la catedral el 1865; es van celebrar amb gran solemnitat els centenaris del seu naixement i de la seva mort el 1910 i el 1948; el 1955 li va dedicar el que durant molts anys va ser el principal parc de Vic; des de 1861 l'aniversari de la seva mort es pronuncia una conferència en la seva memòria. Des de 1890 el seu retrat és a la Galeria de Vigatans Il·lustres. (89)

Aprovació: Ple 30 del gener de 1980

Noms anteriors: plaza Parque Balmes; Balmes (1939); via número 7 (1936); plaza de Don Jaime Balmes (aprovat per Acord del 14 de juliol de 1848)

JAUME GENÍS I RIUS, PARC DE

JAUME GENÍS I RIUS (Vic, 1909 - Vic, 1998). Empresari. Enginyer tècnic químic, va ser impulsor de l'empresa familiar adobera Genís i Rius, SA. Va ser president de la AQEIC (Associació de Químics de les Empreses Industrials del Curtit). Va participar activament en la vida ciutadana. Va ser soci fundador d'Aigües Vic, SA i va col·laborar en la Fundació de l'Hospital de la Santa Creu i de Casa Caritat i les va patrocinar. (90)

Aprovació: Ple del 29 de novembre de 1999

JAUME MUNMANY, CARRER DE

JAUME MUNMANY. Va ser mestre i confrare dels aluders de Vic el 1792 i iniciador d'una nissaga d'adobers. (91)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

JAUME PORTELL I CRUSATS, PARC DE

JAUME PORTELL I CRUSATS (Vic, 1949-2004). D'ideologia d'esquerres va ser regidor de l'Ajuntament de Vic de 1983 a 2003 per Esquerra Republicana de Catalunya i, posteriorment, pel Partit dels Socialistes de Catalunya. La major part dels vint anys que va ser regidor va coordinar l'àrea de Protecció Civil de l'Ajuntament de Vic, tot i ser sempre a l'oposició. (92)

Aprovació: Ple del 25 d'octubre de 2004

JAUME I EL CONQUERIDOR, CARRER DE

JAUME I EL CONQUERIDOR (Montpeller, 1208 - València, 1276). Rei d'Aragó, de Mallorca i de València i comte de Barcelona (1213-1276). Ostatge de Simó de Montfort, que havia vençut i mort el seu pare a Muret, va ser confiat als templers de Montsó i posat sota la tutela de Guillem de Mont-rodon. Va conquerir Mallorca el 1229 i València el 1239 i va arribar fins a Múrcia. Va iniciar l'expansió mercantil dels catalans pel Mediterrani. Va signar amb França el tractat de Corbeil el 1258 pel qual el rei de França renunciava als seus drets teòrics sobre els comtats catalans i Jaume I renunciava als seus drets sobre Occitània. Va afavorir la burgesia i va configurar un sistema de Corts.

Tram carrer de Manlleu - Carrer del Baró de Savassona. Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Noms anteriors: 1º de febrero (aprovat pel Ple del 17 de juliol de 1950); Doctor Zamenhoff (1939); via número 20 (1936); Doctor Zamenhoff (aprovació: Ple del 17 d'octubre de 1934)

Tram del carrer Baró de Savassona - carretera de Roda. Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: calle Jaime I (1958)

JESÚS OBRER, CARRER DE

JESÚS OBRER. L'acció de mossèn Josep Guiteras fou relacionada amb activitats que portaven a terme els moviments obrers cristians, accentuant la figura i imatge de Jesús obrer. (93)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Jesús Obrero (1955)

JOAN AMADES, PLAÇA DE

JOAN AMADES I GELAT (Barcelona, 1890-1959). Folklorista. De formació autodidacta, des de la joventut es va dedicar a recollir i estudiar material folklòric català. La UNESCO li va encarregar de preparar el corpus bibliogràfic del folklore català, en especial la rondallística. La seva obra principal és el *Costumari Català*. En commemorar-se el centenari del seu naixement es va donar el seu nom a una plaça, per la destacada labor de recerca i recuperació del folklore popular català.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

JOAN ANGLADA I VILARDEBÓ, CARRER DE

JOAN ANGLADA I VILARDEBÓ (Vic, 1895-1979). Advocat, escriptor i periodista. Va estudiar al Seminari de Vic, al col·legi de Sant Miquel i a la Universitat de Barcelona. Va ser un dels fundadors de la *Revista de Vic*, i col·laborador de la *Gazeta de Vich* (1917-1936). Va ser regidor de l'Ajuntament de Vic (1931-1936) i va ser perseguit pel seu catalanisme. Va ser degà del Col·legi d'Advocats de Vic de 1968 a 1969, va rebre la creu de Sant Raimon de Penyafort el 1968 i el nomenaren membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació el 1978 i membre de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya. Va elaborar un dictamen sobre la llengua catalana a les escoles el 1972. Soci fundador del Patronat d'Estudis Osonencs, va dirigir i impulsar en la junta directiva la secció de restauració de llocs verdaguerians. (94)

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

JOAN COROMINAS I VIGNEAUX, CARRER DE

JOAN COROMINAS I VIGNEAUX. (Barcelona, 1905 - Pineda de Mar, 1997). Lingüista. Professor de filosofia romànica a la Universitat de Barcelona, es va exiliar a París i després a l'Argentina. Des de 1948 fou professor a de la Universitat de Chicago. La seva principal obra, l'"*Onomasticon Catalonniae*", gran projecte acabat el 1994 després de 60 anys de treball, és un ampli recull d'onomàstica que enregistra i explica etimològicament el nom de persones i llocs antics i moderns emprats al domini lingüístic català. Pels seus mèrits li van ser atorgats la medalla d'or de la Generalitat i el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Aprovació: Ple de 25 de maig de 1998.

JOAN DE SERRALLONGA, CARRER DE

JOAN SALA I FERRER, ANOMENAT JOAN DE SERRALLONGA (Miladrau, 1594 - Barcelona, 1634). Bandoler. Va prendre el nom del mas Serrallonga, de Sant Hilari Sacalm, on era casat. Cap de quadrilla, va prendre partit pels nyerros i, perseguit per la justícia, va ser executat. Gràcies a la seva popularitat, va esdevenir un mite i va convertir-se en el motiu d'auques i cançons i en la font d'inspiració literària del romanticisme i de temps recents.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: barrio Estación (1939); via número 74 (1936); Ferrer i Guàrdia (aprovat al Ple del 30 d'agost de 1933); barrio Estación. (1930); arrabal Carril (1889)

JOAN FUSTER ORTELLS, CARRER DE

JOAN FUSTER I ORTELLS (Sueca, 1922-1992). Escriptor. Va ser autor d'una extensa obra literària i periodística que comprèn els àmbits històric, cultural i polític en pro de la unitat dels territoris de parla catalana. Promogué Acció Cultural del País Valencià, va obtenir el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1975 i de les Lletres Valencianes el 1981 i la medalla d'or de la Generalitat de Catalunya. Una de les seves obres més conegudes és *Nosaltres els valencians*.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

JOAN MARAGALL, CARRER DE

JOAN MARAGALL I GORINA (Barcelona, 1860-1911). Poeta. Va ser un renovador de la poesia catalana del seu temps i va escriure en alguns diaris com el *Diario de Barcelona* i *La Veu de Catalunya*. La seva poesia, molt personal, és influenciada per Goethe, Nietzsche i Novalis i expressa el seu estat interior de manera directa. Entre altres obres és autor del "Cant espiritual", gran poema sobre les relacions del que és temporal i del que és etern.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Juan Maragall (1958)

JOAN MIRÓ, CARRER DE

JOAN MIRÓ I FERRÀ (Barcelona, 1893 - Son Abrines, Mallorca, 1983). Artista. Va iniciar la seva formació artística a l'escola de la Llotja de Barcelona. Va estudiar comptabilitat i va treballar d'administratiu, però després de la convalescència d'una malaltia es va dedicar a l'art. La seva obra va passar de la influència fauvista, cubista i expressionista a la de la pintura cal·ligràfica, miniaturista, plana i amb un cert gust naïf com es pot apreciar a *La Masia* (1920). Va formar un llenguatge particular en la sèrie *Constel·lacions* que identifica la seva obra: lluna, sol, estels, peu, dona, elements fà·lics i femenins. És autor també de decorats teatrals, escultura, ceràmica, gravat,

edicions de bibliòfil, treballs amb teixit... És considerat una de les personalitats més rellevants de l'art contemporani a tot el món. En retornar, acabada la Guerra Civil, abans de tornar a Mallorca, va passar algun temps a Quintanes, a les Masies de Voltregà, propietat de la seva germana Dolors, que era casada amb el vigatà Lluís G. Ylla i Cassany. (95)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOAN OLIVER I SALLARÉS, CARRER DE

JOAN OLIVER I SALLARÉS, CONEGUT COM A PERE QUART (Sabadell, 1899 - Barcelona, 1986). Escriptor. Va ser autor entre altres obres de *Bestiari* (premi Joaquim Folguera, 1936); *Una dreuera* (premi Àngel Guimerà, 1957) i *Vacances Pagades* (premi Ausiàs Marc, 1959, i Lletra d'Or, 1966). Va obtenir el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1970 i el premi Ciutat de Barcelona el 1979 pel conjunt de la seva obra. Ha aportat a la literatura catalana un llenguatge rigorós, imaginatiu i creador, i, en la seva obra, ha plantejat les tensions entre l'home i la història, la realitat i els somnis, el pessimisme i l'esperança, tot tenint com a teló de fons la brevetat del temps i la irrisió de la vida.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

JOAN PAU II, CARRER DE

JOAN PAU II. Karol Josef Wojtyła (Wadowice, Polònia, 1920 - Ciutat del Vaticà, 2005). Aquest papa prengué el nom de Joan Pau II. El seu pontificat va ser de signe conservador. La seva intensa activitat el va fer visitar 133 països, la gran majoria dels quals van rebre per primera vegada la visita d'un papa. Ha estat el primer papa a visitar una sinagoga (la de Roma) i una mesquita (la dels Omeia, a Damasc). Pel novembre de 1982 va ser a Barcelona i a Montserrat, en la visita que va fer a l'Estat espanyol.

Aprovació: Ple del 7 de març de 2011

JOAN PUIG, PASSATGE DE

JOAN PUIG I GIRAT. Va ser el promotor de la urbanització dels terrenys de can Mastrot. L'Ajuntament de Vic va donar conformitat a donar nom al passatge particular Puig Girat el 9 de desembre 1976.

JOAN RIERA I RIUS, PARC DE

JOAN RIERA I RIUS (Vic, 1919-1992). Tota la seva vida es va significar per una total disponibilitat a col·laborar en totes aquelles actuacions o iniciatives encaminades al bé i al progrés de la ciutat. Sensibilitzat pel problema de la manca d'habitatge en la postguerra de les persones d'economia modesta, va portar a terme un projecte de construcció d'habitatges unifamiliars, amb un sistema de finançament que fes possible que aquestes famílies accedissin a ser-ne propietaris. Els va donar tota mena de facilitats de pagament i va renunciar moltes vegades al lucre personal i inclús al cobrament de la totalitat del preu de construcció.

Va ser el principal promotor de l'Estadi Torras i Bages i la seva gestió va continuar amb el manteniment i el finançament econòmic.

Va ser molts anys director de Càritas Diocesana i va tenir cura de la construcció i organització de la Llar Juvenil.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

JOAN SALVAT PAPASSEIT, CARRER DE

JOAN SALVAT I PAPASSEIT, CONEGUT COM A JOAN SALVAT-PAPASSEIT (Barcelona, 1894 - 1924). Escriptor. Fins al 1919 va publicar articles d'ideologia llibertària i de temàtica obrera en català i en castellà. Aquell any es va publicar el seu primer llibre de poesies, que s'enquadren en l'avantguardisme. Autor de *La gesta dels estels* (1922) i de *La rosa als llavis* (1923), considerat un dels millors poemes eròtics de la literatura europea.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOAN SUNYOL I GENÍS, CARRER DE

JOAN SUNYOL I GENÍS (Badalona, 1922). D'arrels familiars vigatanes, des que el 1946 es va instal·lar a Vic, ha participat en la vida cultural de la ciutat amb conferències sobre música, pintura i literatura a l'Orfeó Vigatà o a l'Agrupació d'Artistes. En aquesta Agrupació va prendre contacte amb

els pintors del grup Els 8. És autor de col·laboracions en revistes i programes locals i d'escrits diversos, però la producció més important l'ha fet en el camp de la poesia. Va ser nomenat fill adoptiu de Vic pel Ple de l'Ajuntament de Vic del 30 de desembre de 2006.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

JOAN TRAVERIA, CARRER DE

JOAN TRAVERIA I PUBILL (Vic, 1902 - Vilanova de Sau, 1936). Advocat, periodista i polític. Llicenciat en dret a la Universitat de Barcelona (1929), va ésser bon orador polític i va militar en el camp tradicionalista. Va ser vicepresident de l'Associació de Premsa de Vic. Va ser alcalde de Vic de 1934 a 1935. Va morir assassinat a començament de la Guerra Civil. (96)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Juan Traveria (1958)

JOAN VINYOLI, CARRER DE

JOAN VINYOLI I PLADEVALL (Barcelona, 1914-1984). Influït per Carles Riba i Rainer M. Rilke, es va decantar cap a la poètica simbolista. La seva obra va evolucionar cap a la visió de la realitat amb ironia i sarcasme i, finalment, cap a la profunditat i la reflexió. Entre altres obres és autor de *Primer desenllaç*, *Passeig d'aniversari...*

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOAN XXIII, CARRER DE

JOAN XXIII. Angelo Giuseppe Roncalli (Sotto il Monte, 1881 - Roma, 1963). Aquest papa prengué el nom de Joan XXIII (1958-1963). El 1962 va convocar el Concili Vaticà II per adaptar l'Església al món canviant i obrir pas a l'ecumenisme. Va escriure encíclicues sobre qüestions socials i per a la promoció de la pau.

Aprovació: Ple de 30 del gener de 1980

Nom anterior: Juan XXIII (aprovat al Ple del 27 de setembre de 1967); camí de l'Horta de la Sínia

JOANA JUGAN, CARRER DE

JEANNE JUGAN (Cancale, 1792 - La Tour de Saint Joseph, 1879). Fundadora i beata francesa. Des de jove es va posar al servei dels pobres malalts com a infermera de l'hospital Rosais de Saint Servan. El 1840 va formar una comunitat que va acollir pobres malalts i va fundar la congregació de les Germanetes dels Pobres, les constitucions de la qual van ser aprovades per Lleó XIII el 1879. Va ser beatificada el 1982. Aquest carrer ocupa part de l'antic hort i jardí de la Casa de les Germanetes dels Pobres.

Aprovació: Ple del 15 d'octubre de 1990

JOAQUIM COSTA I MAS, CARRER DE

JOAQUIM COSTA I MAS (Vic 1851-1933). Industrial i comerciant. Home de múltiples activitats, va saber crear-se una posició envejable que el va col·locar entre les primeres fortunes de la ciutat. En caure la dictadura de Primo de Rivera va entrar a formar part de l'ajuntament de la ciutat, i per raó d'edat ser va ocupar l'alcaldia durant nou dies, del 26 de febrer al 7 de març de 1930. Va fer construir la casa Costa, a la plaça Major, el 1907. (97)

Aprovació: Ple del 4 de juny de 2012

Nom anterior: Carrer dels Morató.

JOAQUIM SERRA, CARRER DE

JOAQUIM SERRA I COROMINAS (Peralada, 1907 - Barcelona, 1957). Compositor especialitzat en instrumentació per a cobla per bé que la seva producció comprèn altres camps. De la seva extensa obra destaquen *Impressions Camperoles*, *L'ermita vella* i *La presó de Lleida*, però el poema simfònic *Puigsoliu* és l'obra que assoleix les més elevades cotes d'inspiració i recursos tècnics que mai hagin coincidit en una partitura per a cobla. La sardana *Recordant Vic*, és un veritable regal que Serra va oferir a la nostra ciutat.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

Al Ple del 17 de novembre de 1997 es va donar aquest nom a un altre carrer, però, en tenir ja un carrer dedicat, es va deixar sense efecte al Ple del 27 d'abril de 1998.

JOCS DEL 92, CARRER DELS

Jocs de la 25ª Olimpíada de l'era moderna la seu dels quals fou la ciutat de Barcelona. Vic va ser subseu olímpica d'hoquei patins i es va beneficiar de la millora d'infraestructures que va precedir la celebració dels jocs.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

JOSEP CARNER, CARRER DE

JOSEP CARNER I PUIG-ORIOI (Barcelona, 1884 - Brussel·les, 1970). Poeta i escriptor. Va col·laborar en la creació d'Acció Catalana, va exercir càrrecs diplomàtics i es va exiliar a Mèxic, on va ser membre del govern de la Generalitat a l'exili. És la gran figura del noucentisme poètic i la seva obra constitueix la base del català literari del segle XX. També va ser autor de teatre, articulista i traductor de Shakespeare i Dickens. Són obres seves: *Els fruits saborosos*, *La paraula és el vent* i *Nabí*.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOSEP COLL BARDOLET, CARRER DE

JOSEP COLL I BARDOLET (Campdevàrol, 1912 - Valldemossa, 2007). Pintor i dibuixant. Es va formar a l'Escola de Dibuix de Vic, ciutat on va viure fins al 1935. Des del 1944 es va instal·lar a Valldemossa, però no va perdre la relació amb Vic. La seva obra inclou aquarel·les, olis i guaixos d'estil impressionista amb preferència o paisatges, temes folklòrics i natures mortes. El 2002 va presentar a Palma de Mallorca la mostra "Els colors de la llum". (98)

Aprovació: Ple del 16 de desembre de 2004

JOSEP DELONCLE, CARRER DE

JOSEP DELONCLE (Perpinyà, 1913-1990). Va impulsar els moviments catalanistes al Rosselló i va contribuir al manteniment de les tradicions folklòriques i la llengua catalana. És autor de *Les arrels catalanes del Rosselló* i altres obres. Es va donar el seu nom a un carrer de la ciutat per la seva

significativa actitud catalanista des del Rosselló i en especial per les seves vinculacions amb Vic amb motiu dels focs de Sant Joan i de la Flama del Canigó.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

JOSEP IRLA, CARRER DE

JOSEP IRLA I BOSCH (Sant Feliu de Guíxols, 1874 - Sant Rafael, França, 1958). Polític. D'ideologia republicana i federalista, va ser alcalde de Sant Feliu de Guíxols el 1907, diputat provincial per Girona i conseller de la Mancomunitat. Va militar a Esquerra Republicana de Catalunya i va ser diputat al Parlament de Catalunya el 1932, conseller de Governació de la Generalitat el 1933 i president del Parlament de Catalunya el 1938. Va ser president de la Generalitat de Catalunya a l'exili (1940-1958).

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

JOSEP MARIA ANGLADA I D'ABADAL, CARRER DE

JOSEP MARIA ANGLADA I D'ABADAL (Vic, 1934-1985). Enginyer industrial. Fill de Joan Anglada i Vilardebó, es va instal·lar a Ripoll per raó del seu treball a la Farga Casanova fins al 1982. Membre del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya va ser diputat provincial per Girona i regidor de l'Ajuntament de Ripoll. Va fundar l'Associació Ripollesa d'Iniciatives Culturals (ARIC) i va promoure les Festes Pompeu Fabra a Ripoll. En l'època franquista va organitzar conferències de líders polítics com Jordi Pujol, Pere Ardiaca i Anton Cañelles. Va participar en la marxa de la Llibertat el 1975 i va ser membre de la comissió que va fer construir la tomba de Guifré el Pilós al monestir de Ripoll. (99)

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

JOSEP MARIA DE SAGARRA CASTELLARNAU, CARRER DE

JOSEP MARIA DE SAGARRA I DE CASTELLARNAU (Barcelona, 1894-1961). Escriptor. Va conrear el teatre, la poesia i la sàtira política. També va escriure col·laboracions periodístiques. Va traduir la *Divina Comèdia* de Dant i obres de Shakespeare. És autor d'obres com *L'Hostal de la Glòria* i *El*

cafè de la Marina.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

JOSEP MARIA FOLCH I TORRAS, CARRER DE

JOSEP MARIA FOLCH I TORRAS (Barcelona, 1880-1950). Escriptor. Es va iniciar com a col·laborador de revistes i va dirigir *L'Atlàntida*, *La Tralla* i *En Patufet*, on va publicar les "Pàgines viscudes". Va ser secretari d'Unió Catalanista i de l'Orfeó Català. La seva abundosa obra va evolucionar des del naturalisme, destinat a adults, fins a temes exòtics i d'aventures, destinades als joves: *Lària*, *Aventures extraordinàries d'en Massagran*, etc. També va escriure teatre infantil, els seus *Pastorets* són una de les obres amb més representacions.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Folch y Torras, 1958

JOSEP MARIA PALLÀS, CARRER DE

JOSEP MARIA PALLÀS I FRANQUESA (Vic, 1915-1952). Va treballar en tasques religioses, culturals i recreatives en les congregacions dels Estanislaus i els Lluïsos. Va destacar en el camp de l'atletisme i va ser l'ànima del moviment atlètic a la ciutat i del futur club d'atletisme amb la col·laboració d'Esteve Orriols, director dels Estanislaus. (100)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: calle José Mª Pallás, 1958

JOSEP MARIA PERICAS, CARRER DE

JOSEP MARIA PERICAS I MORROS (Vic, 1881-1965). Arquitecte. Va estudiar a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona de 1898 a 1906. La seva obra és influenciada pels elements d'arquitectura medieval, Gaudí i l'escola vienesa i, en la darrera etapa, s'acosta a l'arquitectura popular catalana. A Vic destaquen la casa Puig, els edificis de les antigues escoles Sant Miquel dels Sants i Jaume Balmes, l'església de les Josefines, la casa Bayés, la casa Anita Colomer i la tribuna del Palau Episcopal. (101)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOSEP MARIA SELVA, CARRER DE

JOSEP MARIA SELVA I VILLARET (Vic, 1922-1955). Pintor. Va estudiar a l'Escola de Dibuix de Vic i amplià els estudis a París. Va formar part de la Colla dels 8 de Vic. La seva mort prematura en accident de trànsit va estroncar la seva prometedora trajectòria. (102)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

JOSEP MARIA SERT, CARRER DE

JOSEP MARIA SERT I BADIA (Barcelona, 1874-1945) Pintor. Especialitzat en decoració mural, va treballar per la burgesia i la noblesa europea i americana en la decoració dels seus palaus, i també en la decoració d'edificis públics. El bisbe de Vic Josep Torras i Bages li va encarregar la decoració de les parets nues de la catedral de Vic, projecte que va executar tres vegades. El primer cop no es va arribar a col·locar, el segon va ser destruït per la crema de la catedral a l'inici de la Guerra Civil i el tercer és el que podem veure avui. A Vic, durant aquests darrers anys, s'han habilitat diferents espais per exposar una mostra de la seva obra en edificis religiosos i públics. El Ple de 28 de novembre de 1945 el va nomenar fill adoptiu de Vic i li va atorgar la medalla de plata de la ciutat. És enterrat al claustre de la catedral de Vic.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: José M. Sert (1958)

JOSEP MÀRQUEZ, PLAÇA DE

JOSEP MÀRQUEZ I ROA (Vélez -Màlaga-, 1949 - Vic, 2008). Instal·lat a Vic des de dotze anys, va ser durant molts anys l'ànima de les activitats que es feien al barri i un dels fundadors de l'Associació de Veïns del Barri de la Calla i president de la Comissió de Festes. La seva implicació amb el barri va fer que entre els veïns se'l conegués també per l'alcalde de la Calla, ja que es cuidava de traslladar a l'Ajuntament les inquietuds del veïnat. (103)

Aprovació: Ple del 3 de març de 2010

Nom anterior: Església del Roser, plaça de l'

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

JOSEP PLA, CARRER DE

JOSEP PLA I CASADEVALL (Palafugell, 1897 - Llofriu, 1981). Escriptor. Va estudiar dret i es va dedicar al periodisme i a la literatura. De retorn d'un exili de dos anys el 1939, va viure a l'Empordà i a començament dels anys 50 es va instal·lar al mas Pla de Llofriu, on va fixar la imatge de pagès solitari que ens n'ha quedat. Va escriure novel·la, conte, llibre de viatges, biografia, dietari, crònica política, etc. La seva obra més coneguda és probablement *Un senyor de Barcelona*. En la seva obra descriu tot el que coneixia, per fer servir la literatura com a recurs contra l'oblit.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOSEP PRATDESABA, CARRER DE

JOSEP PRATDESABA I PORTABELLA (Vic, 1870-1967). Astrònom. De formació autodidacta, va instal·lar un observatori privat a casa seva que esdevingué l'observatori de Vic (1910) i que a la seva mort va llegar a la ciutat. Va estudiar les taques solars i va fotografiar el cometa Halley. El seu treball ha tingut reconeixement internacional i la International Lunar Society va batejar amb el seu cognom un dels cràters de la lluna. Va ser el primer president del Patronat d'Estudis Osonenc i va rebre la medalla de la ciutat de Vic. (104)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Isaac Peral (1958)

JOSEP SEBASTIÀ PONS, CARRER DE

JOSEP SEBASTIÀ PONS (Illa, Rosselló, 1886-1962). Va integrar-se en el corrent que perseguia una llengua que assumís les particularitats rosselloneses, tot acostant-se al màxim al català normatiu, i és un dels grans forjadors de la llengua literària al Rosselló. La seva poesia, en què dominen els temes de la vida quotidiana, els animals, els pagesos, el dolor per la mort de l'esposa, es pot enquadrar en el neoclassicisme i ha influenciat tota una generació de poetes rossellonesos. A més, ha tingut un paper essencial en el naixement de la moderna poesia occitana. Publicà els reculls: *Roses i xiprers* (1911), *El bon Pedrís* (1919), etc. Va escriure també prosa i obres d'història i investigació sobre literatura catalana i castellana.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JOSEP SERRA I CAMPDELACREU, CARRER DE

JOSEP SERRA I CAMPDELACREU (Vic, 1848-1901). Membre de l'Esbart de Vic i poeta, va ser regidor de l'Ajuntament de Vic. Va ser nomenat arxiver i va reorganitzar l'Arxiu Municipal de Vic i va estudiar-ne el contingut a l'obra publicada el 1879: *El Archivo Municipal de Vic: su historia, su contenido, su restauración*. En descobrir-se el Temple Romà el 1882, va estudiar la troballa i va viatjar a Grècia per establir comparacions amb els monuments clàssics. Va iniciar una ambiciosa història de Vic i va redactar el catàleg de peces del Museu Episcopal de Vic, editat el 1893. Els darrers anys va tenir cura de la Biblioteca del Círcol Literari. (105)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Serra Campdelacreu (1958)

JOSEP SUNYOL, CARRER DE

JOSEP SUNYOL I GARRIGA (Barcelona, 1898 - Guadarrama, 1936). Polític i industrial. Va ser diputat per Esquerra Republicana de Catalunya a les Corts de Madrid el 1931, 1933 i 1936. Va ser directiu de la Federació Catalana de Futbol i president del Futbol Club Barcelona des de 1935 fins a la seva mort el 1936 a la serra de Guadarrama, on va ser afusellat en passar inadvertidament a zona nacional en una visita al front de guerra.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

JOSEP TARRADELLAS, RAMBLA DE

JOSEP TARRADELLAS I JOAN (Cervelló, 1899 - Barcelona, 1988). Polític.

Secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya, va ocupar diferents conselleries a la Generalitat Republicana: Governació (1931-1933), Sanitat (1932), Serveis Públics (1936), Economia i Serveis Públics (1936) i Finances (1937-1939) i en va ser president del govern de 1936 a 1937. Va succeir Josep Irla en la presidència de la Generalitat a l'exili i el 1977 va ser el primer president de la Generalitat de Catalunya restaurada, càrrec que va exercir fins al 1980.

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

Noms anteriors: Virrei Avilés (1979); carrer de les Agudes (aprovat al Ple del 26 de gener de 1979)

JOSEP VICENÇ FOIX, CARRER DE

JOSEP VICENÇ FOIX I MAS (Sarrià, 1893 - Barcelona, 1987). Poeta, periodista i assagista. Nacionalista, va ser un dels fundadors d'Acció Catalana el 1934. Com a crític d'art, va impulsar els avantguardismes i va participar activament en el periodisme cívic i cultural d'abans de la guerra. La seva poesia té en comú la seva arrel en els somnis que mostren una altra visió de la vida de cada dia, no en va, va ser amic de Miró, Dalí, Éluard i Garcia Lorca. Autor dels sonets de *Sol i de dol* (1947), *Onze Nadals i un Cap d'Any* (1960). La seva obra és aplegada en tres volums d'obres completes. Entre altres guardons el 1973 li va ser concedit el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, la medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona (1980), la medalla d'Or de la Generalitat (1981) i el Premio Nacional de las Letras Españolas (1984).

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

JULIÀ FÀBREGAS, CARRER DE

JULIÀ FÀBREGAS I DACHS (Vic, 1886-1966). Pessebrista i figurista. Va estudiar a Vic i es va formar amb el mestre figurista Lluís Folgarolas de Vic, al taller dels Ral, al de Pere Puntí i a la casa de Lena de Barcelona. Les seves figures de fang sense policromar tenen un gran realisme i qualitat artística, i representen figures de pessebre i figures costumistes. Personatge de vida bohèmia va establir el seu taller al carrer de la Ramada, que va ser un centre de tertúlies. (106)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

LA VOLA, CARRER DE

SANT ANDREU DE LA VOLA. Aquesta parròquia i antic municipi està situat a Osona, avui agregat a Sant Pere de Torelló.

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

LAURA, CARRER DE LA

És un personatge literari protagonista de la novel·la de Miquel Llor *Laura a la ciutat dels Sants* (1930), l'acció de la qual té lloc a Comarquinal, ciutat que ha estat identificada amb Vic.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

LLANÇÀ, CARRER DE

LLANÇÀ. És una vila i municipi de la comarca de l'Alt Empordà.

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

LLEIDA, CARRER DE

LLEIDA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Segrià i de la província que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

LLIBERTAT, PARC DE LA

LLIBERTAT. Políticament la llibertat és identificada fonamentalment amb l'autonomia i la independència, en el sentit de possibilitat de decidir el destí comunitari propi sense interferència d'altres grups.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

LLOBREGAT, CARRER DEL

LLOBREGAT. Aquest riu neix al Pirineu, a les fonts de Pleta Roja de Castellar de n'Hug i, després de travessar el Berguedà, el Bages i els Alt i Baix Llobregat, desemboca a la Mediterrània a través del delta que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via G. (1970)

LLORENÇ VILALLONGA I PONS, CARRER DE

LLORENÇ VILALLONGA I PONS (Palma de Mallorca, 1897-1980). Escriptor i metge psiquiatra. Va ser autor de sàtires cruels com *Mort de dama* i de *Bearn*. La seva obra posterior contraposa el món idealitzat al món de la postguerra espanyola i europea i recupera el sarcasme dels inicis: *L'àngel rebel*, etc.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

LLOTJA, CARRER DE LA

LLOTJA. En aquest edifici públic es reuneixen els comerciants i els mercaders per fer els seus negocis. En aquest carrer hi ha la Llotja de Vic, que hi dóna nom.

Aprovació: Ple del 20 de febrer de 1989

LLUCIÀ COSTA, CARRER DE

LLUCIÀ COSTA I BOSCH (Vic, 1883 - Falgars, 1942). Pintor. Va ser alumne de l'Escola de Dibuix de Vic, sota la direcció de Torrents, i de la de Belles Arts de Barcelona. Es va enfrontar amb temes de gran superfície en temples, oratoris particulars i salons. Se'n conserven obres a Vic i a Barcelona. Va destacar en el dibuix a la ploma i al carbó i és autor d'alguns retrats de la Galeria de Vigatans Il·lustres. (107)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Lluçia Costa, 1958

LLUÍS BERTRAN NADAL, CARRER DE

LLUÍS BERTRAN NADAL I CANUDES (Vic, 1857 - Barcelona, 1913). Escriptor i poeta. Va fundar la *Gazeta Vigatana* el 1904 i va col·laborar en la majoria de revistes catalanes del seu temps. Va ser fundador i primer president de la societat catalanista Catalunya Vella, de Vic. Va ser membre de l'Acadèmia de Bones Lletres i secretari de l'Orfeó Català, a Barcelona, i mantenidor dels Jocs Florals de Barcelona. Entre les seves obres destaca la crònica de les festes del centenari de Balmes, celebrades a Vic (1910). (108)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

LLUÍS COMPANYS, PLAÇA DE

LLUÍS COMPANYS I JOVER (el Tarrós, 1883 - Barcelona, 1940). Polític i advocat. Va ser defensor als tribunals d'obres jutjats per revolucionaris i el 1931 va participar en la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Va ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona i diputat a Corts (1931), diputat al Parlament de Catalunya (1932) i ministre de Marina del Govern espanyol el 1933. El 1934 va succeir Francesc Macià en la presidència de la Generalitat de Catalunya i va ser empresonat

després de proclamar l'Estat Català dins la República Federal Espanyola en els fets d'octubre de 1934. Alliberat per la victòria del Front Popular, al febrer de 1936 va ser elegit diputat del Front d'Esquerres de Catalunya i va tornar a presidir la Generalitat. A l'inici de la Guerra Civil, es va veure desbordat per les forces revolucionàries. Durant la guerra, es va esforçar a mantenir l'equilibri de les forces polítiques catalanes, dins la seva tònica de govern de concentració, fins a arribar a obtenir un govern d'unitat popular, presidit per Josep Tarradellas. Exiliat a França, va ser entregat pels nazis a les autoritats franquistes i afusellat el 1940 al castell de Montjuïc. Se li va dedicar el carrer en el cinquantenari de la seva mort.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

LLUÍS VILA I D'ABADAL, CARRER DE

LLUÍS VILA I D'ABADAL (Vic, 1889 - Barcelona, 1937). Metge i polític. Va estudiar medicina a Barcelona. Les seves arrels familiars del Cavaller de Vidrà el van fer militar inicialment en el carlisme, però el 1922 va passar a Acció Catalana i va ser un dels fundadors d'Unió Democràtica de Catalunya. El 1930 va ser un dels fundadors del *Diari de Vic*. El 1931 fou nomenat primer president del Casal de la Plana de Vic a Barcelona. Va ser fundador del Sindicat de Metges de Catalunya i del Casal del Metge. En temps de la Guerra Civil va actuar en favor de moltes persones perseguides i va muntar una xarxa d'ajut econòmic a sacerdots i religiosos catalans. El seu retrat figura a la Galeria de Vigatans Il·lustres des de 1986. (109)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

LLUÍS VIVES, CARRER DE

JOAN LLUÍS VIVES I MARC (València, 1497 - Bruges, 1540). Humanista. Va estudiar a París i va ser professor a Lovaina. Va ser preceptor de Maria Tudor i va ensenyar a Oxford. Premonitori de l'assistència social pública, va escriure *De subventionem pauperum* el 1525 i *Exercitatio linguae latinae* el 1538.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Luís Vives (1958)

MAJOR, CARRER

MAJOR. És el carrer principal del nucli de la Guixa, format al segle XVIII a banda i banda de l'antic camí ral.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Mayor

Aprovació per donar aquest nom al perllongament del carrer al Ple del 13 de desembre de 1993

MAJOR, PLAÇA

MAJOR. La plaça Major es va constituir al mercadal o lloc on hi havia el mercat. Els mercats setmanals que es fan el dimarts i el dissabte tenen un origen antiquíssim, com també la denominació Rotllo del Mercadal, com s'anomenava al segle XV. Com que era la plaça principal de la ciutat, es va anomenar plaça Major. Aquesta preeminència ha estat utilitzada pels governants per enaltir els diferents règims polítics que s'han succeït donant-hi el nom de: Reial, de la Constitució, de la República, del Caudillo. (110)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Caudillo; Mayor del Caudillo (aprovació: Ple del 17 de juliol de 1950); Mayor (aprovació: Ple del 21 de febrer de 1939); via número 2 (1936); República (aprovació: Ple del 16 d'abril de 1931); Constitución (1837); Real (1831); Major (1755); Mercadal (1716); Rotllo del Mercadal s XV

MALLA, PLAÇA DE

MALLA. En aquesta plaça era construïda la casa dels Malla, una important família que hi va donar el nom. Aquesta casa era situada a l'indret on després de la Guerra Civil es va emplaçar el convent de Santa Clara. (111)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Malla (1939); via número 9 (1936); Malla (1716)

MALLOLES, CARRER DE

MALLOLES. Aquesta domus o casa forta no sols ha donat nom al carrer on està situada, sinó també a un dels polígons industrials de Vic. Era un casal murallat amb murs i espitlleres de l'època medieval, transformat en mas al segle XVII i refet recentment per a altres usos. (112)

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

MANEL DELS OUS, CARRER DE

JOSEP SUBIRANA I SERRA, CONEGUT COM A MANEL DELS OUS (Vic, 1874-1951) Actor teatral. Va alternar l'activitat teatral amb la d'agent d'assegurances. Aconseguí fama per les seves actuacions i per la seva funció de director i organitzador, la companyia del qual tingué molta anomenada. El 1935 la Federació Catalana de Teatre Amateur li va tributar a Vic un homenatge. (113)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

MANEL SERINANELL, CARRER DE

MANUEL SERINANELL I MIR (Vic, 1909-2001). Prevere i astrònom. Va ser ordenat sacerdot el 1932. Deixeble de l'astrònom Josep Pratdesaba, va fundar l'Agrupació Astronòmica d'Osona el 1987, a la qual va llegar els seus aparells astronòmics i la seva biblioteca. És autor entre altres obres de *L'observatori Pratdesaba de Vic*. Va ser molt popular per la seva salutació a tothom amb qui es trobava pel carrer, fet que li va valer el renom de "mossèn Passi-ho bé". (114)

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

MANLLEU, CARRER DE

MANLLEU. És una ciutat i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona. El carrer que porta el seu nom és el resultat dels edificis que es van construir a banda i banda del camí que sortia pel portal de Manlleu en direcció a aquesta població, des de l'època medieval.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Manlleu (1939); via número 18 (1936); Manlleu

MANLLEU, CARRETERA DE

Amb el creixement urbanístic la carretera de Manlleu s'ha convertit, en el terme municipal de Vic, en una via urbana on s'han construït indústries i establiments comercials a banda i banda.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

MANRESA, CARRER DE

MANRESA. És una ciutat i un municipi de Catalunya, cap de la comarca del Bages.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

MANUEL ANGLADA I BAYÉS, CARRER DE

MANUEL ANGLADA I BAYÉS (Vic, 1925-1999). Doctor arquitecte i polític. Es va llicenciar en arquitectura el 1954 i va obtenir el doctorat el 1964. Va desenvolupar les seves idees funcionalistes en tota mena d'espais i va projectar els edificis de la Caixa de Pensions (1956) i de la Cooperativa Joan XXIII (1965), que llavors pertanyia a la perifèria de la ciutat, i altres com l'edifici de la Fundació Puig Porret al carrer de Jacint Verdaguer (1971). De militància comunista, va participar en l'articulació de l'Assemblea de Catalunya a Osona i va ser regidor de l'Ajuntament de Vic de 1979 a 1983. Va col·laborar en la fundació de revistes com *Inquietud*, *Orifloma* i *Cavall Fort* i en la sortida de periòdics com *l'Avui* i *El 9 Nou*. També va destacar com a fotògraf. (115)

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

MANUEL BRUNET, CARRER DE

MANUEL BRUNET I SOLÀ (Vic, 1889 - Figueres, 1956). Periodista. Va col·laborar en *La Publicitat*, *La Veu de Catalunya* i *Destino* amb el pseudònim de Romano. Va dirigir *El Mirador*. Entre els llibres que va escriure destaca *Pàgines de la vida de Jesucrist*. (116)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Manuel Brunet, 1958

MANUEL CARRASCO I FORMIGUERA, CARRER DE

MANUEL CARRASCO I FORMIGUERA (Barcelona, 1890 - Burgos, 1938). Polític i advocat. Va participar en la fundació d'Acció Catalana el 1922 i va ser empresonat durant la dictadura de Primo de Rivera. Va participar en el pacte de Sant Sebastià i va formar part del primer govern de la Generalitat. Diputat al Parlament de Madrid va defensar l'Estatut, l'Església i els ordes religiosos. Va passar a Unió Democràtica de Catalunya i, perseguit el 1936 per clerical, va haver de marxar al País Basc. En un viatge a França fou detingut pels franquistes, empresonat i executat al penal de Burgos el 1938.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Marconi (1958)

MANUEL DE PEDROLO, CARRER DE

MANUEL DE PEDROLO I MOLINA (l'Aranyó, 1918 - Barcelona, 1990). Escriptor. Va escriure en tots els gèneres literaris, en temes entre l'existencialisme i la crítica social. És un dels escriptors catalans més llegits de tots els temps. És l'autor, entre moltes altres obres, de *Mecanoscrit del segon origen*.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

MANUEL GALADIES, CARRER DE

MANUEL GALADIES I DE MAS (Ripoll, 1807 - Vic, 1884). Erudit i advocat. Autor del llibre *Recuerdo histórico de la carretera de Barcelona a Vich* i de treballs sobre numismàtica. Va ser assessor del vicariat, jutge de primera instància i alcalde de Vic. Quan va morir Jaume Balmes va donar el seu nom a una plaça i va obrir una subscripció per erigir el panteó que guarda les seves despulles. Soci fundador actiu del Círcol Literari, va ser-ne president i en va ser nomenat soci honorari. (117)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Manuel Galadies (1958)

MANUEL SERRA I MORET, CARRER DE

MANUEL SERRA I MORET (Vic, 1884 - Perpinyà, 1963). Economista i polític. Fill de Josep Serra i Campdelacreu, va deixar Vic el 1899 per establir-se a Barcelona, on es va fer soci de la Lliga. El 1901 va anar als Estats Units a estudiar economia i ciències socials i va ser influït per la ideologia social de la cultura anglosaxona. De retorn a Catalunya, va ser nomenat alcalde de Pineda de Mar el 1914 i es mantingué en el càrrec fins al 1924. Va passar a la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol el 1917 i va intentar el reconeixement per aquest partit del dret de les nacionalitats a tenir organització política pròpia dins un estat confederal. Durant la dictadura de Primo de Rivera es va exiliar a Amèrica i va tornar el 1928 i novament va ser alcalde de Pineda de Mar. El 1931 va ser nomenat membre del govern de la República Catalana i, després, del Consell Executiu de la Generalitat, del qual va ser conseller d'Economia i Treball per la Unió Socialista de Catalunya. Durant la Guerra Civil va ser vicepresident del Parlament de Catalunya. El 1939 es va exiliar i va ser nomenat conseller de la Generalitat a l'exili el 1947 i ministre del govern de la República Espanyola a l'exili de 1948 a 1950. Va presidir interinament el Parlament de Catalunya a l'exili després de la mort d'Antoni Rovira i Virgili el 1949, i la Generalitat a l'exili, després de la dimissió de Josep Irla el 1954 fins a l'elecció de Josep Tarradellas. Malgrat haver deixat Vic de jove, va continuar vinculat a la ciutat i el 1957 va vendre la casa del seu pare a Vic i va donar l'import de la venda per a la restauració del Temple Romà. És autor d'una important obra sobre política, economia i cooperativisme. El seu retrat es va col·locar a la Galeria de Vigatans Il·lustres l'onze de setembre de 1981. (118)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Calvo Sotelo (1958)

MARE CATERINA COROMINA, PARC DE LA

CATERINA COROMINA I AGUSTÍ (Oristà, 1824 - Vic, 1893). Fundadora. Natural de la masia de Sant Nazari, va fer de pastora fins a vint-i-vuit anys i després treballà al servei domèstic a Santpedor i Vic, on fundà les Germanes Josefines de la Caritat el 1877. Aquest institut religiós femení, que té com a finalitat l'atenció a malalts i vells, és estès per diferents països. (119)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

MARE DE DÉU DE LA GLEVA, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LA GLEVA. Aquest santuari, dedicat a la Mare de Déu, situat a les Masies de Voltregà, prop del Ter, a l'indret on segons la tradició una pastora del mas Codines va trobar una imatge de la verge protegida per dues columnes de terracota sota una gleva de terrer. L'actual església va substituir la destruïda per un llamp el 1759 i va ser començada el 1766 per l'arquitecte Josep Morató i Sellés. De devoció molt estesa per tota la comarca, de la ciutat de Vic i dels pobles i parròquies hi acudien en processó per demanar pluja. És la patrona de la plana de Vic. (120)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora de la Gleva (1958)

MARE DE DÉU DE LA GUIA, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LA GUIA. Aquesta capella, dedicada a aquesta advocació de la mare de Déu al segle XVII, està situada a l'entrada del raval del carrer de Sant Francesc pel camí ral. L'edifici va ser reformat el 1866. (121)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora de la Guia (1958)

MARE DE DÉU DE LA MERCÈ, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LA MERCÈ. La tradició diu que es va aparèixer al rei Jaume I, a Sant Pere Nolasc i a Sant Raimon de Penyafort a Barcelona el 1218, els quals van fundar l'orde de la Mercè per redimir captius. És patrona de Barcelona des de 1637. A la ciutat de Vic aquest orde hi tenia una església i un convent.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

MARE DE DÉU DE LA SALUT, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LA SALUT O DE LA FONT DE LA SALUT. Aquest santuari està situat a Sant Feliu de Pallarols, a la serra de la Salut, prop del camí que baixa del coll de Pruit. Joan Carbonés, fill d'una masia propera, va col·locar una imatge de la Mare de Déu en una balma, i aquest oratori i la gran devoció que va tenir va impulsar-lo a bastir-hi una església on va viure com a ermità. Al segle XVIII es va iniciar la construcció de l'església actual que té la façana neoclàssica de 1862.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Nuestra Señora de la Salud (1958)

MARE DE DÉU DE LES NEUS, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LES NEUS. Rep el nom de la imatge de la Mare de Déu de les Neus que era col·locada al portal de la muralla. (122)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora de las Nieves (1939); via número 35 (1936); Neus (1936); Nuestra Señora de las Nieves (1831), Nieves

Nom popular: carrer de la Mare de Déu de la Llet, perquè la imatge representa la Mare de Déu donant el pit a l'infant Jesús. Aquesta imatge persisteix en l'edifici que fa cantonada amb la rambla.

MARE DE DÉU DE LORDA, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE LORDA. Aquest santuari, dedicat a la Mare de Déu, al Pirineu francès, fou construït a l'indret on es va aparèixer a Bernadeta Soubirous el 1858. És un centre de pelegrinatge de malalts.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora de Lurdes (1958)

MARE DE DÉU DE LORDA, PASSATGE DE LA

V. MARE DE DÉU DE LORDA

MARE DE DÉU DE NÚRIA, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DE NÚRIA. Aquest santuari està situat a la vall de Núria, té el seu origen en un hospital i capella del segle XII, dedicats a una Mare de Déu trobada, la imatge de la qual és dels segles XII o XIII.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980. Tot i que consta com a plaça, es pot considerar que es tracta de l'antic passatge de la Mare de Déu de Núria, que tindrà categoria de carrer des 1996.

Nom anterior: Nuestra señora de Nuria (aprovació: Ple del 13 d'octubre de 1972)

MARE DE DÉU DEL FAR, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DEL FAR. Aquest santuari està situat a la punta de la cinglera del Far, de silueta inconfusible, sobre el pla de Sant Martí Sacalm amb vistes a les Guilleries i a les terres gironines i al mar. L'església té un campanar acabat el 1720 i s'hi venera una imatge de la marededéu, d'alabastre, del segle XV. És un centre de devoció del Collsacabra i la vall d'Hostoles. (123)

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

MARE DE DÉU DEL PILAR

MARE DE DÉU DEL PILAR. Aquest santuari és dedicat a la Mare de Déu a Saragossa, on la tradició situa que es va aparèixer a sant Jaume. L'actual temple, vora l'Ebre, és un edifici del segle XVII molt modificat que té el retaule major obra de Damià Forment i pintures de Bayeu i Goya.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora del Pilar (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

MARE DE DÉU DELS ÀNGELS, CARRER DE LA

MARE DÉU DELS ÀNGELS. És dedicat a la Mare de Déu dels Àngels, la imatge de la qual era venerada a l'antic Portalet. Avui és venerada a la capelleta, al cim de l'única de les torres que es conserva després de les modificacions urbanístiques del segle XVII. (124)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Ángeles (1939); via número 42 (1936); Àngels (1936); Ángeles

MARE DE DÉU DELS MUNTS, CARRER DE LA

MARE DE DÉU DELS MUNTS. El santuari dels Munts corona el tossal del seu nom, a 1059 metres d'altitud, amb una bona vista sobre el Lluçanès, el baix Ripollès i la plana de Vic. És d'origen medieval, però l'edifici actual es va bastir els darrers anys del segle XVII gràcies a la devoció de les poblacions i parròquies veïnes. S'hi venera una imatge romànica del segle XIII, que en les obres de restauració del 1926 va quedar lliure de vestits postissos i va ser policromada el 1939. (125)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Nuestra Señora dels Munts

MARIA ÀNGELS ANGLADA I D'ABADAL, PARC DE

MARIA ÀNGELS ANGLADA I D'ABADAL (Vic, 1930 - Figueres, 1999). Poeta, novel·lista, traductora dels clàssics i crítica literària. És coneguda per la seva obra narrativa des que el 1978 va escriure *Les Closes*, obra guanyadora del premi Josep Pla. Els temes de la seva narrativa són sobretot els que estan relacionats amb Catalunya, Vic, l'Empordà i els temes grecs. Ha estat reconeguda pel públic majoritari en publicar el 1994 *El violí d'Auschwitz* i el 1997 *El quadern d'Aram*, en què fa referència al tema dels genocidis. El parc que porta el seu nom està situat prop del jardí de la casa on va viure a la seva joventut; aquest espai va ser evocat al conjunt narratiu *No em dic Laura* (1980) i en el poemari *Arietta* (1996). El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 26 d'octubre de 2002.

Aprovació: Ple del 3 de març de 2009

Nom anterior: Monjo Gerbert d'Orhlach (aprovació: Ple del 2 de maig de 2001)

MARIA AURÈLIA CAPMANY I FARNÉS, CARRER DE

MARIA AURÈLIA CAPMANY I FARNÉS (Barcelona, 1918-1991). Escriptora i política. Va obtenir el premi Joanot Martorell el 1948 amb *El cel no és transparent* i el Sant Jordi el 1968 amb *Un lloc entre els morts*. Va conrear també l'assaig, el conte i el teatre. Es va interessar per la causa feminista. Va ser regidora de cultura de l'Ajuntament de Barcelona de 1983 a 1987 pel Partit dels Socialistes de Catalunya.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

MARIA MERCÈ MARÇAL I SERRA, CARRER DE

MARIA MERCÈ MARÇAL I SERRA (Ivars d'Urgell, 1952 - Barcelona, 1998). Poetessa. Feminista i nacionalista, va col·laborar en diversos moviments i revistes. La seva poesia és marcada per una ètica individual i lliure, plena de simbologia femenina que, estilísticament, incorpora elements de la tradició oral, però que no rebutja alternatives formals clàssiques, com la sextina i el sonet. Els seus poemes han estat musicats per Ramon Muntaner, Marina Rossell i Maria del Mar Bonet, entre altres.

El 1977 va obtenir el premi Carles Riba per *Cau de llunes* i el 1981 la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona. La seva única novel·la *La passió segons Renée Vivien* (1994) va rebre els premis

Carlemany el 1994, Crítica Serra d'Or el 1995, Crexells el 1995 i Institució de les Lletres Catalanes el 1996.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

MARIE CURIE, CARRER DE

MARIA SKODOWSKA, ANOMENADA MARIE CURIE (Varsòvia, 1867 - Sallanches, 1934). D'origen polonès, s'instal·là a França on compartí amb el seu marit, Pierre Curie, molts treballs d'investigació. Es va especialitzar en l'estudi de la radioactivitat i va descobrir el poloni i el radi. Va obtenir el premi Nobel de física el 1903 amb el seu marit i H. Becquerel i el premi Nobel de química el 1911. Va ser la primera persona que obtingué aquest premi dues vegades.

Aprovació: Ple del 21 de febrer de 2000

Nom anterior: Madame Curie (aprovació: Ple del 31 de gener de 2000)

MARINADA, CARRER DE LA

MARINADA. Vent que bufa de mar cap a terra, és la denominació que rep el vent de garbí a la plana de Vic.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Iglesia (1970); Rectoria (1920)

MÀRIUS TORRES I PERENYA, CARRER DE

MÀRIUS TORRES I PERENYA (Lleida, 1910 - Sant Quirze Safaja, 1942). Poeta. Acabada la carrera de medicina, va haver d'ingressar malalt al sanatori de Puigdolena, on va escriure gairebé tota la seva obra. Els seus temes més habituals són l'amor i la mort, units al neguit religiós i a la vivència existencial de l'absolut. La seva obra es va publicar amb el títol *Poesia*.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

MARTÍ GENÍS I AGUILAR, AVINGUDA DE

MARTÍ GENÍS I AGUILAR (Vic, 1847-1932). Farmacèutic i escriptor. Doctor en farmàcia el 1874 i professor de ciències naturals a l'institut de Vic, havia contribuït a la fundació de l'Esbart de Vic el

1867. Va participar assíduament als Jocs Florals de Barcelona, en els quals el 1882 va obtenir la viola d'or i argent, i el 1889 la flor natural i altres premis. Va col·laborar intensament en la premsa de l'època. Va compondre poesia de caràcter romàntic i també va conrear la narrativa costumista: *Julita*, *La Mercè de Bellamata*, *Passavents*, *L'Empalmada*... El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1948. (126)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Martí Genís (1958)

MAS DE BIGAS, CARRER DEL

MAS DE BIGAS. Mas al límit del terme de Vic amb Gurb. Consta al cadastre de 1755.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

MAS DE LA MORA, CARRER DEL

MAS DE LA MORA. Aquest mas va ser absorbit pel recent creixement urbanístic de Vic. Consta al cadastre de 1755.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

MAS D'OSONA, CARRER DEL

MAS D'OSONA. És un mas d'origen medieval, reformat al segle XVIII i rehabilitat el 1993. Avui és la seu de l'Institut Municipal d'Esports.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

MASIES DE RODA, CARRER DE LES

LES MASIES DE RODA. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

MASTROT, PASSATGE

V. MASTROT, PLAÇA

MASTROT, PLAÇA

MASTROT. És el nom d'una gran fàbrica tèxtil, construïda en aquell indret poc després de 1870. Moguda per un vapor, tenia 612 fusos, 50 telers mecànics i 40 telers de lli i cànem. En la postguerra la constituïen 12.600 fusos de producció dels quals 3.600 eren de tòrcer. (127)

Aprovació: Ple del 29 de febrer de 1980

Nom anterior: Mastrot (Ple del 9 de desembre de 1976)

MATAGALLS, CARRER DE

Aquest pic del Montseny fa 1.694 metres d'altitud, separat de les Agudes per la vall de Sant Marçal. Coronat per una gran creu, des de 1950 cada any s'hi celebra un concorregut aplec.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Matagalls (1958)

MATARÓ, CARRER DE

MATARÓ. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Maresme.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

MÈDER, RAMBLA DEL

MÈDER. Aquest riu es forma a Muntanyola amb la unió de les rieres de Tresserra i de Saborit i conflueix amb el Gurri, passada la ciutat de Vic. És de curs irregular i en l'època de pluges ha tingut crescudes importants, com la que el 1863 va arrasar les cases dels barris propers i va causar una cinquantena de morts.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

MENÉNDEZ I PELAYO, CARRER DE

MARCELINO MENÉNDEZ PELAYO (Santander, 1856-1912). Escriptor castellà. Inicialment tingué una ideologia catòlica i tradicionalista intransigent que es temperà posteriorment. El 1888 va intervenir en els Jocs Florals de Barcelona amb un discurs en català. És autor entre altres obres de

Historia de las ideas estéticas en España.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Menéndez y Pelayo (1958)

MERANGES, CARRER DE

MERANGES. És un municipi de Catalunya, a la Cerdanya.

Aprovació: Ple del 30 de juliol de 1990

MERCAT, AVINGUDA DEL

MERCAT. El mercat és un lloc o espai on es venen mercaderies i també un conjunt d'activitats de compra i venda de mercaderies. Vic ha estat seu de mercats des de temps immemorial.

Aprovació: Ple del 20 de febrer de 1989

MERCÈ FONT I CODINA, CARRER DE

MERCÈ FONT I CODINA (Vic, 1867-1900). Poetessa. Era filla de l'alcalde Josep Font i Manxarell. Va donar a conèixer les seves poesies a reunions del Círcol Literari i a les pàgines de *La Veu del Montserrat* i va obtenir destacats premis. (128)

Aprovació: Ple de 7 d'abril de 1997

MERCÈ RODOREDA, CARRER DE

MERCÈ RODOREDA I GURGUÍ (Barcelona, 1908 - Girona, 1983). Escriptora. Va guanyar el premi Crexells el 1937 amb *Aloma*. La seva novel·la més popular és *La plaça del Diamant*. El 1980 va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Aprovació: Ple del 7 d'abril de 1997

MESTRAL, PASSATGE DEL

MESTRAL. És un vent del nord-oest, anomenat a Osona tramuntana de Berga.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

MESTRE FALLA, CARRER DEL

MANUEL DE FALLA MATHEU (Cadis, 1876 - Alta Gracia, l'Argentina, 1946). Músic. La seva obra és influïda per l'impressionisme i el folklore andalús, una mostra de la qual és el ballet *El amor brujo*, i va evolucionar cap al neoclassicisme amb el ballet *El sombrero de tres picos*. El 1928 va iniciar la composició de *L'Atlàntida*, sobre el text de Jacint Verdaguer, que va acabar el seu deixeble E. Halffter.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Maestro Falla (1958)

MESTRE GARRIGA, CARRER DEL

ANTONI GARRIGA I PRAT (Vic, 1912-1975) Mestre. Va ser mestre del Col·legi Nacional Jaume Balmes de Vic i en va ser el director des del 1940. Educador enamorat de la natura, va fundar a l'escola un museu d'història natural. Autor de *La pedagogia de San Antonio Maria Claret*. El Ministeri d'Educació li va atorgar el 1962 la creu d'Alfons X el Savi. L'Ajuntament de Vic li va atorgar la medalla de plata de la ciutat a títol pòstum el 1976. (129)

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

MICHAEL FARADAY, CARRER DE

MICHAEL FARADAY (Southwark, 1791 - Hampton Court, 1867). Químic i físic britànic. Va descobrir el benzè i va liquar gairebé tots els gasos coneguts al seu temps. Va estudiar l'acció dels imants sobre els corrents elèctrics. Va descobrir la inducció electromagnètica i va enunciar la teoria de l'electròlisi.

Aprovació: Ple del 31 de gener de 2000

MIL·LENARI DE CATALUNYA, PLAÇA DEL

MIL·LENARI DE CATALUNYA. Conjunt d'actes commemoratius dels mil anys del naixement polític de Catalunya el 988. La celebració va durar dos anys i la commemoració va ser aprovada pel Parlament de Catalunya el 1987. Es va donar el nom a la plaça amb motiu del mil·lenari de la nació

catalana i en atenció al paper històric que la ciutat de Vic va protagonitzar en aquells moments, en especial a través de la figura del bisbe Ató, i tenint en compte la importància urbanística de l'espai.
Aprovació: Ple del 17 de maig de 1990

MIQUEL ALBÓ VIDAL DE LLOBATERA, PARC DE

MIQUEL ALBÓ I VIDAL DE LLOBATERA (Vic, 1929-1979). Membre de la solidaritat amb els represaliats pel franquisme, va ser un dels fundadors de la Unió de Pagesos i de Convergència Socialista de Catalunya. La Unió es va convertir en el Partit dels Socialistes de Catalunya (congrés), que es va integrar al Partit dels Socialistes de Catalunya. (130)

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

MIQUEL COLL I ALENTORN, PARC DE

MIQUEL COLL I ALENTORN (Barcelona, 1904-1990). Polític i historiador. Enginyer industrial, va militar a Acció Catalana Republicana (1931-1932) i a Unió Democràtica de Catalunya, de la qual va ser president fins al 1988. Va presidir el Parlament de Catalunya de 1984 a 1988. Professor de la Universitat de Barcelona, va ser autor d'obres sobre història medieval com *Historiografia de Catalunya en el període primitiu*.

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

MIQUEL LLOR, CARRER DE

MIQUEL LLOR I FORCADA (Barcelona, 1894-1966). Escriptor. La seva obra literària és de gènere psicologista amb descripció dels ambients. La seva obra més coneguda és *Laura a la ciutat del Sants*, que va rebre el premi Joan Crexells el 1931. Aquesta obra va tenir un gran ressò a la ciutat de Vic, en ser identificada amb Comarquinal, on és ambientada la novel·la, i no quedar gens ben parada. Com a desgreuge, va escriure després de la Guerra Civil *El somriure dels sants*, el final feliç de l'esmentada obra.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

MIQUEL MARTÍ I POL, CARRER DE

MIQUEL MARTÍ I POL (Roda de Ter, 1929-2003). Poeta. Autodidacte, va treballar en una fàbrica fins que va haver de deixar la feina per malaltia. És el poeta català més llegit dels últims temps. La seva poesia passa de ser centrada en una crisi religiosa, a temes de la realitat que l'envoltava i, posteriorment, en la recerca interior. També va escriure prosa. Són obres destacades: *El Poble*, *La Fàbrica*, *Contes de la vila de R.* i altres narracions, *Llibre d'absències*, etc. L'any 1983 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 1991 el Premi de les Lletres Catalanes. Li va ser concedida a títol pòstum la medalla d'or de la ciutat de Vic el 2006.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

MIQUEL DELS SANTS SALARICH I TORRENTS, AVINGUDA DE

MIQUEL DELS SANTS SALARICH I TORRENTS (Vic, 1904 - Barcelona, 1996). Metge, escriptor i poeta. Va ser membre d'una nissaga de metges i escriptors vigatans. Va ser cofundador del Patronat d'Estudis Osonencs el 1952, del qual va ser president de 1967 a 1982. Va obtenir el llorer del Mercat del Ram el 1968 i la medalla de la ciutat de Vic el 1978. De la seva obra destaca especialment la seva aportació als temes de l'Esbart de Vic i del Círcol Literari de Vic i, en conjunt, de tot allè que fa referència a la Renaixença Vigatana. Entre altres obres és autor d'*Història del Círcol Literari de Vich*. (131)

Aprovació: Ple del 29 de juliol de 1996

MIQUELETA RIERA, CARRER DE LA

MIQUELA RIERA I RIUS (Vic, 1913 - Grècia, 1972). Aquesta dama vigatana va ser cofundadora de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, responsable d'infermeres en el pelegrinatge de malalts a Lurdes i organitzadora de les colònies de malalts a Alps. Va morir d'accident de trànsit a Grècia. (132)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

MIRAMARGES, CARRER DE

MIRAMARGES. Mercè Torrents i Bertrana, mestra i pedagoga (1928-1999), explica que l'Ajuntament de Vic va consultar l'Escola Universitària de Mestres d'Osona sobre el nom del nou carrer, on s'havia d'inaugurar la nova seu i va triar aquest nom, relacionat amb el paper que els marges tenien en els jocs dels infants dels pobles. (133)

Aprovació: Ple del 25 de gener de 1985

MISERICÒRDIA, CARRER DE LA

CASA DE MISERICÒRDIA DE SANTA ANNA. Aquest establiment benèfic va ser fundat a Vic pel canonge Miquel Barnils el 1721, destinat a acollir noies òrfenes, pobres i abandonades per protegir la seva integritat física i moral. Es preveia que hi podrien romandre fins a ser capaces de viure de manera independent. Les normes de convivència eren molt estrictes. La institució va durar fins als anys setanta del segle XX, moment en què les seves funcions foren traspassades a altres entitats. De l'antic edifici de la Misericòrdia i de l'església, en resta el claustre, aprofitat en les recents obres d'urbanització de l'espai que ocupaven. (134)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Misericòrdia; via número 24 (1936); Misericòrdia (1936); Misericòrdia (1831)

MOIÀ, PASSATGE DE

MOIÀ. És una vila i municipi de la comarca del Bages, cap de la comarca natural del Moianès.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

MOLÍ D'EN SABORIT, CARRER DEL

MOLÍ D'EN SABORIT. És un antic molí prop del Mèder, al sector de les Adoberies, la resclosa del qual es va fer el 1710.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

MOLÍ DEL CLARÀ, CARRER DEL

Aquesta masia desapareguda estava situada al sector de la urbanització del Vivet a Sentfores. Havia estat un antic molí accionat tres mesos l'any amb l'aigua embassada del Mèder. Era un dels tres molins fariners que hi havia a Sentfores i una de les poques indústries d'aquell antic municipi. El 1852 va passar de tenir una mola a tenir-ne dues.

Aprovació: 7 de novembre de 2011

MOLÍ DEL LLOBET, CARRER DEL

MOLÍ DEL LLOBET. Aquest antic molí fariner va ser convertit en mas i reformat i ampliat al primer quart del segle XX. (135)

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

MONJO GERBERT D'ORLHAC, PLAÇA DEL

GERBERT D'ORLHAC (938 - Roma, 1003). Monjo del monestir d'Orlhac, a Alvèrnia (França). Va estar sota la tutela del comte de Barcelona Borrell II i del bisbe de Vic Ató, de 967 a 970, els quals va acompanyar a Roma. En aquest període va residir a Vic i va estudiar a Catalunya matemàtiques, geometria, astronomia i música. Va ser abat de Bobbio, arquebisbe de Reims i de Ravenna i papa, amb el nom de Silvestre II, de 999 a 1003. Se li atribueix la introducció de els xifres àrabigues a Europa i la construcció de complicats àbacs, per facilitar el càlcul, i d'un astrolabi. (136)

Aprovació: Ple del 2 de juny de 2010

MONSENYOR ESTEVE ORRIOLS, PARC DE

ESTEVE ORRIOLS I MARQUÈS (Vic, 1891-1968). Director de la Congregació de Maria Assumpta i de Sant Estanislau de Kostka, coneguda com els Estanislaus, i Consiliari de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Organitzador de les primeres colònies escolars per als nens de Vic, va dur a terme una gran tasca de formació de la joventut i va fundar la secció d'atletisme dels Estanislaus, d'on van sortir els primers atletes de Vic i el 1935 va fundar una secció de bàsquet. Dirigent de la

Escola Industrial, hi va promoure diverses activitats en el camp esportiu i en la formació humana i espiritual. El 1963, amb motiu del seu nomenament com a prelat domèstic del Sant Pare, les autoritats civils i religioses li van fer un homenatge. Va ser corrector de la Venerable Congregació dels Dolors. (137)

Aprovació: Ple del 24 d'abril de 1995

MONT-RODON, PLAÇA DE

MONT-RODON. Aquest llinatge dels senyors del casal d'aquest nom, a Taradell, a partir del segle XVI, s'intitularen ciutadans de Vic, on van tenir una casa a l'antiga placeta d'en Guiu. La seva rellevància farà que aquesta placeta del cor del nucli antic sigui coneguda des del segle XVII com a plaça de Mont-rodon. (138)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Montrodon

MONTCADA, RAMBLA DELS

MONTCADA. Aquest llinatge, derivat de Guillem de Muntanyola, va prendre el cognom de Montcada, el qual va rebre del bisbe de Vic com a feu la torre comtal de Vic. Guillem Ramon de Montcada (1099-1122) va construir el castell a l'indret on hi ha el Temple Romà. Els seus successors van obtenir noves concessions que van causar la divisió de la ciutat en dues partides, fins que el rei va unificar la ciutat el 1450 amb la compra de la partida del comte de Foix, successor dels Montcada. (139)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: de Montcada (1939); via número 12 (1936); Montcada (1936); Moncada (1755)

MONTESQUIU, CARRER DE

MONTESQUIU. És una població i municipi de la comarca d'Osona, al Bisaura.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

MONTSENY, AVINGUDA DEL

MONTSENY. Massís muntanyós de la serralada prelitoral, situat entre el Vallès, la Selva i Osona. És dividit en tres blocs: el Turó de l'Home i les Agudes, el Matagalls i el pla de la Calma, els dos primers separats per la vall de Sant Marçal i el tercer per Collformic. A causa de la seva situació, s'hi troba gran varietat d'espècies vegetals, des de les mediterrànies de la part baixa fins a les alpines del cim.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: España (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

MONTSERRAT, CARRER DE

MONTSERRAT. Massís de la serralada prelitoral als límits de les comarques del Bages, l'Anoia i el Baix Llobregat, d'espectacular i característic relleu. Hi ha el santuari de la Mare de Déu de Montserrat i l'abadia benedictina, fundada cap al 1025 per l'abat Oliba. S'hi venera la imatge de la Mare de Déu del segle XII i és un centre d'espiritualitat i cultura. El 1881 el papa Lleó XIII va proclamar la Mare de Déu de Montserrat patrona de Catalunya.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Montserrat (1939); via número 34; Montserrat i Monserrate (Cens del 1818)

MONTSERRAT ROIG I FRANSITORRA, CARRER DE

MONTSERRAT ROIG I FRANSITORRA (Barcelona, 1946-1991). Escriptora. Va conrear la narrativa amb obres com *El temps de les cireres* (premi Sant Jordi, 1977) i també va publicar llibres de tipus document històric com *Els catalans als camps nazis* (premi Crítica Serra d'Or 1977).

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

MORATÓ, CARRER DELS

MORATÓ. Aquesta nissaga vigatana de mestres d'obres, arquitectes i escultors, durant cinc generacions, des de finals del s. XVII fins a principis del XIX, van ser autors de la majoria de cases, esglé-

sies i retaules barrocs fets a Vic en aquell temps. Van crear un estil propi que encara avui dóna un aire característic a la ciutat. El seu treball no es va limitar a la ciutat i comarca; són autors d'obres capitals del barroc català, com el retaule del santuari del Miracle al Solsonès. Destaquen els mestres de cases i arquitectes Josep Morató i Pujol, Josep Morató i Soler i Josep Morató i Sallés i els escultors Joan Francesc Morató i Pujol, Jacint Morató i Soler i Carles Morató i Brugarolas. (140)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980 i aprovació del nom el 13 de desembre de 1993

Aprovació del nom del perllongament del carrer: Ple del 13 de desembre de 1993

Noms anteriors: Arquitecto José Morató (aprovació: Ple del 22 d'octubre de 1973) i Campsa

MOSSÈN ANTONI MARIA ALCOVER, CARRER DE

ANTONI MARIA ALCOVER I SUREDA (Manacor, 1862 - Palma de Mallorca, 1932). Prevere, lingüista i folklorista. Polemista integrista, ordenat el 1886, va ser degà de la catedral de Mallorca i vicari general del bisbat. La seva dedicació a l'enaltiment i purificació de la llengua catalana el va portar a fundar l'obra del Diccionari i a promoure el primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat a Barcelona el 1906. Va ser president nat de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Va ser defensor del pancatalanisme, però el seu fort caràcter el va enemistar amb el catalanisme polític i l'església catalana i va continuar la seva obra del Diccionari amb l'ajuda dels enemics del catalanisme i del govern de Madrid fins a la dictadura de Primo de Rivera. El *Diccionari català-valencià-balear* va poder publicar-se gràcies a l'ajuda del jove lingüista Francesc de Borja Moll, que aconseguí reconciliar-se amb l'Institut d'Estudis Catalans i amb els intel·lectuals mallorquinistes contraris a Alcover.

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

MOSSÈN JAUME MUGOSA, CARRER DE

JAUME MUGOSA I PUIG (Prats de Lluçanès, 1922 - Vic, 1966). Prevere. Va treballar en la integració de joves marginats a través de l'esport i va ser fundador i consiliari diocesà de l'Obra Atlético Recreativa. Va ser també professor de l'Escola Industrial i director de la Casa Sacerdotal de Vic. (141)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

MOSSÈN JOSEP GUDIOL, CARRER DE

JOSEP GUDIOL I CUNILL (Vic, 1872-1931). Prevere, historiador de l'art, arqueòleg i museòleg.. Ordenat el 1896, fou enviat a estudiar arqueologia cristiana. El bisbe li va encomanar la direcció de la Biblioteca Episcopal el 1896. Dos anys més tard fou nomenat conservador del Museu Episcopal, del qual va augmentar les col·leccions i va millorar la presentació museogràfica. Va ser el fundador de l'arqueologia cristiana a Catalunya i autor de nombrosos treballs d'investigació d'arqueologia, art i història entre els quals destaca *Nocions d'arqueologia sagrada*. Va rebre distincions de les institucions acadèmiques d'Europa entre les quals destaca el nomenament de doctor honoris causa per la Universitat de Bonn el 1927. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1931, el mateix any de la seva mort. (142)

Noms anteriors: calle Mosén José Gudiol (aprovació: Ple del 13 d'octubre de 1972); Gallisá (aprovació: Ple del 18 de desembre de 1911)

MOSSÈN JOSEP GUITERAS, AVINGUDA DE

JOSEP GUITERAS I BARCELÓ (Moià, 1901 - Vic, 1978). Ordenat sacerdot el 1926, va exercir de vicari a diferents parròquies del bisbat i d'ecònom a Marfà i Bellprat. El bisbe el va nomenar capellà de l'església del Roser, del carrer de Sant Francesc, de Vic, l'any 1940. Persona de vida molt austera, va acollir gent necessitada a casa seva i, a causa de la manca d'habitatge, va promoure la construcció de cases per als immigrants arribats a Vic els anys 50 amb el mínim de tràmits i amb totes les facilitats de pagament al sector de l'Estadi. (143)

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm Via A (1970)

MOSSÈN LLORENÇ VILACÍS, CARRER DE

LLORENÇ VILACÍS I VIÑETS (Taradell, 1901 - Alpens, 1949). Prevere. Va ser director del col·legi de Sant Miquel dels Sants, de Vic. Va morir al mas de la Vila d'Alpens, assassinat juntament amb els propietaris per una partida de maquis. (144)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Mosén Lorenzo Vilasis (1958)

MOSSÈN LLUÍS ROMEU, CARRER DE

LLUÍS ROMEU I COROMINAS (Vic, 1874-1937). Prevere, compositor i organista. Va iniciar els estudis a l'Escola de Música de Vic amb Lluís Jordà i va ser ordenat el 1898. A Barcelona va estudiar amb Josep Ribera i Felip Pradell. Va ser mestre de capella de la catedral de Vic el 1901 i organista de la catedral el 1920. La seva composició de música religiosa cerca la fusió de l'esperit popular i el cant gregorià. Va col·laborar a la *Revista Musical Catalana* i va publicar *Cançons marianes* el 1908. És autor de cinc misses polifòniques i de cants populars religiosos que han tingut gran difusió. El seu retrat es col·locà a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1974. (145)

Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Solidaridad

MOSSÈN MIQUEL ROVIRA, CARRER DE

MIQUEL ROVIRA I SERRABASSA (Vic, 1882-1957). Prevere i músic. El 1902 va fundar l'Orfeó de Sant Lluís Gonzaga, que el 1915 prengué el nom d'Orfeó Vigatà. Va ser ordenat sacerdot el 1907. El 1910 creà l'Escola Popular de Cant i Gimnàstica Rítmica. El 1920 va succeir mossèn Lluís Romeu com a mestre de capella de la catedral i el 1924 fou nomenat professor de cant gregorià del Seminari de Vic. És autor d'obres de música religiosa i patriòtica. El 1948 se li va concedir la medalla de la ciutat. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1978. (146)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Hermandad

NACIONS UNIDES, CARRER DE LES

ORGANITZACIÓ DE LES NACIONS UNIDES (ONU)

Aquesta organització va ser creada el 1945 i és integrada pels estats que han acceptat de complir les obligacions previstes per la carta de les Nacions Unides per salvaguardar la pau i seguretat mundials i establir entre les nacions cooperació econòmica, social i cultural i humanitària i garantir la seguretat dels estats, tenint en compte els principis d'autodeterminació i vetllar pel respecte dels drets humans.

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

NADAL, CARRER DEL

EL NADAL. Masia d'origen medieval. L'edifici, de grans proporcions, va ser habilitat com a edifici d'habitatges per allotjar la immigració de la dècada dels anys 50 del segle XX. Era a l'indret on avui hi ha les instal·lacions del Club Patí Vic. Va ser enderrocat el 1978.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

NARCÍS MONTURIOL, CARRER DE

NARCÍS MONTURIOL I ESTARRIOL (Figueres, 1819 - Barcelona, 1885) Polític i inventor. D'idees comunistes, es va exiliar a Cadaqués, on va idear i construir un submarí, *l'Ictini*, però malgrat l'èxit de les proves fetes al port d'Alacant la manca d'ajut econòmic i oficial no va permetre que el projecte prosperés.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Monturiol (1958)

NARCÍS VERDAGUER I CALLÍS, CARRER DE

NARCÍS VERDAGUER I CALLÍS (Vic, 1863 - Barcelona, 1918). Advocat i polític. Va fundar el Centre Escolar Catalanista el 1886 i va participar en la fundació de la Unió Catalanista i en la del diari *La Veu de Catalunya*, de la qual va ser director de 1891 a 1898. Va ser secretari del Foment del Treball Nacional de 1898 a 1902. Va ser elegit president del Centre Nacional Català el 1900 i de la Lliga Regionalista el 1901. Va ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona de 1909 a 1910, diputat provincial de 1911 a 1913 i diputat a Corts de 1914 a 1916. Va ser un dels impulsors del catalanisme conservador i la seva actuació va ser decisiva per aconseguir el suport dels industrials al catalanisme. Era casat amb Francesca Bonnemaïson. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1983. (147)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Salvador Rodríguez Cuyás

NORD, CARRER DEL

NORD. Amb aquest nom es designava, des de la meitat del segle XIX fins al 1961, l'actual carrer del Pare Coll i prenia el nom de la seva orientació geogràfica. Ve a ser un perllongament d'aquell carrer.

Aprovació: Ple de 1 del desembre de 1998

Tram entre el carrer Ató, bisbe i la ronda de Francesc Camprodon

Aprovació: Ple del 5 de desembre de 1997

Nom anterior: Cementiri (aprovació: Ple del 30 de gener de 1980); Cementerio (s. XIX)

NOU, CARRER

NOU. Fou traçat el 1696 en l'eixample projectat pels Morató, fet que explica el seu nom.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Nueva (1939); via número 19 (1936); 14 d'abril (aprovació: Ple del 6 d'abril de 1932); Nueva; Nou de Sant Josep (1755)

NYERROS, CARRER DELS

NYERROS. Una de les dues faccions rivals en què estava dividida la petita noblesa catalana als segles XVI i XVII. El nom deriva de la baronia de Nyer, a l'altra banda del Pirineu. L'altra facció era anomenada els cadells.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

OCCITÀNIA, PARC D'

OCCITÀNIA. És un conjunt de regions europees de llengua d'oc, al sud de França i al nord d'Itàlia, d'una gran cultura literària que ha tingut molta influència en les terres catalanes.

Aprovació: Ple del 29 d'abril de 2002

OLÍMPIA, AVINGUDA D'

OLÍMPIA. És un centre religiós de l'antiga Grècia, al Peloponès, molt conegut pel seu santuari de Zeus Olímpic i pels Jocs Olímpics que s'hi celebraven cada quatre anys en honor d'aquest Déu.

Avui és un símbol de l'esport.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Club Patín; Olimpia (aprovació: Ple del 26 de novembre de 1969)

OLOST, PASSATGE D'

OLOST. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona, al Lluçanès.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

OLOT, CARRER D'

OLOT. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la veïna comarca de la Garrotxa.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

ÒMNIUM CULTURAL, CARRER DE L'

ÒMNIUM CULTURAL. És una societat creada per a la protecció de la cultura catalana, fundada a Barcelona el 1961. S'ha dedicat a l'ensenyament de la llengua i a la formació de mestres de català, a la lluita per la incorporació del català a l'ensenyament, al finançament d'ajuts a la investigació i de premis. El 1969 va crear el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i ha pres posició pels problemes que afecten Catalunya. El nom del carrer és un reconeixement pel 25è aniversari de la seva fundació a Osona.

Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

ONZE DE SETEMBRE, EIX

ONZE DE SETEMBRE. En aquesta data de l'any 1714 Felip V va prendre la ciutat de Barcelona i va posar fi a la guerra de Successió, que va tenir com a conseqüència l'abolició de les constitucions de Catalunya i la imposició del Decret de Nova Planta. Des de finals del segle XIX el moviment catalanista va convertir aquesta data en una diada reivindicativa. El 1980 va ser declarada Festa Nacional de Catalunya pel Parlament de Catalunya.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

ORDI, PARC URBÀ DE L'

ORDI. Cereal. El gra d'aquesta planta gramínia s'utilitza per fer pinso per als animals, malt per a la indústria de la cervesa i per a la fabricació de diferents productes alimentaris. És un conreu habitual a les nostres contrades des de temps immemorial.

ORFEÓ VIGATÀ, PASSATGE DE L'

ORFEÓ VIGATÀ. L'Orfeó de Sant Lluís va ser creat per iniciativa de mossèn Miquel Rovira i Serabassa el 1902, com a cor de la Congregació de Joves, sota la invocació de Maria Immaculada i Sant Lluís Gonzaga, coneguda popularment com els Lluïsos. El 1915 va convertir-se en entitat pròpia amb el nom d'Orfeó Vigatà. L'Orfeó és una entitat ben arrelada a Vic, amb gran activitat en el camp de la música coral i també en el teatre. (148)

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

ORISTÀ, CARRER D'

ORISTÀ. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple de l'11 d'abril de 2005

OSONA, PLAÇA D'

OSONA. És una comarca de Catalunya, de la qual Vic és el cap.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Ausona

Notificació del 10 d'abril de 1979, en què l'Ajuntament de Vic manifesta que no hi havia inconvenient a denominar plaça d'Osona al que llavors era un espai privat.

PACTE DELS VIGATANS, PASSATGE DEL

PACTE DELS VIGATANS. El 17 de maig de 1705, a l'ermita de Sant Sebastià, avui al terme de Vic, es van reunir el vigatà Domènec Perera i Antoni de Peguera amb els principals caps dels vigatans: Carles Regàs i Caballeria, Antoni Puig i Sorribes, Josep Antoni Martí, Josep Moragues, Jaume

Puig de Perafita, Francesc Puig i Sorribes, Antoni Cortada i Francesc Macià Bac de Roda, que es van comprometre a pactar amb Milford Crown, plenipotenciari d'Anglaterra, l'aixecament del país contra Felip V. El pacte, signat a Gènova el 20 de juny de 1705, implicava l'ajuda anglesa de 8.000 peons, 2.000 cavalls i 12.000 fusells, mentre que els vigatans es comprometien amb 6.000 homes a sou d'Anglaterra. (149)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

PAÏSOS CATALANS, AVINGUDA DELS

PAÏSOS CATALANS. És un concepte que defineix el territori de parla catalana, que, de nord a sud, va de Salses a Guardamar de Segura i, de llevant a ponent, de Fraga a Maó. Comprèn el Principat de Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, la Franja de Ponent, Andorra i Catalunya Nord.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: avenida Hispanidad

Tram del carrer de Tagamanent - ronda dels Ausetans

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

Noms anteriors: Esbart de Vic (aprovació: Ple del 30 de gener de 1980) i Victòria (1958)

PARADÍS, PLAÇA DEL

PARADÍS. Nom amb el qual es designava el cementiri a l'alta edat mitjana i que ha perdurat en aquesta plaça. Indica la situació del cementiri de l'antiga catedral. Barcelona, Terrassa i València també tenen un carrer o plaça amb aquest significat. (150)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Paraíso (1939); via número 37 (1936); Paradís (1936); Paraiso; Paradís (1716)

PARE COLL, CARRER DEL

FRANCESC COLL I GUITART (Gombrèn, 1812 - Vic, 1875). Prevere i fundador. Va entrar als dominics de Girona el 1831. Després de la dispersió de la comunitat el 1835, va ser ordenat prevere i va ser vicari de Mojà el 1839. Amb Antoni Maria Claret va emprendre l'evangelització de la societat amb exercicis espirituals, missions populars i publicacions religioses i va recórrer el país durant

deu anys fent de predicador. El 1856 va fundar la congregació religiosa de Terciàries Dominiques de l'Anunciata, dedicades a l'anunci del missatge de salvació a tots, especialment als infants i als joves, mitjançant l'educació. (151)

Aprovació: Ple de 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Padre Coll (aprovació: Ple del 30 de desembre de 1961); Beato Almató (aprovació: Ple del 30 d'agost de 1961); Norte (1939); via número 17 (1936); Nord (1936); Norte s. XIX

PARE GALLISSÀ, CARRER DEL

LLUCIÀ GALLISSÀ I COSTA (Vic, 1731-1810). Religió i bibliotecari. De família distingida, va ingressar a la Companyia de Jesús el 1746. Va ensenyar retòrica, poètica i filosofia a la Universitat de Cervera, on va coincidir amb intel·lectuals de la talla de Josep Finestres i de Bartomeu Pou. L'expulsió dels jesuïtes el 1767 el va fer traslladar a Itàlia i va anar a Ferrara, on va ser nomenat prefecte de la Biblioteca Pública de la Universitat d'aquella ciutat. Va formar una important biblioteca privada que va cedir en condicions favorables a la Biblioteca Episcopal de Vic, que aleshores organitzava el bisbe de Vic Francesc de Veyà i Mola. Va retornar a Vic, on va escriure la seva principal obra: *De vita et scriptis Josephi Finestres et de Monsalvo*, publicada el 1810. El seu retrat consta a la Galeria de Vigatans Il·lustres des de 1893. (152)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Gallisà (1939); via número 75 (1936); Gallissà (1936); Gallisà (1924)

PARE HUIX, CARRER DEL

SALVI HUIX I MIRALPEIX (Santa Margarida de Vallors, 1877 - Lleida, 1936). Bisbe. Ordenat sacerdot el 1903 va entrar a l'Oratori de Sant Felip Neri. Va ser professor del Seminari de Vic i director de la congregació mariana. Va ser nomenat bisbe d'Eivissa el 1927 i traslladat a Lleida el 1935. Allà es va preocupar de la catequesi i del seminari i va animar la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Va ser assassinat el 1936. Va ser nomenat fill adoptiu de Vic al Ple del 9 de març de 1928.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Padre Huix (1958)

PARE MILLAN, PLAÇA DEL

EUSEBI MILLAN I ALONSO (Quiñonera, Sòria, 1886 - Alella, 1956). Escolapi. Va professar el 1903 i va ser ordenat prevere el 1910. Als col·legis de Cuba, on va ser destinat, va aprendre a jugar a bàsquet i va conèixer el seu inspirador, James Naismith. De retorn a Catalunya va introduir-hi aquest esport amb la seva pràctica al col·legi de Sant Antoni durant el curs 1921-1922 i a la Fundació del Club Laietà. Va organitzar partits de competició que s'estengueren a altres col·legis, clubs i poblacions.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Padre Millan, 1973. (amb el vistiplau de la Comissió de Cultura)

PARE RAMBLA, CARRER DEL

PASQUAL RAMBLA I GIL (Vila-real, 1913 - Barcelona, 1984). Franciscà i escriptor. Va entrar a l'orde franciscà el 1929 i el 1936 es va haver d'exiliar a Roma, on es va llicenciar en dret canònic i es va ordenar. Es va doctorar a Salamanca i va residir a Madrid. Destinat a Vic, va ser nomenat rector de la parròquia del Remei, on el 1965 va inaugurar una residència per a obrers per tal d'ajudar els immigrants i va impulsar la Cooperativa d'Habitatges Joan XXIII. Va ser provincial de la província franciscana de Catalunya de 1968 a 1974. És autor de nombroses obres de temàtica religiosa.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

PARE XIFRÉ, CARRER DEL

JOSEP XIFRÉ I MUSACH (Vic, 1817 - Cervera, 1899). Prevere. Ordenat sacerdot el 1840, va ser un dels cinc companys de sant Antoni Maria Claret en la fundació de la congregació dels Missioners del Cor de Maria o claretians. Durant el seu mandat com a director general de l'orde, el va expandir per la resta de l'estat i per l'Àfrica i Amèrica. Tot i ser d'idees tradicionalistes i antiliberals, va combatre igualment l'integrisme. És autor de llibres d'espiritualitat. El seu retrat fou col·locat a la galeria de Vigatans Il·lustres el 1924. (153)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Padre Xifré (aprovació: Ple del 17 de juliol de 1950); Moncada (1939); via número 41 (1936); Montcada (1936); Moncada

PASCUAL BLANCA, OBRER. PARC DE

PASCUAL BLANCA MÀRMOL (Torredonjimeno, 1911 - Vic, 2009). Obrer. Mestre alfabetitzador, jornaler, combatent per la República, reclus en camps de concentració i després empresonat, és un dels homes que va arribar a Vic a mitjan anys 60 i va fer de Vic la seva ciutat. Forma part d'aquelles persones que, gairebé sempre des de l'anonimat, han treballat pel dret dels treballadors i per les nostres llibertats polítiques i nacionals.

Aprovació: Ple del 27 d'abril de 1998

PASSEIG, RAMBLA DEL

PASSEIG. És un segment de les rambles, més ampla que la resta, apte per passejar, urbanitzat modernament el 1958. Remodelada després de construir-hi l'aparcament soterrani el 2005, se n'ha reforçat la destinació per als vianants. (154)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: José Antonio (aprovació: Ple del 17 de juliol de 1950); Santa Clara (1939); via número 12 (1936); Francesc Macià (aprovació: Ple del 16 d'abril de 1931); Alfonso XIII (c. 1927); Santa Clara, Paseo; Santa Clara, Rambla (1716)

PAU, PARC DE LA

PAU. Estat de tranquil·litat entre estats, nacions i persones i amb un mateix.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

PAU CASALS, CARRER DE

PAU CASALS I DEFILLÓ (el Vendrell, 1876 - San Juan de Puerto Rico, 1973). Músic i compositor. Va estudiar a Barcelona, Brussel·les, Madrid i París. Va ser professor de violoncel del Conservatori Municipal de Barcelona. Va dirigir l'orquestra francesa Lamoreux i va formar trio amb J. Thibaut i A. Cortot. Va vincular la música a la cultura popular i va fundar a Barcelona l'Orquestra Pau Casals (1920-1939) i l'Associació Obrera de Concerts (1926-1939). Oposat al franquisme, es va exiliar a Puerto Rico. Va organitzar els Festivals de Prada. Fou autor d'obres com l'oratori *El Pessebre* i l'*Himne a les Nacions Unides*. És considerat el millor violoncel·lista del seu temps.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

PAU CLARIS, CARRER DE

PAU CLARIS I CASADEMUNT (Barcelona, 1586-1641). Eclesiàstic i polític. Canonge de la Seu d'Urgell, va residir a Barcelona des de 1627. Com a president de la Generalitat el 1638, va dur a terme una política antimonàrquica i en la Guerra dels Segadors va proclamar la República Catalana sota protecció francesa, però es va veure obligat a reconèixer el rei de França Lluís XIII.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

PAU PICASSO, CARRER DE

PABLO RUIZ PICASSO (Màlaga, 1881 - Mougins, França, 1973). Pintor, escultor, ceramista i gravador. A Barcelona va entrar en contacte amb el postmodernisme. En les etapes de la seva pintura, anomenades rosa i blava, passà de l'expressió d'un profund dolor espiritual a tenir menys virulència. El 1917 pintà *Les senyorettes del carrer d'Avinyó*, obra amb què inicià el cubisme. La seva es-cultura té influències surrealistes. El 1937 va ser nomenat director del Museu del Prado i va pintar el *Guernica* per al pavelló espanyol de l'exposició Universal de París. La pintura adolorida dels anys de la Segona Guerra Mundial va donar pas a una etapa de profusió creadora: ceràmica, pintura, litografia, escultura. És un dels genis de l'art del segle XX.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

PAU VILA, CARRER DE

PAU VILA I DINARÈS (Sabadell, 1881 - Barcelona, 1980). Geògraf i polític, autodidacte. Va estudiar a Ginebra el 1912 i va viure a Colòmbia. A Barcelona va ser professor de l'Escola Normal de la Generalitat. Es va exiliar el 1939 a Colòmbia i el 1946 s'instal·là a Veneçuela. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans va ser fundador de l'escola geogràfica moderna de Catalunya, Colòmbia i Veneçuela. La seva obra principal és *Divisió territorial de Catalunya*, base de la divisió comarcal.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

PEDRAFORCA, CARRER DEL

PEDRAFORCA. És una muntanya de Catalunya, al Berguedà, de 2491 metres d'altitud. La seva forma característica, que hi dóna nom i que la fa inconfusible, l'han fet una de les muntanyes més

populars del país.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

PELLAIRE DULCET, CARRER DEL

DULCET. Era un pellaire de la ciutat de Vic que va viure a cavall dels segles XIII i XIV, pare de Guillem Dulcet i segurament avi de Jaume Dulcet, ambdós també pellaïres. (155)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

PELLAIRES, CARRER DELS

PELLAIRE. Aquest ofici de qui elabora pells o hi trafica és un dels més tradicionals a Vic.

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

PEP VENTURA, PASSEIG D'EN

JOSEP MARIA VENTURA I CASAS, CONEGUT COM A PEP VENTURA (Alcalà la Real, 1817 - Figueres, 1875). Compositor. Fill d'un militar català, el 1848 dirigia la cobla de Figueres. Va innovar la sardana amb la introducció a la cobla d'un nou tipus de tenora solista, creada pel mestre A. Turon de Perpinyà. Va ser autor de sardanes com "Per tu ploro".

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980 i aprovació del nom del perllongament del carrer al Ple del 13 de desembre de 1993.

Nom anterior: Pep Ventura (1958); Prado de la Riera(1940); via número 69 (1936); Pep Ventura (aprovació: Ple del 28 de juny de 1933); Prado de la Riera (1756); Prat de la Riera (1755).

PERE ALBERC VILA, CARRER DE

PERE ALBERC I VILA (Vic, 1517 - Barcelona, 1582). Prevere i músic. Organista de la catedral de Barcelona a dinou anys, es va dedicar al magisteri de l'orgue en aquesta catedral durant quaranta-sis anys i va tenir renom com a intèrpret a tot Europa. Es va dedicar al disseny i restauració dels principals orgues catalans. Va publicar una col·lecció de madrigals. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1987. (156)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

PERE MATEU, CARRER DE

PERE MATEU. És el primer habitant de Calldetenes del qual es té constància documental. L'any 1329 Pere Mateu, de Calldetenes, reconeix deure al seu cunyat Pere de Rubianet el dot de la seva germana Grimunda. Una banda del carrer és de Calldetenes, i l'altra, de Vic. (157)

Aprovació: Ple del 19 de setembre de 1988

PERE MIALET, CARRER DE

PERE MIALET I CRESPI (Vic, 1928 - 1982). De jove va col·laborar amb el grup de teatre dels clarretians del pare Pujades i, més endavant, en les festes de la Calla. El 1968 es va traslladar a viure al barri de Santa Anna i va ser un animador i organitzador de festes, sobretot per a la mainada. Va fundar la coral Xicalla. (158)

Aprovació: Ple del 27 de juny de 1988

PERE II EL GRAN, CARRER DE

PERE EL GRAN (València, 1240 - Vilafranca del Penedès, 1285). Rei d'Aragó, de València i de Sicília i comte de Barcelona (1276-1285). Va continuar l'expansió per la Mediterrània, va incorporar Sicília a la corona i va consolidar les bases de les institucions catalanes, en què va haver de cedir poder a la noblesa. Va derrotar l'exèrcit croat que envaïa el Principat a Coll de Panissars el 1285, a causa del seu conflicte amb el papa i Carles d'Anjou per l'illa de Sicília.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Reyes Católicos (1958)

PEROT ROCAGUINARDA, CARRER DE

PEROT ROCAGUINARDA (Oristà, 1587 - Nàpols, c. 1635). Bandoler. Fill de pagesos benestants, va prendre partit pels nyerros. Va formar quadrilla pròpia i va arribar a les portes de Barcelona. Va assetjar el palau episcopal de Vic, feu dels cadells, i va intervenir a Ripoll en defensa de l'abat en les lluites que va tenir contra aquesta facció rival. Perseguit per la justícia, es va acollir a l'indult i va anar a Nàpols a servir el rei als Terços Espanyols. Va ser cèlebre en el seu temps i és esmentat per

Cervantes al Quixot i pel rector de Vallfogona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Héroes del Alcázar

PES, PLAÇA DEL

PES. Nom derivat del pes de la farina, operació que tenia lloc a la llotja d'arcades obertes al primer edifici del consell municipal el 1495. Al segle XIX va absorbir la plaça de la Rosa. Les parades de venda de peix que hi havia van fer que es conegués també com a plaça del Peix o de la Peixateria. (159)

Ple de 30 de gener de 1980

Nom anterior: Peso; via número 3 (1936); Peix (1936); Pescaderia (1857) Pez (1842); Peso (1831), Pes (1716)

PESCADORS, PASSATGE DELS

PESCADORS. L'afició a la pesca esportiva a Vic va cristal·litzar en la formació de l'Agrupació de Pescadors Esportius el 1920, que entre altres activitats organitzava concursos de pesca al riu Mèder els anys de mig segle XX.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

PI, CARRER DEL

PI. És un arbre de fulla d'agulla perenne de la família de les pinàcies, de tronc resinós, de forma cònica de jove i més ampla i irregular en els adults. Abunda a les muntanyes d'Osona, sobretot les varietats del pi blanc i de pi roig o rojalet.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via D, E i H (1970)

PIETAT, PLAÇA DE LA

PIETAT. És coneguda amb aquest nom des del segle XVII, perquè la presideix la façana de l'església dedicada a la Pietat, tot i que fins al 1980 el nom oficial fou el de plaça Vella. Aquesta plaça Vella

era el fruit d'una modificació urbanística anterior, del segle XVI. (160)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Vieja (1939); via número 8 (1936); Vieja; Vella de la Pietat (1755)

PIRINEU, CARRER DEL

PIRINEU. Aquesta serralada, situada al nord de la península Ibèrica, s'estén des de la costa cantàbrica fins a la mediterrània. És a l'hora el lligam que uneix la península amb Europa i la serralada que les separa. La part sud s'estén per Navarra, l'Aragó i Catalunya. A Catalunya destaquen els massissos de Besiberri, pica d'Estats, coma Pedrosa, Carlit, Puigmal i Canigó.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: calle del Pirineo (1958)

PIUS XII, AVINGUDA DE

PIUS XII. Eugenio Pacelli (Roma, 1876 - Castelgandolfo, 1958). Papa amb el nom de Pius XII (1939-1958). Durant la Segona Guerra Mundial va crear una comissió d'assistència per a presoners i refugiats i va donar asil a molt jueus, malgrat que alguns sectors li van retreure el fet que no condemnés enèrgicament el nazisme. En el pla doctrinal, se situa en la tradició. El 1950 va definir com a dogma l'Assumpció de la mare de Déu.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Pío XII (1958)

PLA DE BALENYÀ, CARRER DEL

PLA DE BALENYÀ. Casa pairal del propietari dels solars resultants de la urbanització de l'Horta d'en Xandri amb la construcció d'aquest carrer, iniciada el 1862. En un principi es va anomenar carrer de Puigrefagut, cognom del propietari esmentat. (161)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Pla de Baleñá (1939); via número 14 (1936); Pla de Balenyà (1895); Puigrefagut (1875)

PLA DEL MASET, CARRER DEL

PLA DEL MASET. Era el pla on s'estenien els camps de conreu del Maset, masoveria del Pujolar, on avui ha crescut el nucli de la Guixa.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985 i del 13 de desembre de 1993

PLA DEL REMEI, PASSATGE DEL

PLA DEL REMEI. Era una plana de camps de conreu a tocar de l'església del Remei, on es va construir el barri del Remei a partir de mig segle XX.

El nom d'aquest passatge consta als expedients d'obres particulars des de 1983.

PLANES BONES, CAMÍ DE

PLANES BONES. Era una masia del terme de Vic d'origen medieval. El nom recorda l'antic Prat Narbonès.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: camí de Planes Bones

POETA JORDI DE SANT JORDI, CARRER DEL

JORDI DE SANT JORDI (+ 1424). Cavaller i escriptor. Va viure a la cort reial i va participar a l'expedició a Sardenya i Còrsega de 1420, on va ser adobat cavaller. La seva poesia és trobadoresca amb influència de Petrarca. De la seva obra cal esmentar els poemes "Estramps" i "Presoner".

Aprovació: Ple del 27 de març de 2000

POMPEU FABRA, PLAÇA DE

POMPEU FABRA I POCH (Gràcia, 1868 - Prada de Conflent, 1948). Gramàtic i lingüista. És l'inspirador i el principal impulsor de la codificació ortogràfica o gramatical de la llengua catalana, autor del *Diccionari general de la llengua catalana*, considerat com a normatiu. Va tenir cura especial de l'ensenyament i de la renovació lingüística. Va ser catedràtic de la Universitat de Barcelona el 1932 i es va exiliar el 1939.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

El nom d'aquesta plaça havia estat aprovat pel Ple del 28 d'octubre de 1976.

PONT, CARRER DEL

PONT. La denominació d'aquest carrer és d'origen medieval i es refereix al pas superior que en aquella època comunicava les cases per sobre del carrer, a manera de pont. (162)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Puente (1939); via número 51 (1936); Pont (1936); Puente; Pont

PORTAL DE LA RAMBLA, CARRER DEL

És un carrer de nova obertura que connecta el carrer del Pla de Balenyà amb la rambla del Carme.

Aprovació: Ple del 29 de setembre de 2003

PRAT D'EN GALLINERS, CARRER DEL

PRAT D'EN GALLINERS. És un indret vora el riu, passat el pont de Queralt, que a finals del segle XVIII el municipi va condicionar com a lloc d'expansió dels ciutadans. (163)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Prat de Galliners(1939); via número 47 (1936); Prats d'en Galliners (1936); Prat de Galliners

PRATS DE LLUÇANÈS, CARRETERA DE

PRATS DE LLUÇANÈS. És un municipi de la comarca d'Osona, cap de la comarca natural del Lluçanès.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: carretera de Gironella

Tram carrer de l'Esbart de Vic - Carrer del bisbe Font Andreu. Aprovació: Ple del 29 de juliol de 1996

Noms anteriors: M. S. Salarich i Torrents (aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993); Prats (aprovació: Ple del 30 de gener de 1980)

PRIMAVERA, CARRER DE LA

PRIMAVERA. Al mateix Ple, es va donar nom a altres dues estacions de l'any: l'estiu i l'hivern. Així en aquell sector hi ha carrers dedicats a les quatre estacions. La tardor hi era des de 1984.

Aprovació: Ple del 19 de setembre de 1988

PROGRÉS, CARRER DEL

PROGRÉS. És un dels principis de la revolució lliberal. Es va donar aquest nom al carrer obert el 1868 amb l'enderroc de l'antic teatre municipal, el primer teatre que tingué la ciutat, que havia estat edificat al segle XVII. (164)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Progreso (1939); via número 41 (1936); Progrés (1936); Progreso

PROVIDÈNCIA, CARRER DE LA

PROVIDÈNCIA. És un cop de sort que arriba en el moment just per salvar una situació o, si és divina, acció per la qual Déu condueix els fets i les criatures cap al fi que els ha assignat.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Providència (1958)

PRUIT, CARRER DE

PRUIT. És un antic municipi de la comarca d'Osona, unit des de 1978 al de Rupit. L'església parroquial de Pruit, dedicada a sant Andreu, resultat de l'ampliació de l'església romànica, feta al segle XVIII, destaca en un lloc alterós entre els boscos de la contrada.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

PUIG DELS JUEUS, CARRER DEL

PUIG DELS JUEUS. És un petit turó prop la ciutat, a la banda NE, prop del qual els jueus de Vic van comprar el 1327 un terreny per tenir-hi cementiri propi. Aquest fet ha donat nom a aquest turó. (165)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

PUIG-L'AGULLA, CARRER DE

PUIG-L'AGULLA. Aquest santuari, dedicat a la Mare de Déu, va ser construït al segle XVII al lloc d'aquest nom on es va trobar en l'època medieval la imatge que es venerava a l'església de Vil·lleons, que havia estat destruïda pels francesos. La gran concurrència de fidels va fer que al segle XVIII es construís una hostatgeria i una nova església. Aquest santuari va atraure la devoció de les poblacions properes i és un indret molt concorregut pels vigatans.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Puiglagulla (1958)

PUIGMAL, CARRER DEL

PUIGMAL. Aquest cim del Pirineu oriental fa de límit entre l'Alta Cerdanya i el Ripollès. Pel vessant cerdà aboca les aigües a la conca del riu Segre, i pel del Ripollès, a la del Ter amb el riu de Núria.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Puigmal (1958)

PUIGSACALM, CARRER DEL

PUIGSACALM. Aquest cim de la Serralada Transversal, al municipi de la Vall d'en Bas, de 1513 metres d'altitud, fa de límit entre el Collsacabra i el pla d'en Bas. És cobert de faig i de roure.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Puigsacalm (1958)

RAFAEL CASANOVA, AVINGUDA DE

RAFAEL CASANOVA I COMES (Moià, c. 1660 - Sant Boi de Llobregat, 1743)

Es va proclamar partidari de l'arxiduc i va participar en la revolta antiborbònica de Barcelona comandada per Antoni de Villarroya. Va ser el darrer conseller en cap de Barcelona (1713-1714). Va decretar la mobilització general de la ciutat davant el setge de l'exèrcit de Felip V i va comandar un exèrcit civicomilitar. Va ser donat per mort i, beneficiat per una amnistia el 1716, va exercir d'advocat fins a la seva mort.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: carretera a la Serra de Sanferm

RAFAEL GAY DE MONTELLÀ, CARRER DE

RAFAEL GAY DE MONTELLÀ (Vic, 1882 - Barcelona, 1969). Jurista. Va estudiar dret mercantil a Barcelona i de jove s'adherí a la Lliga Regionalista. Va ser autor de *Prontuario de la jurisprudencia mercantil* i d'altres obres. Va llegir la conferència de Balmes de 1935 a la Sala de la Columna de l'Ajuntament de Vic.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

RAFAEL SUBIRACHS I RICART, CARRER DE

RAFAEL SUBIRACHS I RICART (Vic, 1902-1977). Compositor. Fou nomenat sotsdirector de l'Orfeó Vigatà el 1924 i director el 1957. Va ser director de l'Escola de Música de Vic (1928) i de la Banda Municipal. Va fundar l'Orquestra de Cambra (1931) i l'Acadèmia de Música de Santa Cecília, filial del conservatori del Liceu (1953). Va organitzar els festivals de música de Vic de 1958 a 1967 i va ser autor de nombroses composicions. (166)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

RAIMON D'ABADAL, CARRER DE

RAIMON D'ABADAL I CALDERÓ (Vic, 1862 - Rupia, 1945). Polític i advocat. Elegit diputat conser-vador per Vic el 1899, va ser membre de la Lliga Regionalista des de la seva fundació el 1901. Va ser president de l'Ateneu Barcelonès i de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Elegit degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona del 1924 al 1926, va ser desterrat per la dictadura de Primo de Rivera. Diputat a les Corts de la República i al Parlament de Catalunya, va ser contrari a l'expulsió dels jesuïtes i a la llei de contractes de conreu. Es va exiliar el 1936 i es va retirar de la política. L'acte de col·locació del seu retrat a la Galeria de Vigatans Il·lustres es va fer el 1983. (167)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Raimundo de Abadal (1958)

RAMADA, CARRER DE LA

RAMADA. L'antic camí ramader que passava fora de la primitiva muralla es va convertir en un dels carrers principals, en ampliar-se el recinte murallat, i va prendre ja en l'època medieval un nom al·lusiu al ramat que hi passava. (168)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Ramada (1970); San Antonio Maria Claret (1950); Beato Antonio Maria Claret (1939); via número 56 (1936); Beat Pare Claret (aprovació: Comissió de Govern del 28 de novembre de 1934 i Ple del 5 de desembre de 1934); Ramada

RAMON ARAMON I SERRA, PARC DE

RAMON ARAMON I SERRA (Barcelona, 1907-2000). Va estudiar a Barcelona i Madrid i va ampliar coneixements a Leipzig i Berlín. Exclòs de la vida acadèmica per les autoritats franquistes, es va dedicar de ple a l'Institut d'Estudis Catalans, del qual va ser secretari de 1942 a 1982. Li van concedir el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 1987. És autor d'*Estudis de llengua i literatura*.

Aprovació: Ple del 2 de maig de 2001

RAMON DE CASANOVA I DE MIR, CARRER DE

RAMON DE CASANOVA I DE MIR (Vic, 1811 - Barcelona, 1875). Agricultor. Era l'hereu de la casa pairal de Casanova, al Moianès. Es va interessar pels problemes agrícoles i va ser fundador de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, comissari regi d'agricultura a la província de Barcelona, membre de l'Acadèmia de Ciència i Arts i president de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País. Va publicar: *Cartilla de Agricultura* i diverses memòries.

Aprovació: Ple del 24 de setembre de 1997

Nom anterior: carrer Ramon de Casanova i Mur (aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982). Rectificació del 1997 per error en transcripció del segon cognom

RAMON DE TERRADES, CARRER DE

RAMON DE TERRADES (Vic ? - Mallorca, 1348). Mercader vigatà establert a Mallorca. Al seu testament va deixar 600 lliures barceloneses amb les quals s'havien de construir a Vic dues cases o

naus, de tres tramades d'arcs de pedra i cobertes d'embigat, una per a homes i l'altra per a dones, a l'inici del carrer de Sant Pere, que havien de tenir la funció d'hospital, el qual havia de ser administrat pel consell municipal. Amb el temps, l'hospital d'en Ramon de Terrades va esdevenir el principal hospital de Vic: l'Hospital de la Santa Creu. (169)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

RAMON LLULL, CARRER DE

RAMON LLULL (Palma de Mallorca, 1232 - Tunis o Palma de Mallorca c. 1316). Teòleg, filòsof, missioner i escriptor. Va viure a la cort dels reis de Mallorca fins que cap al 1262 es va posar al servei de la fe i va viatjar constantment per Europa i el nord de l'Àfrica, on anà a universitats, corts reials i a la cort papal. Va dirigir la seva actuació a la conversió dels infidels i a aconseguir la fundació de monestirs per a la formació de missioners. Va tractar diverses matèries filosòfiques en llengua catalana, en un temps que sols s'utilitzava el llatí per fer-ho. És autor de *L'Art* i d'una extensa obra de teologia, dret, política, mística, etc.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Ramón Lull; Raimundo Lull; Santa Ana (abans de 1970)

RAMON MASFERRER I ARQUIMBAU, CARRER DE

RAMON MASFERRER I ARQUIMBAU (Vic, 1850 - Cottabato, Filipines, 1884). Metge i botànic. Es va llicenciar en medicina i ciències naturals. Va participar en l'Esbart de Vic i en el Círcol Literari. Va ingressar al cos de sanitat militar. Va ser autor de *Recuerdos botánicos de Vich* i *Estudio de la flora de la Plana de Vich*. Va donar el seu herbari al Círcol Literari. (170)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

RAMON MASFERRER I SOLÀ, CARRER DE

RAMON MASFERRER I SOLÀ (Granollers del Vallès, 1913 - Vic, 2004) Cofundador de l'Agrupació Excursionista de Vic el 1928 que, amb la unió d'altres petites entitats, el 1931 es va transformar en la Unió Excursionista de Vic. Des de 1935 va fer promoció del Mercat del Ram i va editar la revista

del Mercat del Ram fins al 1985 i també la *Revista Vic* per a la Festa Major. El 1954 va crear la primera oficina de turisme de Vic. (171)

Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

RAMON MUNTANER, CARRER DE

RAMON MUNTANER (Peralada, 1265 - Eivissa, 1336). Cronista i militar. Va participar en la preparació de la conquesta de Menorca el 1286 i Roger de Flor li va confiar càrrecs administratius i militars en l'expedició dels almogàvers a orient. Va redactar la crònica que porta el seu nom i en què explica la història dels reis d'Aragó, des de la infantesa de Jaume I fins a la coronació d'Alfons el Benigne. Destaca el relat de l'expedició dels almogàvers a orient per la seva expressivitat i vivesa ja que el cronista la va viure directament.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Botánico Micó B (1974)

RAMON SALA I SAÇALA, CARRER DE

RAMON SALA I SAÇALA (Vic, 1665-1697). Va ser nomenat veguer i batlle de Vic, fet que indica el seu prestigi en ésser vedat aquests càrrecs als naturals de la ciutat. Va destacar en la lluita contra els francesos en les guerres dels darrers anys del segle XVII. Amb les accions dels homes que comanava va aconseguir sonades victòries a la Garrotxa i va deslliurar la ciutat dels efectes devastadors d'una ocupació enemiga. El seu retrat va ser col·locat a la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1897. (172)

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

RAMON SEGARRA I OLIVA, PLAÇA DE

RAMON SEGARRA I OLIVA (Barcelona, 1955-2011). Veí del barri dels Caputxins. Gràcies a la seva intervenció, es van poder aconseguir millores pel barri, com la conversió d'una zona desaprovada en espai de joc i esbarjo per a la canalla del barri, amb gronxadors i una petita sorrera. Va ser inaugurada el 27 de novembre de 2011. (173)

Aprovació: Ple del 2 maig de 2011

RAMON SOLER, CARRER DE

RAMON SOLER I NOGUERA. Casat amb la vigatana Dolors Vilabella i Viquer. El 20 de febrer de 1882, juntament amb els vigatans Josep Pericas i Comella i Ramon Boixeda i Rifà; Domènec Comella i Calonge, de Roda de Ter; Llucià Poudevida i Calonge i Pere Reixach i Rifà, de Barcelona, va crear la societat mercantil Pericas, Boixeda, Reixach i Companyia, dedicada inicialment al tèxtil, que seria la primera empresa elèctrica d'Osona, que finalment es convertiria en Energia Eléctrica del Ter, SA. (174)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

RAMON TORRENTS I RIUS, PASSATGE DE

RAMON TORRENTS I RIU (Vic, 1910-1971). Pintor i decorador. Pertanyia a una nissaga d'artistes vinculats a l'Escola de Dibuix de Vic, on ell estudià i de la qual fou director. Es va formar a l'Escola d'Arts i Oficis de Sant Jordi i a la Lotja de Barcelona. Va col·laborar amb Josep Maria Sert en la decoració de la catedral de Vic i va decorar amb pintures de temàtica històrica municipal el despatx de l'alcaldia de l'Ajuntament de Vic. Va participar en diferents exposicions i són notables les restauracions que va fer al Palau Moja de Barcelona i a les cases Cortada i Parrella, de Vic. (175)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

RAVAL CORTINES, CARRER DEL

RAVAL CORTINES. Entorn de la fàbrica de rajols de Llucià Cortinas i Sala, que estava en funcionament el 1864, va créixer un petit raval de cases que es va conèixer amb el cognom del propietari de la fàbrica i dels terrenys propers.

Aprovació: Ple 30 del gener de 1980

Nom anterior: Arrabal Cortinas 1889

RECTOR DE VALLFOGONA, CARRER

FRANCESC VICENÇ GARCIA, CONEGUT COM EL RECTOR DE VALLFOGONA (Tortosa, 1579 - Vallfogona de Riucorb, 1623). Poeta i prevere. Va estudiar a les universitats de Barcelona i Lleida i potser també a la de Saragossa de l'any 1599 al 1601. Va ser ordenat a Vic el 1605 i des de 1607 fins a la seva mort va ser rector de la parròquia de Santa Maria de Vallfogona de Riucorb, a la Se-

garra. La seva obra poètica abasta la temàtica amorosa, moralista, satírica, burlesca i religiosa. És popular pel seu anecdotari i per la seva poesia jocosa, que el va mitificar al segle XIX, i és un dels poetes més representatius del barroc català. Entre altres obres és autor de *L'Armonia del Parnàs*.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

REMEI, CARRER DEL

REMEI. A la part sud del pont que travessa el Mèder, conegut com a pont del Remei, el 1373 hi havia un petit oratori dedicat a la Mare de Déu del Remei. Aquest oratori i l'església del Remei, construïda al segle XVIII, han donat el nom al carrer. (176)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Remedio (1939); via número 67 (1936); Remei (1936); Remedio

REUS, CARRER DE

REUS. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Baix Camp.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

RIERA, CARRER DE LA

RIERA. Aquest carrer es coneix amb aquest nom des d'època medieval. Sobre l'origen del nom, tradicionalment se suposa que procedeix d'un curs d'aigua que acabava a les basses, al pont i als arcs, nom que tenen els carrers del capdavant del carrer de la Riera. Probablement recorda el cognom d'una persona o família important que tenia casa en aquest carrer. (177)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Riera (1939); via número 51 (1936); Riera

RIERA MAJOR, CARRER DE LA

RIERA MAJOR. Aquesta riera és un afluent del Ter per la banda dreta, aigua avall de l'embassament de Sau. Es forma al Montseny, al terme de Viladrau, i s'escola pels termes de Sant Sadurní d'Osormort i Vilanova de Sau.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior: Serra de Sanferm via C (1970)

RIPOLL, CARRER DE

RIPOLL. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Ripollès.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

RODA, CARRETERA DE

RODA DE TER. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

(1936)

ROQUETA, CARRER DE LA

ROQUETA. Sembla que en aquest indret hi havia un camp, en una part del qual sobresortia una roca, per la qual cosa es coneixia com a camp de la Roqueta. (178)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: barrio la Roqueta (1957)

ROURE, PASSATGE DEL

ROURE. És un arbre robust, de capçada ampla i brancatge gruixut, de fulles lobulades que s'assequen a la tardor. Abunda als marges de la plana de Vic i a les muntanyes que l'envolten.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

RUPIT, CARRER DE

RUPIT. És una vila de Catalunya, a la comarca d'Osona, de reconeguda atracció turística, seu del municipi de Rupit i Pruit.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986.

SABADELL, CARRER DE

SABADELL. És una ciutat i municipi de Catalunya, a la comarca del Vallès Occidental, la capitalitat de la qual comparteix amb Terrassa.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

SAGRADA FAMÍLIA, CARRER DE LA

SAGRADA FAMÍLIA. Representa la devoció a Jesús, Maria i Josep, que ha tingut gran difusió a partir del segle XVII per la influència espiritual de sant Bernat, Sant Ignasi de Loiola, Santa Teresa de Jesús i altres i per l'art religiós, i sobretot al segle XIX per les diverses associacions fundades a França i Bèlgica. N'és una mostra la dedicació del temple expiatori de Barcelona projectat per Antoni Gaudí. (179)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Sagrada Família (1958)

SALVADOR ALLENDE GOSSENS, CARRER DE

SALVADOR ALLENDE GOSSENS (Valparaíso, 1909 - Santiago 1973). Polític xilè. Va ser un dels fundadors del Partido Socialista de Chile el 1932. Va ser elegit president de la República de Xile el 1970, com a cap de la coalició d'esquerra Unidad Popular. Va nacionalitzar la banca i algunes empreses i es va decantar cap al moviment de països no alineats. Va morir durant el cop d'estat del general Pinochet. La seva mort el va convertir en símbol de la democràcia i de la llibertat enfront de les dictadures militars sud-americanes i va ser commemorat en el 25è aniversari.

Aprovació: Ple del 30 de novembre de 1998

SALVADOR DALÍ, CARRER DE

SALVADOR DALÍ I DOMÈNECH (Figueres, 1904 - 1989). Pintor, gravador i escriptor. A París va ser un dels principals surrealistes, però la seva pintura va anar cap a un academicisme que dissimula les seves arrels oníriques. Les seves excentricitats reflectien la contradicció entre la seva adhesió a les virtuts del surrealisme i les seves proclames a favor de l'ordre moral i polític. Va fundar a Figueres un museu monogràfic de la seva obra, que es va inaugurar el 1974 i és dels més visitats de Catalunya.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

SALVADOR ESPRIU, CARRER DE

SALVADOR ESPRIU I CASTELLÓ (Santa Coloma de Farners, 1913 - Barcelona, 1985). Escriptor. Va estudiar dret i història antiga a la Universitat de Barcelona i va viatjar pel Pròxim Orient. Durant la Guerra Civil va ser mobilitzat per l'exèrcit republicà. Narrador de gran rigor, sarcàstic i pessimista, va escriure *Ariadna al laberint grotesc* el 1935 i, com a poeta, *Les cançons d'Ariadna* i *El cementiri de Sinera*. A *La pell de brau* i *El llibre de Sinera* reflexiona sobre la Guerra Civil i sobre la realitat catalana. Com a dramaturg, va escriure *Primera història d'Esther*. La seva obra és un símbol de la literatura catalana i de la voluntat de ser de tot un poble.

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

SALT DE LA MINYONA, CARRER DEL

EL SALT DE LA MINYONA. Indret on es troba el mirador de la Mare de Déu dels Cingles, prop el cim dels Munts, als cingles de Vilanova de Sau. El seu nom rememora el llegendari salt que va fer daltabaix una minyona per no fer tard a missa a l'església que hi ha sota la cinglera. La intervenció divina va fer que no li passés res, però en tornar a fer el salt un altre dia la minyona va resultar morta. (180)

Aprovació: Ple de 4 de juny de 2012

SANT ANTONI, CARRER DE

ANTONI DE PÀDUA. Franciscà i sant (Lisboa, 1195 – Pàdua, 1235). Nom que prengué Ferran de Bulloes en entrar en religió el 1215. Va predicar al nord de l'Àfrica i a Itàlia es va distingir per la seva oratòria. És el patró dels mestres d'obres i paletes, els quals s'hi encomanaven, perquè els protegís de les caigudes i perills que corrien en l'exercici del seu ofici. Se'l representa amb l'hàbit franciscà i amb l'infant Jesús a coll, com es veu a les fornícules que hi ha en aquest carrer, on es va començar a edificar el 1734.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Antonio (1939); via número 23 (1936); Sant Antoni (1936); San Antonio; Sant Antoni (1755)

SANT ANTONI MARIA CLARET, CARRER DE

ANTONI MARIA CLARET I CLARÀ (Sallent, 1807 - Fontfreda, Llenguadoc, 1870). Fundador i sant. Va ser ordenat el 1835 i, a partir de 1841, es va establir a Vic per dedicar-se a la vida missionera. Va recórrer moltes poblacions del bisbats de Vic, Tarragona, Lleida, Solsona i Girona, on la seva predicació tingué gran èxit i va ser un gran propagador dels escrits religiosos. Va fundar la Congregació del Missioners Fills del Cor de Maria (claretians) per fer missions als pobles i exercicis a casa i els va establir a l'antic convent de la Mercè. Va ser arquebisbe de Cuba i confessor de la reina Isabel II. És autor de *Camí dret i segur per arribar al cel*, el llibre català més divulgat al segle XIX. Va ser beatificat el 1934 i canonitzat el 1950. (181)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Antonio Maria Claret (1970); Merced

SANT BARTOMEU DEL GRAU, CARRER DE

SANT BARTOMEU DEL GRAU. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

SANT BERNAT CALBÓ, AVINGUDA DE

BERNAT CALBÓ (Reus, 1180 - Vic, 1243). Abat, bisbe i sant. El 1215 va entrar de monjo al monestir de Santes Creus, d'on va ser nomenat abat el 1225. Escollit bisbe de Vic pel seu prestigi el 1233 va pacificar la clerecia, dividida per la dimissió forçada del seu antecessor, el bisbe Guillem de Tavertet, va vetllar per la disciplina eclesiàstica i va defensar els drets del bisbat enfront de la noblesa. Va participar a les Corts de Montsó el 1236, on va prendre el compromís d'acompanyar el rei Jaume I en la conquesta de València el 1238. El seu culte, aprovat de primer només pels bisbes de Vic, va ser ratificat pel papa Climent XI el 1710. (182)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Cristo Rey (1958)

SANT COSME I SANT DAMIÀ, PASSATGE DE

COSME i DAMIÀ. Màrtirs i sants. La tradició els fa d'origen àrab i de professió metges. Van ser

màrtirs de la persecució de l'emperador Dioclecià a Síria al segle IV. Són els patrons dels metges i dels farmacèutics.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Cosme y San Damián. El 1970 es va autoritzar verbalment per donar aquest nom a un passatge particular.

SANT DOMÈNEC, RAMBLA DE

SANT DOMÈNEC. La rambla rep el nom de l'església i convent de l'orde dels predicadors o dominics. L'església, dedicada al fundador de l'orde, sant Domènec de Guzman (1170-1221), es va començar el 1708 i el claustre es va acabar el 1723. Són obra dels Morató. (183)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Santo Domingo (1939); via número 12 (1936); Sant Domènec (1936); Santo Domingo

SANT FELIP, PLAÇA DE

SANT FELIP. L'església i casal de la Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri, establerts el 1714, i amb entrada per la plaça Nova medieval, van acabar fent-li canviar el nom. (184)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Felipe (aprovació: 17 de juliol de 1950); Nueva (1939); via número 4 (1936), Nova (1936); Nueva; Nova (1716)

SANT FIDEL, CARRER DE

MARC REYD, EN RELIGIÓ FIDEL DE SIGMARINGA (Sigmaringa, Alemanya, 1577 - Sevis, Suïssa, 1622). Màrtir i sant. Professor i advocat va ingressar a l'orde dels caputxins i va predicar contra els protestants i calvinistes. Va ser canonitzat el 1743. El seu nom es va donar a un dels carrers de l'exemple Morató obert al segle XVIII. (185)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Fidel (1939); via número 22 (1936); Sant Fidel (1936); San Fidel (1889); Nou de Santa Clara (Cadastre 1755)

SANT FRANCESC, CARRER DE

SANT FRANCESC. La construcció del primer convent de franciscans, que hi va haver a la ciutat al segle XIII, va donar, ja en l'època medieval, el nom del fundador de l'orde franciscà al carrer nascut fora muralles, a banda i banda de l'antiga via romana i camí ral en direcció a Barcelona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Francisco (1939); via número 48 (1936); Sant Francesc (1936); San Francisco

Nom popular: la Calla (186)., del :C, í“e”

SANT HILARI SACALM, CARRETERA DE

SANT HILARI SACALM. És un municipi de Catalunya, a la comarca de la Selva.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Hilario Sacalm

SANT HIPÒLIT, CARRETERA DE

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona, al Voltreganès.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: carretera de Ribas i carretera de San Hipólito

SANT ISIDRE, CARRER DE

ISIDRE (Madrid, c. 1070-1130). Pagès i sant. Patró dels pagesos, va ser canonitzat el 1622. Va desbancar pràcticament sant Galderic, patró històric dels pagesos catalans. (187)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Isidro (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

SANT JAUME, CARRER DE

SANT JAUME DELS MALALTS O DE LA CALLA. Capella situada al peu de l'antic camí ral de Barcelona, fora de la ciutat. Prop hi havia una casa on vivien els malalts de mals contagiosos, identi-

ficats amb la lepra. Consta des de 1210 i es conserva l'edifici romànic amb un atri gòtic, destinats avui a usos profans. La capella, que ha donat nom al carrer, és dedicada a sant Jaume, anomenat el Major, un dels apòstols de Jesucrist, vinculat per la tradició a la península Ibèrica per la seva suposada predicació i estada a Saragossa i la seva sepultura a Santiago de Compostel·la, un dels principals centres de pelegrinatge d'occident. (188)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Jaime (1958)

SANT JAUME, PASSATGE DE

V. SANT JAUME

SANT JAUME, PARC DE

V. SANT JAUME

SANT JOAN BOSCO, CARRER DE

GIOVANNI BOSCO. Pedagóg i sant (Becchi, 1815 - Torí, 1888). El 1851 va iniciar la tasca pastoral entre infants i el 1859 va fundar la congregació salesiana, dedicada a l'ensenyament. Va ser canonitzat el 1934. És patró dels editors i dels aprenents.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Juan Bosco (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

SANT JOAN DE FÀBREGUES, CARRER DE

SANT JOAN DE FÀBREGUES. És una antiga parròquia del municipi de Rupit, a Osona, sobre la cinglera que limita el Collsacabra amb la vall del Ter. És un edifici romànic, refet al segle XI i modificat després del terratrèmol de 1427, que consta d'una nau, tres absis i cimbori, i recentment ha estat restaurada. Fins al 1878 va ser l'església parroquial de la vila de Rupit.

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

SANT JORDI, CARRER DE

SANT JORDI. La capella de Sant Jordi de Puigseslloses es va construir el 1477 al terme de Folgueroles i és on mossèn Jacint Verdaguer va cantar la primera missa el 1870. El carrer va néixer al camí que portava a Folgueroles i a aquesta capella, dedicada a sant Jordi, màrtir i sant de Palestina al segle IV, el culte del qual es va estendre ràpidament per occident. La llegenda, segons la qual va donar mort a un terrible drac per alliberar una donzella o princesa, va tenir molta difusió, i moltes nacions, com Catalunya, el tenen com a patró.

Aprovació: Ple de 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Jorge (1939); via número 32 (1936); Sant Jordi (1936); San Jorge (1924); San Jordi (aprovació: Ple del 14 d'abril de 1909); camí a la Fàbrica Nova

SANT JORDI, PASSATGE DE

V. SANT JORDI

Notificació de governació del 21 de juny de 1988 en què l'Ajuntament manifesta que no hi ha cap inconvenient que aquesta zona particular s'anomeni passatge de Sant Jordi.

SANT JOSEP, CARRER DE

JOSEP. Sant. Sant Josep era l'espòs de Maria, mare de Jesús. Josep era el nom dels dos propietaris que cediren els terrenys perquè s'obris en construir la casa Comella i la casa Costa, a la rambla.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San José (1939); via número 52 (1936); Sant Josep (1936); San José (aprovació: Ple del 9 de novembre de 1901)

SANT JULIÀ D'AUVÈRNIA, PARC DE

JULIÀ D'AUVÈRNIA O DE BRIOUDE. Màrtir i sant (s. IV). Natural de Vienne (França), va servir a l'exèrcit romà. L'emperador Crispinià va voler fer-lo abjurar de la seva fe cristiana i en no aconseguir-ho el va fer decapitar a Brioude. Se'l representa com a cavaller que porta la creu i la palma del

martiri i és el patró dels aluders i pellaies. (189)
Aprovació: Ple del 28 de novembre de 2005

SANT JUST, CARRER DE

SANT JUST. Segons la tradició aquest sant confessor havia nascut a Vic al segle X. A l'indret on es fixava el seu naixement es va construir una església al segle XVI, fet que va motivar que el carrer medieval d'en Bruguera es conegués a partir d'aleshores com a carrer de Sant Just. Aquest carrer, que inicialment moria al carrer de la Riera, es va perllongar el 1868 amb l'obertura del tram fins a la rambla. (190)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Justo (1939); via número 54 (1936); Sant Just (1936); San Justo; d'en Bruguera

SANT LLÀTZER, CARRER DE

SANT LLÀTZER. Aquesta capella, construïda al segle XVI al terme municipal de Vic, és dedicada al sant advocat contra les malalties infeccioses. Ha donat nom al sector on es troba, urbanitzat els darrers anys. (191)

Aprovació: Ple del 24 de febrer de 1984

SANT LLÀTZER, PARC DE

V. SANT LLÀTZER

SANT LLORENÇ DES MUNTS, CARRER DE

SANT LLORENÇ DOSMUNTS. És una antiga parròquia del municipi de Rupit, dins l'antic terme de Pruit, al vessant occidental del Collsacabra, prop del mas de les Viles. L'església és un edifici romànic del segle XIII amb portals del segle XVI que es va ampliar amb un presbiteri i una capella lateral. Des del segle XIV va ser església sufragània i cap al 1832 el seu terme autònom es va fusionar amb el de Pruit.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

SANT MARC, PASSATGE DE

SANT MARC. És una capella dedicada al sant evangelista, construïda al segle XVI als límits entre els termes de Santa Eugènia de Berga i de Calldetenes. És un indret molt popular. (192)

Comunicació de l'alcalde de Vic al representant dels veïns en què manifesta que l'Ajuntament no té cap inconvenient que es posi aquest nom al passatge particular (10 de juliol del 1980)

SANT MARTÍ, CARRER DE

MARTÍ (Sabània, Romania, 316 - Candes, 397). Soldat, bisbe i sant. Segons la tradició, tan sovint reflectida en l'art i la literatura, quan era soldat va partir la seva capa per abrigar un pobre que passava fred. Va deixar l'exèrcit i va evangelitzar bona part de l'antiga Gàl·lia. Va ser bisbe de Tours i és el primer sant no màrtir. El seu culte es va estendre per la nostra terra i nombroses parròquies el tenen com a titular. El carrer que porta el seu nom és a Sentfores, parròquia que el té per titular. (193)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Martín (1975)

SANT MIQUEL ARCÀNGEL, CARRER DE

SANT MIQUEL ARCÀNGEL. El carrer rep aquest nom des de l'època medieval. Una de les tres esglésies de la catedral era dedicada a sant Miquel, cap dels estols celestials, . En donar-se nom al carrer de Sant Miquel dels Sants el 1923, per evitar confusions, es va afegir la paraula Arcàngel al nom d'aquest carrer.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Miguel Arcàngel (1939); via número 61 (1936); Sant Miquel Arcàngel (1936); San Miguel Arcàngel (1925); San Miguel; Sant Miquel (1716)

Nom popular: carrer dels Morts. Aquest nom deriva del fet d'haver estat el carrer d'accés al cementiri de la catedral durant molts segles. (194)

SANT MIQUEL DELS SANTS, CARRER DE

MIQUEL ARGEMIR I MITJÀ (Vic, 1591 - Valladolid, 1625). Religiós trinitari i sant. Fill del notari de Vic Enric Argemir, de ben petit va mostrar afany de retir i mortificació i, en no poder ingressar a

cap convent vigatà per la seva joventut, va anar a Barcelona on va ser admès a onze anys a l'orde dels trinitaris calçats. A Pamplona es va passar a l'orde més sever dels trinitaris descalços, va fer el noviciat a Madrid i va professar a Alcalá de Henares. Va anar al convent de la Solana (a la Manxa), a Baeza i a Còrdova. Va tenir experiències místiques, entre les quals destaca el fenomen místic del canvi dels sentiments del seu cor amb els del cor de Jesucrist. Ordenat sacerdot a Baeza, va estudiar teologia a Salamanca.

Aquest carrer, on hi ha la casa on va néixer el sant, es denominava oficialment, abans de 1925, carrer de Sant Hipòlit, que era el cognom d'una de les principals famílies que hi havia bastit el seu casal. El nom es va canviar amb motiu de la celebració de les festes del tercer centenari de la mort del sant, que des de 1863 és patró de la ciutat de Vic.

El seu retrat va inaugurar la Galeria de Vigatans Il·lustres el 1890. (195)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Miguel de los Santos (1939); via número 57 (1936); Sant Miquel dels Sants (1936); San Miguel de los Santos (aprovació: Ple del 27 de juny de 1925); San Hipólito

SANT MIQUEL XIC, CARRER DE

SANT MIQUEL XIC. Aquesta capella o pedró és situada a l'indret on sant Miquel dels Sants es rebolcava sobre matolls d'arç espinosos com a mortificació, a la vinya del seu pare, prop el portal dels Caputxins. (196)

Aprovació: Ple del 26 d'abril de 1985

SANT PAU, CARRER DE

PAU (Tars, 5/15 - Roma, 62/67). Apòstol de Jesucrist i sant. Va canviar el seu nom hebreu de Saule i, amb la seva conversió, passà de ser perseguidor del cristianisme naixent a ser l'impulsor de la seva expansió fora de Palestina per l'Àsia Menor, Grècia i Roma. Va ser l'autor de les Epístoles o Cartes a les comunitats cristianes.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Pablo (1939); via número 25 (1936); Sant Pau (1936); San Pablo (cens del 1818)

SANT PERE, CARRER DE

PERE (Betsaida, Galilea - Roma, 65/67). Deixeble de Jesús, papa i sant. Va canviar el seu nom de Simó pel de Pere i és considerat el cap dels apòstols de Jesús i primer papa. A ell és dedicada la catedral de Vic. Dóna nom des de l'època medieval al carrer nascut vora el que fou camí de Barcelona des del segle XIII fins a mitjan segle XIX.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Pedro (1939); via número 70 (1936); Sant Pere (1936); San Pedro

SANT PERE DE CASSERRES, CARRER DE

SANT PERE DE CASSERRES. Monestir benedictí situat al terme municipal de les Masies de Roda, a Osona. La gran església de tres naus va ser construïda el 1050 i el monestir va dependre de Cluny des de 1080 i va ser secularitzat el 1572. El conjunt de les seves edificacions, amb poques modificacions posteriors, degudament restaurades, són una de les joies del romànic

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

SANT PIUS X, CARRER DE

PIUS X, Giuseppe Sarto (Riese, 1835 - Roma, 1914). Papa i sant. Papa amb el nom de Pius X (1903-1914) va introduir reformes importants en la vida de l'Església: la reforma del dret canònic, la litúrgica, la del breviari. Va preconitzar un ensenyament més sistemàtic de la religió i un seguiment més regular dels sagraments. S'oposà a la separació entre l'Església i l'estat a França el 1905 i condemnà amb fermesa el modernisme. Va ser canonitzat el 1954.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Pio X (1970)

SANT QUIRZE DE BESORA, CARRER DE

SANT QUIRZE DE BESORA. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona, al Bisaura.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Padre Manjón (aprovació: Ple de l'11 de desembre de 1959)

SANT SADURNÍ, CARRER DE

SADURNÍ. Bisbe de Tolosa i sant. Al segle X li van dedicar l'església, la façana de ponent de la qual s'ha conservat encastada al mur de l'església de la Pietat, que ha donat nom a aquest carrer des de l'època medieval. (197)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Saturnino (1939); via número 39 (1936); Sant Sadurní (1936); San Saturnino; Sant Sadurní (1716)

SANT SEBASTIÀ, CARRER DE

SANT SEBASTIÀ. SEBASTIÀ (s. III). Militar, màrtir i sant. Centurió de la guàrdia pretoriana de Dioclecià, va ajudar els cristians, víctimes de la persecució que va decretar aquest emperador. Quan Dioclecià es va assabentar que Sebastià era cristià, el va fer cosir a sagetes. Els seus botxins el van donar per mort, però es va guarir miraculosament i es va presentar davant l'emperador per recriminar-li la persecució dels cristians. Dioclecià, després de recuperar-se de l'ensurt, el va fer matar a bastonades. (198) La devoció a sant Sebastià és molt estesa perquè és el sant protector contra les epidèmies. Se'l representa amb algunes sagetes clavades per tot el cos, tal com s'intueix a la imatge que hi ha a la fornícula de la cantonada del carrer.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: San Sebastián (1939); via número 21 (1936); Sant Sebastià (1936); San Sebastián (cens 1818)

SANT SEGIMON, CARRER DE

SEGIMON. Rei, màrtir i sant del segle VI. Era fill del rei de Borgonya (França) i la tradició diu que va venir a fer penitència al Montseny en una cova, entre el 516 i el 520, i aquí el va venir a buscar el seu pare i va ser rei al seu país fins al 523 que va morir màrtir. El culte a aquest sant és documentat al

Montseny al segle XIV en una capella sota una cova. L'augment de la devoció per aquest sant va fer que es construís el gran edifici, acabat el 1782, del santuari de Sant Segimon del Montseny. (199)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Segismundo (1939); via número 33 (1936); Sant Segimon (1936); San Segismundo (Ple del 8 de maig de 1889)

SANT VICENÇ, CARRER DE

VICENÇ. Va ser diaca del bisbe Valeri de Saragossa, màrtir de València del segle III i sant, al qual són dedicades nombroses esglésies a la nostra terra: Malla, Prats, Espinelves, Sant Vicenç de Torrelló... La seva imatge amb la roda de molí, un dels seus símbols (segons la llegenda àuria, el seu cos es va llançar al mar lligat a una roda de molí en un fallit intent de fer-lo desaparèixer per evitar que se li retés culte), és a la fornícula d'una de les cases d'aquest carrer obert el 1803. Els tripijocs administratius que van acompanyar l'obertura d'aquest carrer li va valer el nom popular de carrer de l'Embrolla. (200)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: San Vicente (1939); via número 37 (1936); Sant Vicenç (1936); San Vicente (1803)

SANTA ANNA, CARRER DE

SANTA ANNA. És la denominació del Patronat format després de començar a construir-se algunes de les cases de l'actual barri de Santa Anna i que era constituït per Andreu Colomer Munmany i treballadors de la seva empresa. (201)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Santa Ana

SANTA ANNA, PLAÇA DE

V. SANTA ANNA

SANTA CLARA, PLAÇA DE

SANTA CLARA. Antiga església i convent de monges dominiques començat a construir el 1589. L'església, enderrocada juntament amb el convent després de la seva destrucció el 1936, tenia la façana a la plaça a la qual donava el nom. El solar va ser urbanitzat a la postguerra. (202)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Santa Clara (1939); via número 12 (1936); Santa Clara

SANTA COLOMA DE FARNERS, CARRER DE

SANTA COLOMA DE FARNERS. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca de la Selva.

Aprovació: Ple del 29 d'octubre de 1982

SANTA ELISABET, PLAÇA DE

SANTA ELISABET. Aquest nom recorda l'antiga capella dedicada al misteri del rosari de la visitació de la Mare de Déu a la seva cosina Santa Elisabet que hi havia al portal de Queralt. (203)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Plaza Santa Elisabet

SANTA EUGÈNIA DE BERGA, CARRER DE

SANTA EUGÈNIA DE BERGA. És un municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona, que limita amb Vic.

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

SANTA EULÀLIA, PLAÇA DE

SANTA EULÀLIA. Recorda l'emplaçament en un lloc proper de la capella, dedicada a Santa Eulàlia al segle X, que havia originat un raval fora muralla, que va ser enderrocada al segle XVII. Aquesta plaça és resultat de l'enderroc als darrers anys del segle XX de les cases que hi havia edificades. (204)

Aprovació: Ple del 29 de novembre de 1999

SANTA JOAQUIMA DE VEDRUNA, CARRER DE

JOAQUIMA DE VEDRUNA I VIDAL (Barcelona, 1783 - Barcelona, 1854). Fundadora i santa. Es va casar amb Teodor de Mas, hereu del mas Escorial de Vic i procurador a Barcelona. Una vegada va ser vídua, va fundar el 1826, al mas Escorial de Vic, la congregació de les Carmelites de la Caritat, al servei de l'educació cristiana i dels malalts, gràcies al suport i les orientacions del pare caputxí Esteve d'Olot. Aprovada pel bisbe de Vic la congregació va rebre l'aprovació del papa el 1880 i és estesa per nombrosos països. Va ser canonitzada el 1959.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Santa Joaquina de Vedruna (1959); calle Beata Joaquina de Vedruna (aprovació: Ple del 31 d'agost de 1940); Capuchinos (1939); via número 28 (1936); Caputxins (1936); Capuchinos (1756); Caputxins (1755); Santa Eulalia (1716)

SANTA MARIA, CARRER DE

SANTA MARIA. Aquest carrer, dedicat a la Mare de Déu, es va obrir el 1806 en construir-se la façana del nou palau episcopal.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Santa Maria (1939); via número 63 (1936); Santa Maria (1806)

SANTA TERESA, PLAÇA DE

SANTA TERESA. L'església i el convent de Santa Teresa, de monges carmelites descalces, va ser edificat a partir de 1638 i té la façana en aquesta plaça, que forma part del circuit de les Rambles. (205)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: plaza Santa Teresa. El ple del 17 de juliol de 1950 la va unificar amb la rambla de Santa Teresa.

SANTI YLLA I YLLA, PARC DE

SANTI YLLA I YLLA (Vic, 1914-1990). Empresari vinculat al món de l'esport. Va ser president de Jaume Ylla Aliberch, SA, president d'Aigües Vic, SA i president del Club Tennis Vic de 1968 a 1977.

El 1979 li va ser concedida la medalla de la ciutat al mèrit esportiu. (206)
Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

SANTIAGO RAMON Y CAJAL, CARRER DE

SANTIAGO RAMON Y CAJAL (Petilla de Aragón, Navarra, 1852 - Madrid, 1934). Metge històleg. Va estudiar el teixit nerviós i va demostrar la transmissió de l'impuls nerviós a través de les neurones contigües. Va rebre el premi Nobel de Medicina de 1906, compartit amb C. Golgi. Va ser també assagista i escriptor de creació.

Aprovació: Ple del 31 de gener 2000

SANTIAGO RUSIÑOL, CARRER DE

SANTIAGO RUSIÑOL I PRATS (Barcelona, 1861 - Aranjuez, 1931). Pintor i escriptor. Membre d'una família burgesa de fabricants, va estudiar a l'escola de la Llotja. Va viure a París, d'on va importar l'impressionisme gris que el va convertir en capdavanter del Modernisme. Va evolucionar cap al simbolisme i el misticisme i, finalment, cap al paisatgisme centrat en la temàtica dels jardins. Com a escriptor ocupà un lloc destacat en el Modernisme, aplicat a l'observació i crítica de la societat que l'envoltava. Potser la seva obra més coneguda és *L'auca del senyor Esteve*. La seva família tenia una fàbrica tèxtil a Manlleu amb la torre del Cau Faluga dins la colònia de la fàbrica.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Santiago Rusiñol, 1958

SANTS MÀRTIRS, PLAÇA DELS

ELS SANTS LLUCIÀ I MARCIÀ. Foren venerats de molt antic com a patrons de la ciutat. La tradició diu que van ser cremats vius a Vic al segle III. Les seves cendres, objecte de secular veneració pels vigatans, reposaven a l'antiga església de Sant Sadurní i després a la de la Pietat, fet pel qual aquesta església va estar molt vinculada amb el Consell Municipal. La plaça va ser el centre de l'eixample Morató al segle XVIII i va ocupar el lloc anomenat coromina dels Màrtirs. (207)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Màrtires; Santos Màrtires (aprovació: Ple del 21 de febrer de 1939); via número 10 (1936); Sants Màrtirs (la Comissió de Govern del 19 de setembre de 1934 aprova la reposició de les plaques retirades el 1933); Màrtirs de Collformic (aprovació: Ple del 22 de març de 1933); Màrtirs (1716)

Nom popular: La Placeta (208)

SASTRE CAMPS, CARRER DEL

JOSEP CAMPS I COMA, CONEGUT COM EL SASTRE CAMPS (Vic, 1903 - Barcelona, 1993). Sastre. Va aprendre l'ofici al taller del seu pare situat a la plaça Major. Durant la Guerra Civil es va traslladar a França i va establir el seu taller als Camps Elisis de París, des del qual aconseguí un gran prestigi com a creador d'una línia personal d'alta sastreria. Hi van treballar cent vint persones i es va convertir en una veritable acadèmia d'alta sastreria per on passaren professionals de tot el món. La seva fama li va comportar encàrrecs de personalitats rellevants del seu temps. (209)

Aprovació: Ple del 13 de desembre de 1993

SAU, CARRER DE

SAU. Era un antic poble de la comarca d'Osona, avui cobert per les aigües del riu Ter al pantà que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

SEGIMON SERRALLONGA, PARC DE

SEGIMON SERRALLONGA I MORER (Torelló, 1930 - Badalona, 2002). Poeta i filòleg. Es va formar al Seminari de Vic i a la Universitat de Lovaina. Va ser professor de batxillerat, de l'escola Universitària de Mestres d'Osona i director de la biblioteca de la Universitat de Vic. Va formar part del grup del Seminari que va publicar el quadern *Estudiants de Vic* de 1951 i un dels redactors fundadors de la revista de poesia *Reduccions* el 1977. Autor d'una vibrant obra poètica als llibres *Eixams* i *Poemes*, 1950-1975. Membre del Partit Socialista Unificat de Catalunya, va prendre part activa en l'Assemblea de Catalunya i el Congrés de Cultura Catalana. (210)

Aprovació: Ple del 29 d'abril de 2002

SEGRE, PASSATGE DEL

SEGRE. Riu cabalós, que neix a l'Alta Cerdanya, passa per la Seu d'Urgell, Balaguer i Lleida i desguassa a l'Ebre a Mequinensa.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979

Nom anterior. Serra de Sanferm via E. (1970)

SENTFORES, CARRER DE

SENTFORES. Aquest antic municipi es va fusionar amb Vic el 1930. D'aquest carrer sortia l'antic camí que portava al nucli de la Guixa.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Sentforas (1965); Guixa (1940); via número 68 (1936); Guixa (1854)

SOLEDAT, CARRER DE LA

SOLEDAT. Advocació que recorda la solitud de Maria després de la mort de Jesús. Lurdes

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Soledad; via número 50 (1936); Soledat (1936); Soledad; Nuestra Señora de la Soledad (1847)

Nom popular: Carrer dels Gossos (211)

SOLSONA, CARRER DE

SOLSONA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Solsonès.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

SOMOTO, PARC

SOMOTO. És un municipi situat al nord de Nicaragua, prop de la frontera amb Hondures. Entre la ciutat de Vic i la de Somoto hi va haver relacions institucionals a través de l'aportació econòmica a projectes per a la ciutat de Somoto, emmarcats en el Conveni de Col·laboració Solidària, signat entre ambdues alcaldies l'any 1999. A banda d'això, dues associacions, una a Somoto (Herma-

namiento Somoto Vic) i una altra a Vic (ASSOMVIC) que reforçaven els vincles entre aquestes ciutats.

Aprovació: Ple del 28 de maig de 2001

SOT DELS PRADALS, CARRER DEL

SOT DELS PRADALS. És una antiga extensió de camps de conreu, al vessant nord del turó on hi ha el cementiri de Vic, fins a tocar el terme de Gurb, on avui hi ha el polígon industrial que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 29 de juny de 1992

SUSQUEDA, CARRER DE

SUSQUEDA. Era un municipi de la comarca de la Selva, a les Guilleries. La inundació de l'antic poble de Susqueda per les aigües del pantà, al qual va donar nom, han fet passar la capitalitat del municipi al poble de Sant Martí Sacalm.

Aprovació: Ple del 21 de maig de 2008

TAGAMANENT, CARRER DE

TAGAMANENT. És un municipi de Catalunya, a la comarca del Vallès Oriental.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: calle Tagamanent (1958)

Tram entre el carrer de Santa Anna i el de l'Òmnium Cultural. Aprovació: Ple del 27 de novembre de 1995

TARADELL, CARRETERA DE

TARADELL. És una vila i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

TARDOR, CARRER DE LA

TARDOR. Estació de l'any. Posteriorment, el 1988, en aquest sector es va donar el nom de la resta d'estacions de l'any a altres tres carrers.

Aprovació: Ple del 24 de febrer de 1984

TARRAGONA, CARRER DE

TARRAGONA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Tarragonès i de la demarcació provincial que porta el seu nom.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

TAVÈRNOLES, CARRER DE

TAVÈRNOLES. És una població i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

TAVERTET, CARRER DE

TAVERTET. És una població i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona.

Aprovació: Ple del 31 d'octubre de 1986

TEODOR DE MAS, CARRER DE

TEODOR DE MAS I NADAL (Vic, 1858 - Sau, 1936). Enginyer. Va prendre part en la guerra carlina i va obtenir el grau de comandant. Acabada la guerra, va continuar els estudis d'enginyer i va col·laborar en la portada de les aigües de Monallots a Vic. Va redactar un projecte per proveir Barcelona de les aigües de la Noguera Pallaresa. El 1884 va col·laborar en les obres del ferrocarril de Salamanca i en els salts del Duero i el 1887 va dirigir les obres d'una carretera a Albacete. A Buenos Aires va dirigir obres de ferrocarrils i la instal·lació d'indústries. Va implantar al Molí de Sau una central elèctrica amb la finalitat de distribuir electricitat a Vic, amb una línia de 15.000 V que arribava fins al mas Escorial, des d'on s'introduïa a la ciutat amb una línia de 500 V. Va morir assassinat el 1936, juntament amb el seu gendre Joan Traveria. (212)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Teodoro de Mas (1958)

TER, CARRER DEL

TER. Aquest riu neix a Ulldeter, terme de Setcases, al Ripollès, i passa per Camprodon, Sant Joan de les Abadesses, Ripoll, Manlleu, Roda i Girona i desguassa a la platja de Pals. En el seu curs, els embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral constitueixen la reserva d'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona i són una font d'energia hidroelèctrica.

Aprovació: Ple del 26 de gener de 1979
Nom anterior: Serra de Sanferm via E. (1970)

TERRASSA, CARRER DE

TERRASSA. És una ciutat i municipi de Catalunya, a la comarca del Vallès Occidental, de la qual comparteix la capitalitat amb Sabadell.

Aprovació: Ple del 14 de gener de 2002

TONA, CARRER DE

TONA. És una vila i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: General Moscardó, Ple de l'11 de desembre de 1959

TORELLÓ, CARRER DE

És una vila i municipi de Catalunya, a la comarca d'Osona, a la vall del Ges.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980
Nom anterior: Torelló, 1958

TORELLÓ, PASSATGE DE

V. TORELLÓ, CARRER DE

TORRE DE LES PINYES, PASSATGE DE LA

TORRE DE LES PINYES. Va ser un dels primers edificis construïts al Pla del Remei al segle XX. Els elements en forma de pinya que l'adornaven van fer que popularment es conegués com la Torre de les Pinyes, nom que ha pres el passatge.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Torre Piñas (1960)

TORRE DELS CAPUTXINS, CARRER DE LA

TORRE DELS CAPUTXINS. Aquesta fortificació va ser construïda en la darrera carlinada i enderrocada el 1896. Està situada prop del convent dels caputxins. Va donar nom a l'indret i posteriorment al carrer. (213)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Torre Capuchinos (1939); via número 30 (1936); Torre dels Caputxins (1936); Torre Capuchinos

TORTOSA, CARRER DE

TORTOSA. És una ciutat i municipi de Catalunya, cap de la comarca del Baix Ebre.

Aprovació: Ple del 22 de febrer de 1993

TORTOSINS, PARC DELS

TORTOSINS. La reculada de l'exèrcit de la República a la Guerra Civil de 1936-1939 va fer que les terres de l'Ebre quedessin a primera línia de foc i les fàbriques d'armament es van traslladar cap al nord. A Vic, es va traslladar una de les fàbriques de Tortosa i també els treballadors, fills d'aquella població, molts dels quals es van quedar a Vic després de la guerra. L'origen dels treballadors ha donat nom a l'indret on es va instal·lar aquella indústria. (214)

Aprovació: Ple del 19 de juny de 1987

TRAMUNTANA, CARRER DE LA

TRAMUNTANA. És un vent del nord, fred i fort.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

TRINQUET, CARRER DEL

TRINQUET. Aquest carrer de l'Eixample Morató va prendre el nom del trinquet o lloc on es practicava el joc de la pilota. (215)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Trinquete (1939); via número 21 (1936); Trinquet (1936); Trinquete (1831)

VALL DE SAU, PARC DE LA

Aquesta vall, sota els cingles de Tavertet, és travessada pel riu Ter. S'hi aixecava la petita població de Sant Romà de Sau. La construcció de l'embassament de Sau fa que avui sigui en bona part sota les aigües.

Aprovació: Ple del 2 de maig de 2001

VALLS, CARRER DE

VALLS. És una ciutat i municipi, cap de la comarca de l'Alt Camp.

Aprovació: Ple del 17 de novembre de 1997

VERGÓS, CARRER DELS

VERGÓS. La casa de la família Vergós, construïda el 1536, ha donat nom a aquest carrer d'origen medieval. (216)

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Noms anteriors: Vergós (1939); via número 9 (1936); Bergós

VIC, CARRETERA DE

VIC. És el tram de la carretera BV- 4316, de Vic a Calaf per Súria, a la sortida del nucli de la Guixa

en direcció a Vic, des del punt quilomètric 2,300 al carrer de Sant Martí
Aprovació: Ple del 28 de novembre de 1985

VICENÇ ALBERT BALLESTER, PLAÇA DE

VICENÇ ALBERT BALLESTER I CAMPS (Barcelona, 1872 - el Masnou, 1938). Polític i marí. És considerat el creador de l'estelada, la bandera independentista catalana del triangle blau i l'estel blanc el 1918. Després de la primera guerra mundial, va ser impulsor del Comitè Pro Catalunya, per difondre amb l'estelada la demanda d'entrada de Catalunya a la Societat de Nacions al president nord-americà W. Wilson. Militant d'associacions catalanistes i fundador de la revista *La Tralla*, va presidir la Unió Catalanista des del 1924 fins a la dissolució el 1936.

Aprovació: Ple del 3 d'agost de 2009

VILABELLA, CARRER DELS

VILABELLA. Antiga nissaga vigatana de notaris. El carrer va ser cedit per Ramon Soler i Vilabella i se li va donar nom el 1949, però l'obertura efectiva no es va produir fins al 1954.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

Nom anterior: Vilabella (aprovació: Ple del 21 d'abril de 1949)

VILALLEONS, CARRER DE

VILALLEONS. És un poble del municipi de Sant Julià de Vilatorrada, a Osona, que va ser cap de municipi independent fins al 1942.

Aprovació: Ple del 27 de juny de 1988

VIRREI AVILÉS, CARRER DEL

GABRIEL DE AVILÉS (Vic, 1735 - Valparaíso, Xile, 1810). Era fill del corregidor de Vic José de Avilés i, com el seu pare, va fer la carrera militar. Després de combatre a la guerra contra Anglaterra, va anar a Amèrica, on com a coronel va participar en la repressió de la rebel·lió dels indígenes del Perú, dirigits per Tupac Amaru. Va ascendir a mariscal de camp i el 1800 va ser nomenat per Carles IV virrei del Perú, el càrrec més honorífic i més ben pagat de l'Amèrica hispana. Com el seu pare,

va ser benefactor del convent de les Davallades de la ciutat de Vic. (217)

Aprovació: Ple 30 del gener de 1980

Nom anterior: Virrey de Avilés (aprovació: Ple del 28 d'abril de 1952)

VIVET, CARRER DEL

VIVET. És un antic mas, del terme de Sentfores, a la sortida de la Guixa en direcció a Santa Eulàlia, que ha donat nom a un sector urbanitzat recentment.

Aprovació: Ple del 7 de novembre de 2011

VOLUNTARIS OLÍMPICS, CARRER DELS

VOLUNTARIS OLÍMPICS. La col·laboració dels voluntaris va ser necessària per a la celebració dels Jocs Olímpics i també és una prova del suport que tenen. Als jocs de Barcelona, més de cent mil persones es van preinscriure com a voluntaris olímpics, prova de l'acceptació popular que van tenir.

Aprovació: Ple del 29 de gener de 1996

XALOC, CARRER DEL

XALOC. És un vent del sud-est, calent, que bufa del nord d'Àfrica.

Aprovació: Ple del 30 de gener de 1980

XAVIER ROCA VIÑAS, PARC DE

XAVIER ROCA I VIÑAS (Vic, 1916-1979). Relacionat amb la Junta Diocesana del bisbat de Vic. Va col·laborar amb Segimon Serrallonga amb els comitès de solidaritat amb els represaliats pel franquisme i va participar en algunes entrevistes amb el bisbe Ramon Masnou perquè intercedís davant les autoritats per impedir l'execució dels condemnats a mort al Procés de Burgos de 1970. El 1975 va ser un dels signants de la carta col·lectiva adreçada a l'alcalde Sadurní, en què es demanava l'amnistia i el restabliment de la democràcia. Conegut popularment com el Sastre de la Guixa, va ser un dels vigatans més actius dins l'Assemblea de Catalunya. (218)

Aprovació: Ple del 18 de març de 1991

NOTES

- (1) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic.
p 29
- (2) GENÍS I BAYÉS, Ramon. El Ram de la pell a Vich. p 282.
- (3) ALBAREDA; Joaquim, i altres. Història d'Osona p. 303 i
JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p. 21
- (4) Andreu Colomer i Munmany. 95 anys mirant amunt. Cronologia bàsica, text de Santi Ponce i
Vivet. 2008.
- (5) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. Pp 39 - 46
- (6) JUNYENT, Eduard. La Ciutat de Vic i la seva història 230 i 237
- (7) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres p 278
- (8) NADAL, Lluís Bertran. Crònica de les Festes del Centenari de Balmes p. 37, 38 i 85
i FERRER I BALLESTER, Maria Àngels. Faroles commemoratives del Centenari del naixement
de Jaume Balmes. 1910-1924. revista Vic 1983.
- (9) Diccionari d'Història Eclesiàstica de Catalunya. Vol II. Pp 320-321.
- (10) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 374

- (11) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 386
- (12) El 9 Nou 24 de gener de 2005
- (13) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i CASALS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 117-127
- (14) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol I pp 158-159.
- (15) Junyent, Eduard. La Ciutat de Vic i la seva història.
- (16) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 401.
- (17) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres pp 91-97.
- (18) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 373
- (19) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 284.
- (20) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 99-106
- (21) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp pp 239 - 246
- (22) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol II pp 583.
- (23) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol II pp 685-686
- (24) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol III pp 741-743
JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història pp 406-407
- (25) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol III pp 478-479
- (26) Diccionari d'Història Eclesiàstica de Catalunya Vol II pp 583
- (27) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. pp 174 i 373
- (28) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p 373
- (29) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 373
- (30) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 145-153.
- (31) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol III p 202

- (32) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p 387.
- (33) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 395.
- (34) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 392
- (35) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 386-388
- (36) ROVIRA, Josep Maria i PONCE, Santi. El Carrer de Gurb. Un barri emblemàtic de Vic pp 140-144.
- (37) Arxiu Municipal de Vic. Obres particulars. Expedient 417/1963
- (38) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. Història del Círcol Literari de Vich.
- (39) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 384
- (40) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p. 408
- (41) GENÍS i BAYÉS, Ramon. El Ram de la Pell a Vich. Vic 1959 p 65
- (42) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 383
- (43) BOIXEDA, Irene. Vic escultura contemporània als carrers. Pp 173-174.
- (44) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 31.
- (45) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història
- (46) FEBRER I MUSACH, Ramon. Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places. Revista Vic 1990.
- (47) El Norte Catalán 18 de juliol de 1896
- (48) Vicgrafies. Esportistes. Vic 2005. p 25. L'Abans. Vic recull gràfic 1863 - 1965. Vic 2001. p. 549 . SADURNÍ, Toni. Diccionari d'artistes vigatans pp 148-149.
- (49) Vicgrafies. Metges. Vic 2005 p.p 21-24
- (50) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S. Vigatans II.lustres. pp 247-255
- (51) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 32.
Cal assenyalar que a Festes del barri de Santa Anna 1985. Història dels nostres carrers: Botànic Micó. Doctor Robert i a Festes del barri de Santa Anna 1999. Passatge del Dr. Robert, s'identifica el doctor Robert com a BARTOMEU ROBERT I YARZÀBAL. (Tampico (Mèxic) 1842 - Barcelona 1902). Metge i polític. Catedràtic de medicina interna de la

Universitat de Barcelona, va destacar pels seus serveis contra les epidèmies de febre groga i de cólera. Alcalde de Barcelona el 1899 va dimitir per no acatar les disposicions del govern d'imposar contribució als botiguers i industrials per sufragar les pèrdues causades per la guerra de Cuba. Va ser president de la Unió Regionalista i de la Lliga Regionalista.

- (52) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, MIQUEL s.
Vigatans II.lustres pp 129-137.
- (53) GROS i PUJOL, M.S. Les pintures de l'església dels Dolors. Revista Vic 1988.
- (54) JUNYENT, E. La ciutat de Vic i la seva història. pp 393 i 394
- (55) AVUI 3 de juny de 2008
- (56) Enric González i Tornés, 12 de desembre de 1959 - 19 d'abril de 2000.
- (57) Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de Vic, sector de fora muralles.
Arquitecte autor dels treballs: Miquel Surinyach i Pla. p 361.
- (58) ALIBERCH, T. I altres autors. Santa Eulàlia de Riuprimer. La terra i la gent al llarg de la seva història. Barcelona 2005. pp 84-85.
- (59) PLADEVALL, Antoni. Sant Sixt de Miralplà. Les velles capelles romàniques rurals del terme de Vic.
- (60) BANÚS, Miquel. Testimonis de la devoció popular: Santa Llúcia de Rupit.
Els Cingles de Collsacabra núm 58 desembre de 2007 pp 24-25
- (61) PLADEVALL, Antoni. Capelles i Santuaris del bisbat de Vic: Santa Magdalena, a Rupit.
- (62) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. Història del Círcol Literari de Vich.
- (63) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 379.
- (64) CANADELL, Gerard i altres autors. Gurb un poble arrelat a la terra.
- (65) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic pp 14 i 32.
- (66) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història.: pp 157 i 369.
COLLELL, Jaume. Del cap i casal. Gazeta de Vich. Núm 3266. 11 de juny de 1927.
- (67) Cazeta Montanyesa 11 d'abril de 1908.
- (68) ALEMANY, Dolors M. Vic. Guia de la ciutat. p 150.
- (69) ALEMANY, Dolors M. Vic. Guia de la ciutat. p 19.

- (70) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p. 260.
- (71) Vicgrafies núm 4. Científics pp 47-50.
- (72) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. Història del Círcol Literari de Vich. p 226
- (73) Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de Vic, sector fora muralles. P 374.
- (74) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 33.
- (75) PUIG, Pere. Fra Joan, on heu deixat les sandàlies?. Festes del barri del Remei 1987.
- (76) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. Història del Círcol Literari de Vic. P 289
- (77) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, MIQUEL s.
Vigatans II.lustres pp 129-137. p 289
- (78) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 297-298.
- (79) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 316.
- (80) FEBRER I MUSACH, Ramon. Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places. Revista. Vic 1990.
SOLÀ I SALA, Josep Maria. Entre la història i l'estampa pintoresca.
Radiografies de les làpides als carrers de Vic. Ausona 11 d'agost de 1978.
- (81) Gazeta montanyesa 16 de maig de 1911
- (82) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. P 408
- (83) CAMPS; Ramon. En Ton Nofraries, àlies El Gravat. Festes 1998 carrer de la Riera i adjacents.
- (84) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història pp 398-399
- (85) SALARICH, Miquel i YLLA-CATALÀ, Miquel. Vigatans II·lustres. Pp 227-237
- (86) PLADEVALL, Antoni. L'Hospital de la Sanat Creu. Revista Vic 1983
- (87) JUNYENT, Eduard. La Ciutat de Vic i la seva Història. P 79
- (88) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol III pp 642-644.
- (89) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, Miquel S. Vigatans II.lustres. pp 107-116.

- (90) El 9 Nou 12 d'octubre de 1998.
- (91) GENÍS, Josep. El ram de la pell a Vic
- (92) El 9 Nou 18 d'octubre de 2004
- (93) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p. 34
- (94) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S. Vigatans II.lustres. p 260.
- (95) ALEMANY i CHAVARRIA, Cristina. Fotografia històrica de Vic. Josep Ylla i Cassany, 1885-1995 p.18.
MIRÓ, Maria Mercè. Meditació a l'entorn de la presència de la poesia i la música en tres quadres de Joan Miró (1893-1993). Revista Vic 1993.
- (96) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. Siluetes vigatanes.
Vicgrafies. Polítics. p 46
- (97) SALARICH, Miquel i YLLA-CATALÀ, Miquel. Vigatans il·lustres, pp. 315
- (98) SADURNÍ, Toni. Diccionari d'artistes vigatans 1750-1950 pp 80-81.
- (99) El 9 Nou 27 de setembre de 1985.
- (100) Vicgrafies. Esportistes. P 24
- (101) SALARICH i TORRENTS, Miquel S i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 297.
- (102) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres p 311.
- (103) El Nou 9 19-3-2010 p 14
- (104) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres p 299.
- (105) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres pp 163-169.
- (106) SADURNÍ, Toni. Diccionari d'artistes vigatans 1750-1950 pp 39-41.
- (107) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p.274.

- (108) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 295.
- (109) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 317-318.
- (110) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p. 367-370.
- (111) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 397
- (112) Domus de Malloles. Catalunya Romànica vol III pp 799-800.
- (113) SALARICH i TORRENTS, Miquel S i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 313.
- (114) Vicgrafies. Núm 4. Científics. Vic 2006. p. 38-41.
- (115) Manuel Anglada i Bayés. Home compromès 1925-1999.
- (116) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. p 264.
- (117) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. Història del Círcol Literari de Vich. p 220.
- (118) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 215-225.
- (119) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya, vol I pp 633-634.
- (120) PLADEVALL: mare de Déu de la Gleva, patrona de la Plana de Vic
- (121) Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de Vic, sector fora muralles.
P 166.
- (122) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p. 157.
COLLELL, Jaume. Del cap i casal. Gazeta de Vich núm 3266 11 de juny de 1927.
- (123) PLADEVALL. Mare de Déu del Far
- (124) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 396.
- (125) MASRAMON I NOGUERA, Ramon. El Lluçanès Central. Història de la
Baronia de Lluçà. Ajuntament de Prats de Lluçanès 1990. Pp 193 – 194
- (126) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II.lustres. pp 155-161

- (127) PONCE, Santi. Can Mastrot, orígens i evolució d'una indústria tèxtil emblemàtica de Vic. Festes de Sant Albert 2005
- (128) PUJOL i FERRAN ; Mercè. El més bell rebrot de l'Esbart de Vic. Mercè Font i Codina (1867-1900)
- (129) Ausona 5 d'abril de 1975 i 31 de gener de 1976.
- (130) BERNAD, R.; BURGAYA, J.; i FIGUEROLA, J. L'Assemblea de Catalunya. La lluita antifranquista a Osona. El 9 Nou 5 d'octubre de 1979
- (131) MIRÓ I VILA, Maria-Mercè i ORDEIG I MATA, Ramon. Biobibliografia de Miquel S. Salarich i Torrents. AUSA XVI 132-133. Vic 1994.
- (132) SOLÀ I SALA. Petjades a la gruta pp 140-141 i Ausona 4 i 11 de març de 1972.
- (133) El 9 Nou 9 de desembre de 1985
- (134) ROMA i CASANOVAS, Francesc. La Casa de Misericòrdia de Vic (segles XVIII-XIX): assistència i control social en femení. AUSA XXIII 160 (207) p. 307-326.
- (135) Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de Vic, sector fora muralles. P 356.
- (136) Pladevall, Antoni. Silvestre II (Gerbert d'Orlhac). Ed Columna. Barcelona 1998. Col·lecció gent nostra
- (137) Ausona 10 d'agost de 1968
Vicgrafies. Esportistes
- (138) Pladevall, Antoni. Mont-rodon. Passat i present d'un gran llinatge i d'un casal osonenc.
- (139) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, Miquel S.
Vigatans II·lustres. p 292.
- (140) ALEMANY, Dolores M. Vic, guia de la ciutat. p 145.
- (141) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 38.
- (142) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II·lustres. pp 189-197Aprovació: Ple de 30 de gener de 1980.
- (143) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren en la ciutat de Vic

- (144) Ausona 22 d'octubre de 1949.
- (145) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II·lustres pp 199-205.
- (146) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II·lustres. pp 207-213
- (147) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATLÀ i GENÍS, Miquel.
Vigatans II·lustres. pp 181-188
- (148) Orfeó Vigatà. Història d'una entitat centenària. Gràfiques Diac. Vic 2004.
- (149) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p.249
- (150) JUNYENT. La ciutat de Vic i la seva història. p 389. ORDEIG i MATA, Ramon.
Els orígens històrics de Vic. p 47.
- (151) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol I p 562.
- (152) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ, Miquel S. Vigatans II·lustres. pp 75-80.
- (153) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II·lustres. pp 139-144.
- (154) Collell, Jaume. Del cap i casal. Gazeta de Vich núm 3266. 11 de juny de 1927.
- (155) GENÍS i BAYÉS, Ramon. El Ram de la pell a Vich. Vic 1959 p. 74
- (156) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS; Miquel S.
Vigatans II·lustres p. 258
- (157) VILAMALA i SALVANS, Jordi. De Sant Martí de Riudeperes a
Calldetenes... p. 51.
- (158) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic i El barri de Sta
Anna recorda a Pere Mialet. Vic, març de 1993.
- (159) JUNYENT; Eduard. La ciutat de Vic i la seva història pp 373, 385 i 386.
El Norte Catalan 26 de gener de 1889
- (160) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. pp 396-397
- (161) ROVIRA, Josep Maria i PONCE, Santi. El carrer de Gurb un barri emblemàtic de Vic.
Vic 2001. pàgines 68-70.

- (162) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p. 374
- (163) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història 268
- (164) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p 395.
- (165) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p. 91
- (166) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres p. 313.
- (167) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres 171-180
- (168) JUNYENT, Eduard: La ciutat de Vic i la seva història. p 375
- (169) PLADEVALL I FONT, Antoni. L'Hospital de Vic. Revista Vic. 1983
- (170) Vicgrafies. Núm 4. Científics. Vic 2006. pp 15-17
- (171) PLADEVALL i FONT, Antoni. Ramon Masferrer i Solà. Una vida al servei d'una ciutat i uns ideals. Revista Vic. 2004.
- (172) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres. pp 65-74
- (173) El 9 Nou 9 de desembre de 2011
- (174) Energia Eléctrica del Ter, S.A. 1932-1982. 50è aniversari. Text de Josep M^o Solà i Sala.
- (175) SALARICH i TORRENTS, Miquel S i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres. p 314.
- (176) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 414.
- (177) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 370.
FEBRER i MUSACH, Ramon. Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places. Revista Vic 1990.
SOLÀ i SALA, Josep Maria. El Carrer de la Riera (1). Ausona 27-III-1992.
- (178) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 43
- (179) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol III pp 313-314
- (180) Llegendes d'Osona
- (181) Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya. Vol I pp 537-538

- (182) Diccionari d'Història Eclesiàstica de Catalunya. Vol I p. 384
- (183) ALEMANY, Dolors M. Vic. Guia de la ciutat p 140.
- (184) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 382
- (185) BAUDOT. Dictionnaire d'hagiographie. 1925
- (186) Gazeta Montanyesa 9 de novembre de 1907 i 5 de gener de 1909
- (187) PLADEVALL, A. Sant Sixt de Miralplà. Les velles capelles romàniques rurals del terme de Vic. Revista Vic. 1995.
- (188) PLADEVALL, Antoni. Sant Sixt de Miralplà. Les velles capelles romàniques rurals del terme de Vic. Revista Vic. 1995.
- (189) GENÍS i BAYÉS, Ramon. El Ram de la pell a Vich. p 261
- (190) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. pp 378 i 379
- (191) VILAMALA, Jordi. De Sant Martí de Riudeperes a Calldetenes
- (192) VILAMALA, Jordi. De Sant Martí de Riudeperes a Calldetenes
- (193) PLADEVALL, Antoni. Història de Sentfores inèdita
- (194) FEBRER i MUSACH, Ramon. Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places. Revista Vic. 1990. Gazeta Montanyesa 24-3-08, 12-12-08, 23-1-1909, 18-9-1909
- (195) SALARICH i TORRENTS, Miquel S i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II-lustres. pp 55- 63
ARIMANY i JUVENTENY, Joan. Sant Miquel dels Sants: segle i mig de patronatge.
- (196) SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S.
Vigatans II-lustres. p 60.
- (197) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 390.
- (198) BOUDOT. Dictionnaire d'hagiographie
- (199) PLADEVALL, Antoni. Sant Ramon del Portell, Sant Martí de la Brufaganya i Sant Segimon del Montseny, els tres santuaris dedicats a un sant més grans de Catalunya
- (200) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. p 387.
Collell, Jaume. Del cap i casal. Gazeta de Vich. Núm. 3266. 11 de juny de 1927

- (201) Lurdes la parròquia i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic
- (202) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història.
PLADEVALL, Antoni. La plaça de Santa Clara. Revista Vic. 1982.
- (203) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història. pp 406 i 407.
- (204) JUNYENT, E. La ciutat de Vic i la seva història
- (205) PLADEVALL, Antoni. La plaça de Santa Teresa. Revista Vic. 1986
- (206) PONCE, Santi. El Club tennis Vic.
- (207) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres pp 285-286.
- (208) Gazeta Monyanyesa 18 de març de 1910
- (209) La parròquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. p 44
- (210) TORRENTS i BERTRANA, Ricard. Segimon Serrallonga i Morer. Text al desplegable editat amb motiu de la inauguració del Parc de Segimon Serrallonga i Morer i de la presentació de l'Aula Segimon Serrallonga de la Uvic en el primer aniversari de la mort del poeta. Aula Segimon Serrallonga Universitat de Vic i Ajuntament de Vic. 2003
- (211) FEBRER I MUSACH, Ramon. Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places. Revista Vic. 1990.
- (212) SALARICH I TORRENTS, Miquel dels Sants. Siluetes vigatanes.
ALAYO I MANUBENS, Joan Carles. L'Electricitat a Catalunya. De 1875 a 1935.
Pagès editors. Lleida 2007 p 691.
- (213) El Norte Catalán 23 de febrer de 1895 i 18 de gener de 1896
- (214) CASANOVAS, J. Quan les campanes van emmudir.
- (215) Solà i Sala, Josep Maria. Entre la història i l'estampa pintoresca.
Radiografies de les làpides als carrers de Vic. Ausona 11 d'agost de 1979
- (216) JUNYENT, Eduard. La ciutat de Vic i la seva història p 399
- (217) SALARICH I TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ I GENÍS, Miquel S.
Vigatans Il·lustres. pp 81-89
- (218) Vicgrafies. Núm. 5. Polítics. P 38.

BIBLIOGRAFIA

Andreu Colomer i Munmany. 95 anys mirant amunt. Cronologia bàsica, text de Santi Ponce i Vivet. Gràfiques Diac. Vic 2008.

Catalunya Romànica. Fundació enciclopèdia catalana. Barcelona 1986

Diccionari d'Història Eclesiàstica de Catalunya. Generalitat de Catalunya. Editorial Claret. Barcelona 2000.

El barri de Sta Anna recorda a Pere Mialet. Vic, març de 1993.

Energia Eléctrica del Ter, S.A. 1932-1982. 50è aniversari. Text de Josep Mª Solà i Sala.

Enric Gonzàlez i Tornés, 12 de desembre de 1959 - 19 d'abril de 2000

La parroquia de Lurdes i els sis barris que la configuren dins la ciutat de Vic. Vic 1998.

Llegendes d'Osona. Textos de Josep M Solà i Sala i dibuixos de Joan Vila i Moncau. Ausona. Vic 1992.

Manuel Anglada i Bayés. Home compromès. 1925-1999. Vic 2003.

Orfeo Vigatà. Història d'una entitat centenària. Gràfiques Diac. Vic 2004.

Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic i natural de Vic, sector de fora muralles. Arquitecte autor dels treballs: Miquel Surinyach i Pla. Generalitat de Catalunya. Barcelona 1988.

Vicgrafies. Revista de biografies vigatanes. Núm 4. Científics. Centre d'Estudis Socials d'Osona. Vic 2006.

Vicgrafies. Revista de biografies vigatanes. Núm 5. Esportistes. Centre d'Estudis Socials d'Osona. Vic 2008

Vicgrafies. Revista de biografies vigatanes. Núm 1. Metges. Centre d'Estudis Socials d'Osona. Vic 2005.

Vicgrafies. Revista de biografies vigatanes. Núm 5. Polítics. Centre d'Estudis Socials d'Osona. Vic 2007.

ALAYO i MANUBENS, Joan Carles. *L'Electricitat a Catalunya.* Pagès editors. Lleida 2011.

ALBAREDA, Joaquim, i altres autors. *Història d'Osona.* Eumo editorial. Vic 1984.

ALEMANY, Dolors Maria. *Vic. Guia de la ciutat.* Eumo editorial. Vic 2006.

ALEMANY i CHAVARRIA, Cristina. *Fotografia Històrica de Vic. Josep Ylla i Cassany, 1885-1955.*

Publicacions del Col·legi de Sant Miquel dels Sants / Editorial Diac. Vic 2007. Col·lecció Recerca 3.

ALIBERCH, T. i altres autors. *Santa Eulàlia de Riuprimer. La terra i la gent al llarg de la seva història*. Ajuntament de Santa Eulàlia de Riuprimer / Eumo editorial. Vic 2005. Col·lecció l'entorn 46.

ARIMANY i JUVENTENY, Joan. *Sant Miquel dels Sants: segle i mig de patronatge*. Revista Vic. Vic 2012.

BANÚS, Miquel. *Testimonis de la devoció popular: Santa Llúcia de Rupit*. Els Cingles de Collsacabra núm. 58. 2007.

BERNARD, R. i altres *L'Assemblea de Catalunya. La Lluita antifranquista a Osona*. Eumo editorial. Vic 1999. Col·lecció l'entorn 36.

BOUDOT. *Dictionnaire d'hagiographie* Librairie Bould & Gay. París 1925.

CAMPS, Ramon. *En Ton Nofraries, àlies El Gravat*. Festes 1998 carrer de la Riera i adjacents.

CANADELL, Gerard i altres autors. *Gurb un poble arrelat a la terra*. Ajuntament de Gurb. Gurb 2002.

CASANOVAS i PRAT, Josep. *Quan les campanes van emmudir. Vic 1936-1939*. Patronat d'Estudis Osonencs. Vic 1993. Col·lecció Osona a la butxaca 14-15.

COLLELL, Jaume. *Del cap i casal*. Gazeta de Vich núm 3266. Vic 11 de juny de 1927.

FEBRER I MUSACH, Ramon. *Recorregut, entre la història i la poesia, pels nostres vells carrers i places*. Revista Vic. Vic 1990.

FERRER i BALLESTER, Maria Àngels. *Faroles commemoratives del Centenari de Balmes*. Revista Vic. Vic 1983.

- GENÍS i BAYÉS, Ramon. *El Ram de la Pell a Vich*. Patronato de Estudios Ausonenses. Vic 1959.
- GROS i PUJOL, Miquel S. *Les pintures de l'església dels Dolors*. Revista Vic. Vic 1988.
- JUNYENT, Eduard. *La ciutat de Vic i la seva història*. Curial documents de cultura. Barcelona 1976.
- MASRAMON i MARTÍN, Cristina. *L'Abans. Vic recull gràfic 1863-1965*. Efadós editorial. 2001.
- MASRAMON i NOGUERA, Ramon. *El Lluçanès Central. Història de la Baronia de Lluçà*. Ajuntament de Prats de Lluçanès. 1990.
- MIRÓ, Maria Mercè. *Meditació a l'entorn de la presència de la poesia i la música en tres quadres de Joan Miró (1893-1993)*. Revista Vic. Vic 1993.
- MIRÓ i VILA, Maria Mercè i ORDEIG i MATA, Ramon. *Biobibliografia de Miquel S. Salarich i Torrents*. AUSA XVI núms 132-133. Vic 1994.
- NADAL, Lluís Bertran. *Crònica de les Festes del Centenari de Balmes*. Vic 1910.
- ORDEIG i MATA, Ramon. *Els orígens històrics de Vic*. Patronat d'Estudis Ausonencs. Vic 1981 Col·lecció Osona a la butxaca núm 1.
- PLADEVALL, Antoni. *Capelles i santuaris del bisbat de Vic. Santa Magdalena, a Rupit*. Full Diocesà núm, 3249. 1973.
- PLADEVALL, Antoni. *Història de Sentfores* inèdita.
- PLADEVALL, Antoni. *L'Hospital de la Santa Creu*. Revista Vic. Vic 1983.
- PLADEVALL, Antoni. *La plaça de Santa Clara*. Revista Vic. Vic 1982.
- PLADEVALL, Antoni. *La plaça de Santa Teresa*. Revista Vic. Vic 1986.

PLADEVALL, Antoni. *Mont-rodon. Passat i present d'un gran llinatge i d'un casal osonenc*. Editorial Diac.Vic. 2001.

PLADEVALL, Antoni. *Sant Ramon del Portell, Sant Magí de la Brufaganya i Sant Segimon del Montseny, els tres santuaris dedicats a un sant, més grans de Catalunya*. Revista Vic. Vic 2007.

PLADEVALL, Antoni. *Sant Sixt de Miralplà. Les velles capelles romàniques rurals del terme de Vic*. Revista Vic. Vic 1995.

PLADEVALL, Antoni. *Silvestre II (Gerbert d'Orhlaç)*. De Columna. Barcelona 1998. Col·lecció Gent Nostra.

PLADEVALL, Antoni. *Santa Maria de la Gleva patrona de la Plana de Vic. Història, art i tradició d'un vell santuari marià*. Editorial Montblanc-Martín. Barcelona 1988.

PLADEVALL, Antoni. *El santuari del Far*. Ed. Diac. Vic 2005.

PLADEVALL i FONT, Antoni. *Ramon Masferrer i Solà. Una vida al servei d'una ciutat i uns ideals*. Revista Vic. Vic 2004.

PONCE, Santi. *Can Mastrot, orígens i evolució d'una indústria tèxtil emblemàtica de Vic*. Festes de Sant Albert. Vic 2005.

PONCE, Santi. *El Club Tennis Vic. 50 anys d'història 1948-1998*. Club Tennis Vic. Vic 1998

PUJOL i FERRAN, Mercè. *El més bell rebrot de l'Esbart de Vic. Obra poètica completa de Mercè Font i Codina (1867-1900)*. Patronat d'Estudis Osonencs. Vic 2009

PUIG, Pere. *Fra Joan, on heu deixat les sandàlies?*. Festes del barri del Remei 1987.

ROMA i CASANOVAS, Francesc. *La Casa de Misericòrdia de Vic (segles XVIII - XIX: assistència i*

control social en femení. AUSA XXIII núm 160. Vic 2007.

ROVIRA, Josep Maria i PONCE, Santi. *El Carrer de Gurb. Un barri emblemàtic de Vic*. Centre d'Estudis Socials d'Osona / Ajuntament de Vic. Vic 2001.

SADURNÍ i VIÑAS, Toni. *Diccionari d'artistes vigatans (1750-1950)*. Publicacions del Col·legi de Sant Miquel dels Sants. Vic 2008. Col·lecció Recerca / 5.

SALARICH i TORRENTS, Miquel S. *Història del Círcol Literari de Vich*. Patronat d'Estudis Ausonencs. Vic 1962. Monografies núm 4.

SALARICH i TORRENTS, Miquel S. *Siluetes vigatanes*. Obra mecanografiada conservada a la Biblioteca - Arxiu Episcopal de Vic.

SALARICH i TORRENTS, Miquel S. i YLLA-CATALÀ i GENÍS, Miquel S. *Vigatans II·lustres*. Patronat d'Estudis Ausonencs. Vic 1983. Col·lecció Osona a la butxaca núm. 5-6.

SOLÀ i SALA, Josep Maria. *Els carrers de Vic. El carrer de la Riera (1)*. Ausona 27 de març de 1992.

SOLÀ i SALA, Josep Maria. *Entre la història i l'estampa pintoresca. Radiografia de les làpides als carrers de Vic*. Ausona 11 d'agost de 1978.

SOLÀ i SALA, Josep Maria. *Petjades a la gruta*. Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. Vic 1992.

TORRENTS i BERTANA, Ricard. *Segimon Serrallonga i Morer*. Text al desplegable editat amb motiu de la inauguració del parc de Segimon Serrallonga i Morer i de la presentació de l'Aula Segimon Serrallonga de la Universitat de Vic en el primer aniversari de la mort del poeta. Aula Segimon Serrallonga, Universitat de Vic i Ajuntament de Vic. 2003..

VILAMALA i SALVANS, Jordi. *De Sant Martí de Riudeperes a Calldetenes. Passat i present d'un poble viu*. Edicions el Mèdol. Tarragona 2002.

PREMSA

Ausona

Avui

El 9 Nou

El Norte Catalán.

Gazeta Montanyesa

Gazeta de Vich

Ajuntament de Vic

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA